

Delli

Người Tình Phương Đông

Dịch giả: Vũ Đình Phòng

Vnthuquan.net, 2009.

Phần I - Chương 1

Nguyên bản tiếng Pháp “Gwen Princesse d’Orient”

CUNG ĐIỆN THÁI TỬ

Nằm giữa một hoa viên rất lớn, Hoàng cung các vua chúa triều đại Pavalci trên đảo Bozneo {*Đảo lớn thuộc lãnh thổ của ba quốc gia Inđônêsi-a, Malaysia và Brunây (N.D)*} bao gồm hàng chục cung điện, lâu đài tráng lệ, nối với nhau bằng những hành lang dài xây bằng đá cẩm thạch. Mỗi cung điện đều có tên riêng.

Cung điện của Thái tử Hankai mang tên Cung Phúc Quang. Thái tử gốc Pháp, khi ở đó Ngài mang tên Đugan Pơnanxcôi. Cha chàng nguyên là người Pháp lưu lạc sang đây và do một số hoàn cảnh, đã được kế vị ngai vàng tại đây. Chẳng là dòng họ quý tộc Pơnanxcôt ở Pháp vốn có truyền thống phiêu lưu mạo hiểm, thích tìm đến những

vùng đất xa xăm có lấm vàng bạc châu báu. Hai anh em bá tước Riéch và Ivo theo truyền thống dòng họ, từ khi rất trẻ đã rời lâu đài Kecmaden, quà tặng của quận công xứ Brotanhơ cho tổ tiên của họ, lên đường chu du. Sau đấy ít lâu, mọi người được tin làm thế nào hai anh em đã lấy được hai công chúa chị em ruột tại một Vương quốc Đông Nam châu Á. Sau đấy một năm, người anh, Riéch, đột nhiên qua đời. Ít lâu sau, vợ chàng cũng theo chồng. Quốc vương Pavala không có con trai bèn nhận con rể thứ hai Ivo Ponanxcôt là người kế vị. Do hoàn cảnh đặc biệt như vậy, sau khi Quốc vương người bản địa qua đời, bá tước người Pháp Ponanxcôt bỗng trở thành vị chúa tể đầy quyền uy của nước Pavala phương Đông.

Ivo đã nhiều năm không về thăm nước Pháp. Hè năm nay Ngài quyết định về nghỉ tại lâu đài Kecmaden xứ Brotanhơ quê hương. Ngài đem theo vợ - công chúa Nuhuốcman, con trai – Thái tử Hankai, tùy tùng gồm một giáo sĩ Bà La Môn tên là Appagi và rất nhiều đầy tớ khác, gốc người Ấn, người Trung Hoa, người Mã Lai... Tại lâu đài Kecmaden, Ngài mở những ngày hội tưng bừng, xa xỉ cho xứng với một vị Vương hầu phương Đông, những đêm hoan lạc theo kiểu Một ngàn một đêm lẻ, mời khách quý tộc quanh vùng đến dự. Gần đây Ivo trở về Pavala. Thái tử Hankai đã về trước đó ít ngày.

Chiều hôm ấy Quốc vương làm việc tại một cung điện mát mẻ và được xức nước thơm cùng với viên cận thần thân tín Appagi và một thư ký để Ngài đọc cho ghi những thư từ phúc đáp. Thái tử Hankai xuất hiện. Ivo ra hiệu cho viên thư ký lui. Ba người ngồi lại bàn bạc công việc. Họ vừa uống trà vừa nhận định về tình hình gần đây ở

châu Âu. Bá tước Ivo trở lại với ý đồ lớn lao của Ngài: lập một tổ chức bí mật cực mạnh ở Đông Nam Á.

- Các nước châu Âu, – Ngài nói. – Đang mãi lo về chiến tranh đe dọa, họ không chú ý gì đến thảm họa khác mà ở đây chúng ta đang chuẩn bị dành cho họ.

Viên giáo sĩ Bà La Môn Appagi cúi đầu tán thành.

- Tất nhiên họ cũng nghĩ thấy một vài rắc rối tại khu vực này, nhưng họ không thể tưởng tượng được là những dân tộc châu Á, xưa nay vẫn cam chịu ách thống trị của họ lại có thể vùng lên. Chúng ta đã chuẩn bị xong tất cả những điều kiện cần thiết một cách tuyệt đối bí mật. Và các Chính phủ châu Âu không thể ngờ lại có một tổ chức mạnh đến thế đã thu tóm nhân dân Ấn Độ, Trung Hoa, Đông Dương, các hòn đảo Mã Lai. Và họ cũng không thể ngờ được trung tâm đầu não của phong trào lại nằm ở nơi này.

Quả đúng như thế. Trong nhiều năm nay Bá tước Ivo cùng với viên giáo sĩ Bà La Môn Appagi đã tổ chức xong cả một mạng lưới và chỉ nay mai sẽ tiến hành một cuộc nổi dậy phi thường, đưa tất cả các dân tộc Đông Nam Á thoát khỏi ách cai trị của người châu Âu, đặt họ dưới uy quyền của một Đấng tối cao thần bí. Công việc chuẩn bị gần như đã hoàn tất.

Trong kế hoạch của họ, Đấng tối cao kia, Vị chúa tể toàn năng đứng đầu hàng trăm triệu nhân dân Đông Nam Á, với uy quyền của một Đấng thần linh không kém gì Bà La Môn, nữ thần Đuốcga hay Đức Phật Thích Ca sẽ là Thái tử Hankai, tức là Đugan.

Ngay từ khi Đugan còn thơ ấu, cha chàng – Bá tước Ivo và giáo sĩ Appagi đã rèn luyện cho chàng những phẩm chất thích hợp với một Đấng Tối cao uy quyền tuyệt đối sau này. Hai người kích thích lòng kiêu kỳ trong đầu óc chàng, diệt dần những tình cảm ủy mị trong trái tim chàng, biến chàng thành quái vật ích kỷ và tàn nhẫn, thản nhiên trước mọi đau khổ của người khác và sẵn sàng thi hành mọi biện pháp tàn bạo nhất nếu cần, để giữ vững uy quyền.

Xem chừng những cố gắng của hai người đã đạt kết quả tốt đẹp. Đugan có ý thức rõ ràng về vị trí của chàng sau này, đã thực sự nhen nhúm đủ những tính chất của một bạo chúa, làm mọi việc hoàn toàn chỉ theo sở thích của chàng.

Ngồi lọt thỏm trong đồng gối đệm êm ái trên chiếc đi văng bọc lụa Trung Hoa sặc sỡ, Đugan nhấp từng ngụm trà, cặp mắt mơ màng dưới hàng lông mi hung hung đỏ hơi sụp xuống. Nét mặt chàng lạnh lùng thản nhiên và mang dáng như nét mặt các pho tượng Thánh thần mà nhân dân các nước phương Đông thường chiêm ngưỡng.

- Chỉ vài tuần lễ nữa chúng ta đã có thể ban hiệu lệnh khởi sự. – Bá tước Ivo nói. – Con của ta! Con sắp trở thành vị Đại Đế có một không hai trong lịch sử.

Mắt Ngài Bá tước ánh lên vẻ kiêu hãnh và mãn nguyện. Nhưng nét mặt Đugan vẫn giữ vẻ lạnh lùng đầy cao ngạo.

- Con hài lòng chứ, Đugan? Bây giờ thì con không còn phải ao ước thứ gì nữa.

- Đúng thế! – Đugan đáp gọn lỏn.

Chàng ra hiệu và cô gái Trung Hoa xinh đẹp ngồi ở góc phòng nhẹ nhàng bước tới, rót trà vào tách của chàng, sau khi cúi rạp đầu cung kính.

- Mọi sự vẫn yên ổn chứ, Đugan? – Bá tước Ivo hỏi, chăm chú xì gà.
- Con bé Đuốcben vẫn làm con hài lòng chứ?

Lần này mí mắt chàng Thái tử rướn lên. Chàng nhìn thẳng vào cha, cặp mắt kiêu hãnh và lạnh lùng hướng vào nét mặt tươi cười của ông.

- Goen Đuốcben làm con hài lòng đến nỗi con đã lấy nàng làm vợ. Bá tước Ivo sửng sốt và viên cận thần Appagi cũng không giấu kịp nỗi ngạc nhiên.

- Làm vợ? Nghĩa là sao?
- Con đã làm hôn lễ chính thức trước một linh mục Thiên Chúa giáo.
- Sao? Con lấy vợ rồi ư, Đugan? Không có lẽ. Không thể có chuyện như vậy được.

Hai hàng lông mày Đugan khẽ nhúu lại, khiến nét mặt chàng bộc lộ một vẻ khó chịu lạnh lùng.

- Tại sao cha sửng sốt đến như vậy? Goen thuộc dòng họ Đuốcben, nghĩa là cũng mang dòng máu quý tộc xứ Bơtanhơ. Nàng lại thông minh, hiểu biết rộng. Nàng xứng đáng được con đối xử như một người vợ chính thức chứ không phải như một người tình thoáng qua.
- Nhưng không được! Mẹ nó là gái giang hồ...
- Không phải đâu! Phu nhân Đuốcben cố tình tung ra cái tin ấy chỉ vì giận đời. Goen kể cho con hết và con đã rõ sự thật. Vả lại nếu phu nhân Đuốcben mẹ nàng là gái giang hồ thật thì đã sao? Trong những

tổ tiên dòng họ ta cũng thiếu gì những phụ nữ giang hồ, như phu nhân Anno Ponanxcôt ngày trước chẳng hạn, nổi tiếng là vô đạo đức.

Lúc này Ivo đã bình tĩnh lại. Ngài giữ vẻ mặt thản nhiên.

- Về mặt này thì con được tự quyền. Và đến bao giờ con chán nó, con cũng dễ dàng bỏ, bởi vì về mặt pháp luật nước Pháp, nó chưa phải là vợ chính thức của con.

- Đây là một khiếm khuyết mà rồi con sẽ phải hoàn tất, hễ khi nào có dịp thuận lợi.

- Đừng, Đugan! Nếu do nguyên nhân nào đó con thấy mến nó thì kết hôn theo tôn giáo là đủ rồi. Sau này nếu chán, con có bỏ cũng không sao... Thời trẻ cha cũng đã một lần xử sự như thế. Một đứa con gái nhất định không chịu trao thân nếu chưa được là vợ chính thức, thế là cha cũng làm cái trò hôn lễ tôn giáo ấy để con bé yên tâm. Con nên nhớ, hôn lễ theo luật pháp là rất nguy hiểm, sau này muốn bỏ cũng không được! Đây là chưa kể cha con mình đã thống nhất là Đấng Tối cao của Đông Nam Á nếu có kết hôn thì phải với một cô gái bản địa.

Đugan bực dọc đặt tách trà xuống. Nổi khó chịu đầy kiêu hãnh hiện ra trên nét mặt và cả trong giọng nói của chàng:

- Cha và cả ông Appagi nữa vẫn luôn nhắc con là vị Chúa tể tương lai của Đông Nam Á làm mọi việc đều theo ý thích cá nhân. Chỉ cần ngoắc tay một cái là tên nô lệ hèn hạ nhất cũng có thể trở thành đại quan, đứng đầu triều đình. Ý muốn cá nhân của con phải là luật lệ tối cao! Mọi người có bốn phận nhắm mắt tuyệt đối tuân theo. Con theo đúng lời dạy của cha và của Appagi... Cho nên bây giờ con nói rõ, ý muốn của con là Goen Đuốcben phải trở thành vợ chính thức của

con và con sẽ nâng nàng lên ngang vị trí của con.

Nghe đến đây, Ivo đứng bật dậy, môi mím chặt mĩa mai nói:

- Đugan, con mê nó đến thế kia à? Cha không thể hình dung chỉ vì một đứa con gái mà con dám đặt cả sự nghiệp lớn lao lên bàn cân, cái sự nghiệp mà cả ba chúng ta tốn bao công phu chuẩn bị và đã sắp hoàn tất.

- Sao lại thế được? Goen xinh đẹp, duyên dáng, thông minh chỉ cần giúp đẩy sự nghiệp lên cao. Cha và ông Appagi yên tâm. Con không đời nào coi nhẹ cái vị trí Đấng Tối cao mà hai người đã chuẩn bị cho con đâu. Chính vì cha và ông Appagi đã tạo cho con lòng khao khát uy quyền, muốn được thấy hàng triệu dân đen cúi rạp đầu tung hô Vị chúa tể lạnh lùng và tàn bạo là con. Con nhất thiết phải đạt tới sự thỏa mãn lòng khao khát quyền uy ấy. Bây giờ con làm sao có thể sống như người bình thường được? Con không thể chỉ là Bá tước Pơnanxcôt, thậm chí không thể chỉ là Thái tử Hankai. Nhưng con muốn Goen cùng hưởng vinh quang, quyền uy của Đấng Chúa tể. Có thể nàng sẽ không mang danh hiệu Chính phi hợp pháp. Mọi quyền lực vẫn nằm trong tay con. Nhưng mặt khác, sẽ không một phụ nữ nào được mang cái danh hiệu ấy và được ngồi ngang hàng với con như nàng.

- Chà, sao con không nói ý nghĩ ấy ra với cha từ trước, Đugan?

Nét mặt Ivo lộ vẻ kinh ngạc và băn khoăn.

- ... Không, ta không trách con! Con thừa biết ta nhìn đám đàn bà con gái như thế nào rồi. Họ là thứ càng bị khinh rẻ và hành hạ bao nhiêu càng tốt! Vậy là con muốn Goen thành một trong những cung phi.

- Không, thành vợ thực sự! Chỉ có khác, nàng là vợ chính thức trong

cấm phòng chứ không phải ngoài triều đình.

- Cũng được! Cha bằng lòng! Goen sẽ cùng với cung phi Quabex điễm lệ là hai cung phi thay nhau hầu hạ con. À, nhưng con dẫn nó đến giới thiệu với cha nhé... Đã lâu lắm cha không được gặp nó, kể từ ngày nó còn bé xíu.

- Mai, con sẽ đưa nàng đến trình diện cha.

- Tốt lắm. Nó là đứa con gái da trắng, liệu có biết cách xử sự với đám cung phi châu Á của con không đấy?

- Con sẽ không có cung phi nào nữa hết.

Nói dứt lời, Đugan cúi chào cha và giáo sĩ Appagi rồi lui ra ngoài.

Hai người ngồi lặng lẽ nhìn nhau một lúc lâu. Cuối cùng giáo sĩ Appagi chậm rãi lên tiếng.

- Chà, đến bây giờ con người nhân bản của Thái tử mới bộc lộ ra. Ngài với tôi vẫn định ninh rèn giũa được Thái tử theo ý ta muốn, ai ngờ chưa diệt được hết bản chất giàu tình cảm của Thái tử Hankai. Ta đã tưởng biến được trái tim của Thái tử thành tảng đá lạnh lùng và chỉ biết tham vọng uy quyền. Tôi e Thái tử giàu tình cảm này sẽ làm hỏng hết mưu đồ của Ngài và tôi không biết chừng, nếu ta không khéo léo biết cách lựa...

Bá tước Ivo đứng bật dậy, đi đi lại lại về bồn chồn. Hai gò má Ngài ửng đỏ.

- Chưa bao giờ ta lại ngờ có ngày xảy ra chuyện như thế này.

Giọng Ngài căm giận.

- ... Đi lấy cái con Goen ấy! Lấy làm vợ thật sự... Y hệt như ta lấy con mụ Vácvara ngày trước...

Bá tước Ivo nhếch mép cười gằn.

Giáo sĩ Appagi nhún vai.

- Thật ra Thái tử cưới con bé hay không là chuyện không quan trọng. Lúc này cậu ấy mê con bé, nhưng chỉ ít lâu sẽ bỏ để chạy theo những đứa khác thôi. Bởi vì làm sao hòa hợp được giữa thói ham uy quyền và ích kỷ tàn bạo của cậu Đugan với tính nết của cô gái da trắng kia. Điều này tôi biết chắc. Lúc này tôi lo chuyện khác kia, thưa Ngài Ivo. Tôi lo Thái tử với thói ích kỷ và kiêu ngạo kiêu này, sau khi nắm quyền lực sẽ không coi Ngài với tôi ra cái gì. Đây mới là điều thật sự nguy hiểm. Ngài có nghĩ như tôi không?

- Ông nói đúng... Vậy ta phải đề phòng cách nào bây giờ? Chính ta với ông đã rèn cho nó cái thói kiêu ngạo và tàn bạo ấy.

Viên giáo sĩ Bà La Môn thoáng mỉm cười hiểm độc. Ngài Ivo dừng lại nhìn viên cận thần thân tín một lát rồi lại tiếp tục đi đi lại lại, nghiêng răng nói:

- Nhưng đứa con gái nào còn được, chứ Goen Đuốcben thì không! Không, ta không thể chịu được khi nhìn thấy con gái của mẹ Vácvara lại thành vợ của con trai ta.

- Ngài đã trả được mối thù với mẹ cô ta rồi. Con gái bà ta thì Ngài căm giận làm gì nữa?

- Ta căm giận... chỉ nguyên cái việc nó mang dòng máu của mẹ Vácvara trong người... Ông không hiểu điều ấy ư, ông Appagi? Ông làm mọi việc miễn là đạt mục tiêu thực tế. Nhưng ta không được như ông. Ta đã điên lên thì bất kể. Đây là một nhu cầu con người bẩm sinh của ta. Kẻ nào đã xúc phạm đến ta thì nó phải chết và sau khi đã diệt nó rồi ta vẫn ôm mối thù đối với cả con cháu nó nữa.

- Tôi khuyên Ngài đừng động đến cô gái ấy, ít nhất cũng trong lúc Thái tử Hankai còn đang mê cô ta, - viên giáo sĩ nói.

Ivo khẽ cười gằn, vẫn đi đi lại lại.

- Có những biện pháp không nguy hiểm chút nào.

Ivo cười hiểm độc. Rồi Ngài đứng dừng lại trước mặt viên giáo sĩ cận thần lúc này đang nhấp từng ngụm trà.

- Con bé phải biến đi như mẹ nó trước kia và không ai có thể biết nguyên nhân tại đâu.

Appagi lắc đầu.

- Ngài nên coi chừng Thái tử Hankai! Thái tử sẽ là người đầu tiên nghi ngờ, thưa Ngài Ivo. Bởi vì Thái tử đã biết Ngài không ưng cuộc hôn nhân ấy.

- Nếu vậy ta tìm cách khác, không ai có thể nghi ngờ chúng ta được, ông Appagi. Bởi vì ta không thể chịu được khi nhìn thấy đứa con gái của mẹ Vácvara làm vợ Đugan – đứa con trai khôi ngô, tài giỏi lại sắp trở thành Chúa tể cả một phần trái đất.

Vậy Goen Buốcben là con người thế nào mà đủ sức ngáng trở những ý đồ lớn lao của Bá tước Ivo? Nàng chỉ là một cô gái mồ côi, con của Bá tước Acmaen Đuốcben cũng quê vùng Brotanhơ nước Pháp và phu nhân Vácvara Tecpina, người phụ nữ gốc Nga mà vừa rồi Ivo gọi bằng giọng khinh bỉ là “mẹ Vácvara”.

Bà đã một thời là vợ của Bá tước Ivo và vừa nãy ông ta gọi đó là một cuộc hôn phối thuần túy tôn giáo, chưa có giá trị pháp lý, mục đích chỉ đánh lừa cho bà yên tâm chịu trao thân cho ông ta. Từ cuộc hôn phối ấy ra đời một đứa con trai tên là Uyli mà ông ta bắt cóc đem đi nuôi riêng theo những nguyên tắc dạy dỗ của ông.

Không chịu nổi cách đối xử tàn bạo của chồng, bà Vácvara bỏ trốn và lấy ông Amaen Đuốcben, sinh được một con gái đặt tên là Goen.

Sau đó ít lâu ông Amaen chết, bà đem con gái về ngôi nhà của chồng ở Ticaréch, tại Brotanhơ, cách lâu đài Kecmaden không xa.

Tại đây bà sống thầm lặng, đinh ninh đã ra khỏi tầm tay của Ivo vì ông ta không về đất Bro'tanhơ nữa.

Nhưng một mùa hè bà hoảng hốt thấy Ivo về thăm quê. Ngay lần gặp gỡ đầu tiên, ông ta đã báo cho bà biết, chính ông ta đã giết chồng bà để trị cái tội bà bỏ trốn và không tuân lệnh của ông cấm lấy chồng khác. Và vì bà vẫn không chịu quay về với ông, Ivo đã nổi cơn thịnh nộ và sau đấy vài hôm bà bị đầu độc chết.

Goen còn lại bơ vơ một mình trên cõi đời. Một người họ hàng bên nội đem nàng về nuôi: Hécve Đuốcben và vợ là Blăngsor sống tại tòa nhà Quabex gần đó. Hécve trở thành người bảo trợ của nàng nhưng Goen sống rất khổ bởi vì bà thím Blăngsor cùng hai đứa con gái bà ta, Rôđơ và Lôret đối xử với nàng như với con ở, luôn đánh đập và xỉ nhục, bắt nàng làm những công việc hết sức nặng nhọc. Nàng như một cô gái Lọ Lem và chỉ tìm được niềm an ủi ở bà cô không chồng Hecmini Đuốcben, sống trong một ngôi nhà của khu vực Quabex mà bà cụ được hưởng quyền thừa kế.

Bà cô không chồng phúc hậu Hecmini không chỉ an ủi đứa cháu họ tội nghiệp mà còn bí mật dạy dỗ. Tối tối, khi mọi người trong nhà đã ngủ say, Goen lén sang nhà bà Hecmini học tập về văn học, khoa học, âm nhạc, hội họa. Do đó đến năm mười tám tuổi nàng đã có một vốn kiến thức vững vàng, thông thạo ba ngoại ngữ, đàn pianô rất giỏi và vẽ những bức tranh thuộc nước với trình độ của một họa sĩ thực sự.

Chính nhờ bà cô họ ấy mà Goen được hưởng hạnh phúc hôm nay.

Hôm đó, Bá tước Ivo tổ chức một đêm hội trá hình tại lâu đài

Kecmaden, mời các gia đình quý tộc quanh vùng trong đó có cả gia đình Amaen Đuốcben. Sau khi trang điểm cho bà thím Blăngsor cùng

hai tiểu thư Rôđơ và Lôret con bà và tiễn họ đi ra khỏi cổng Quabex, cô gái mồ côi Goen buồn rầu xuống với bà cô không chồng phúc hậu Hecmini. Nhìn thấy đứa cháu nước mắt giàn giụa, bà thương tình, lấy trong tủ ra bộ quần áo cô gái Ấn Độ mà bà mua về làm kỷ niệm trong một chuyến du lịch. Thế là cô gái Lọ Lem bỗng biến thành nàng công chúa phương Đông tuyệt đẹp và hớn hờ đi dự hội hóa trang ở lâu đài Kecmaden. Thật ra lúc đầu nàng cũng do dự, nhưng bà Hecmini khuyến khích và đeo cho đứa cháu xinh đẹp thêm một chiếc mạng che nửa mặt bằng nhung đen. Đến nơi, Goen không vào nhà mà đứng bên ngoài chiếc lầu bát giác nhỏ nhìn vào đám hội. Bộ trang phục cô gái Ấn Độ của nàng khiến Đugan chú ý đến. chàng bước tới gần, bắt chuyện, rồi khi thấy nàng nhất định không chịu xưng danh, đã táo tợn lật mặt nạ của nàng lên. Goen bỏ chạy đi, rất bức trước thái độ hỗn hào kia, nhưng đồng thời nàng cũng đã kịp gây ấn tượng rất mạnh cho chàng trai. Đugan bèn sai Uyli, anh cùng cha khác mẹ, và một thủ hạ tâm phúc người Trung Hoa tên là Vũ đi điều tra xem cô gái kia là ai và nhà ở đâu. Ngay sáng hôm sau Vũ đã dò hỏi được tung tích cô gái bí mật kia. Thế là hai hôm sau, lúc Goen trên đường đến thăm lại ngôi nhà Ticaréch, nàng đột nhiên bị hai kẻ lạ mặt bắt cóc, đưa lên máy bay. Đến khi tỉnh lại, nàng đã thấy mình nằm trong hậu cung của Thái tử Vương quốc Pavala.

Nàng cương quyết chống lại việc bắt cóc vừa rồi. Thái độ dũng cảm, dứt khoát của Goen khiến chàng thô bạo và cao ngạo kia cảm phục. Do quá si mê nàng, Đugan đã phải chịu khuất phục. Chàng xin lỗi Goen đồng thời thú nhận nàng là người con gái duy nhất chàng thực sự yêu từ trước đến nay và cả mãi mãi sau này. Thế là Goen đã chuyển biến được chàng trai kiêu ngạo nhất. Do bản thân cũng mến

Đugan, đến khi thấy chàng van nài xin cầu hôn, Goen nhận lời và một vị linh mục Thiên Chúa giáo đã làm phép cưới cho họ.

Đây là đầu đuôi câu chuyện “cô gái Lọ Lem” ở Quabex trở thành vợ của Thái tử Vương quốc Pavala, khiến cho Ngài Bá tước Ivo tức nẩy đom đóm mắt.

Người Tình Phương Đông

Dịch giả: Vũ Đình Phòng **Chương 2**

Goen được chồng dẫn đến trình diện Bá tước Ivo tại một lầu bát giác bằng đá cẩm thạch đỏ trên bờ một hồ sen đầy những bông hoa màu hồng.

Trong lòng hồi hộp nàng theo chân Đugan bước vào, cúi chào Ngài Bá tước lúc này vẫn không rời viên giáo sĩ Appagi.

- Đây là vợ của con, - Đugan nói. Chìa tay nắm nhẹ những ngón tay run rẩy của cô gái.

- Ta chúc mừng con – Bá tước Ivo lịch sự một cách lạnh lùng nói. Ngài giữ thái độ ấy trong suốt cuộc tiếp kiến ngắn ngủi này, lát sau Đugan cáo lui rồi khoác tay vợ đi ra.

Bá tước Ivo cùng giáo sĩ Appagi nhìn theo họ một lúc lâu không nói gì. Rồi Ivo cau trán lên tiếng rất khẽ:

- Thấy ngay là con ta mê mẩn con bé!... Nhan sắc siêu phàm và cử chỉ duyên dáng hết mực của nó quả thật là nguy hiểm.

- Tôi cũng tán thành nhận định của Ngài. Ngoài hai điều trên cô ta lại thông minh đặc biệt nữa. Nhìn đôi mắt đủ biết. Cô ta sẽ dắt mũi Thái tử mất thôi. Cho nên dứt khoát phải tách hai người ra...

- Thế ra bây giờ ông cũng đã thấy là phải như thế rồi chứ gì? – Bá tước Ivo mừng rỡ nói.

- Vâng. Nhưng ta phải hành động thật thận trọng. Không việc gì phải vội vã.

Bá tước Ivo nhếch mép cười độc ác.

- Ta muốn nó sẽ không còn bên cạnh con trai ta ngay từ lúc này! – Ông ta gay gắt nói.

Giáo sĩ Appagi nhún vai, mỉm cười giấu cợt nhìn chủ.

- Việc gì Ngài trước mắt của Thái tử niềm thú vui bên cô Goen xinh đẹp kia một cách gấp gáp quá như vậy? Chưa có gì đến nỗi ta phải vội vã như thế, thưa Ngài. Không được dùng thủ đoạn gì hết, nhất là đối với Thái tử.

- Ông đừng ngại... Cách này con trai ta sẽ không nghi ngờ gì hết. Đugan cùng Goen đang đi trong hoa viên. Bên cạnh họ là con báo nhỏ chàng tặng vợ. Goen hơi cúi đầu, môi mím lại, cặp mắt đăm chiêu. Đugan nhìn vợ ngạc nhiên.

- Em làm sao thế, Goen?

Nàng khẽ giật mình.

- Không... Không sao đâu, Đugan yêu quý.

Nàng cười gượng gạo.

- Hôm nay em không thành thật với anh rồi. Cha anh gây ấn tượng không vui cho em chứ gì?

Goen hơi đỏ mặt.

- Điều anh đoán ấy thật ra cũng có phần...

- Chính xác! Em đừng sợ, cứ nói thẳng ra với anh đi, Goen.

- Đúng thế. Cha anh nhìn em... Không hiểu sao em thấy sờ sờ cặp mắt của Ngài Bá tước.

- Cha anh không thuộc loại người có thể làm em miễn được. Nhưng em không phải tiếp xúc gì với cha anh. Trong cuộc sống riêng, hai cha con anh tách biệt hẳn nhau, không dính dáng gì đến nhau hết. Goen ngược mắt ngạc nhiên nhìn chồng. Đây là lần đầu tiên chàng nói về cha như vậy với nàng.

- Anh và cha có hợp tính nhau không?

- Hợp... nhưng không vì thế mà không có nhiều điều anh không tán thành tính tình của cụ.

Sau một phút ngập ngừng, Goen hỏi:

- Anh có yêu cha anh không?

- Yêu ấy à?

Đugan cười nhạo báng.

- ... Trước khi gặp em, chữ “yêu” hoàn toàn không có nghĩa đối với anh.

- Sao vậy? Thế anh có yêu mẹ anh không?

- Anh hầu như không biết gì về mẹ anh. Bà không quan tâm gì đến việc dạy dỗ anh. Thỉnh thoảng anh đến thăm chỉ thuần túy hình thức, cốt cho phải đạo... Goen yêu quý, tuy nguyên do khác nhau, nhưng cả em lẫn anh, chúng ta đều cô đơn về tình cảm.

- Riêng em, nếu như mẹ còn sống thì em không hề cảm thấy cô đơn

chút nào. Hai mẹ con rất yêu nhau... Ôi, mẹ tội nghiệp! Mẹ chết bi thảm quá!

Mắt nàng ướt đầm. Đugan cúi xuống hôn lên đôi mi mắt run rẩy của vợ.

- Anh sẽ tìm được kẻ đã giết mẹ em, Goen yêu quý, và anh bắt nó phải đền tội. Bởi vì không còn hồ nghi gì nữa, mẹ em đã bị chúng bỏ thuốc độc.

- Anh làm cách nào tìm ra được?

- Không khó khăn gì đâu, với những phương tiện anh hiện có trong tay... Trong vài tháng tới anh sẽ rất bận... Rồi anh sẽ nói em biết bận chuyện gì. Nhưng sau thời gian ấy, anh sẽ có thể tiến hành việc tìm kiếm kẻ đã đầu độc mẹ em.

Họ vừa bước tới cửa cung điện của Đugan. Chàng gọi Uyli lúc này đang đứng dựa lưng vào chiếc cột bằng đá cẩm thạch và ra một mệnh lệnh cho hắn ta. Trong lúc Uyli đi ra, Goen nhận xét.

- Cách anh ấy nhìn em cũng gây cho em ấn tượng như cách cha anh nhìn, anh Đugan ạ. Có một nét gì đó rất giống nhau làm em sợ.

- Không có gì là lạ. Uyli là con trai của cha anh.

Goen kinh ngạc.

- Thật ạ?

- Mẹ anh ấy gốc Nga, hình như thế... Tính anh ấy ngỗ ngược và cha anh phải vất vả lắm mới rèn giũa được. Ngay từ khi anh ấy còn nhỏ, cha đã giao anh ấy hầu hạ anh. Anh coi Uyli là con chó trung thành, thậm chí vì anh Uyli có thể làm những việc tàn ác nhất... anh có cảm giác như thế. Nhưng ai mà thấu hiểu được mọi góc ngách trong đáy lòng mỗi con người?... Uyli mang dòng máu Pơnanxcôt, có nghĩa cao ngạo vô biên, ham thích mạo hiểm, cùng với những chỗ mạnh và chỗ yếu của tính cách dòng họ. Khốn nỗi vị trí của y bây giờ là vị trí của kẻ hầu người hạ. Đôi khi anh cảm thấy Uyli là một tên nô lệ chỉ chực nổi loạn. Tính tình y hiểm độc và có cái gì đó tàn bạo. Y cam chịu để anh sai bảo và thờ anh như tôn thờ một vị Thánh. Vậy mà anh vẫn cảm thấy không tin cậy y hoàn toàn như tin cậy Vũ và những kẻ hầu cận khác.

- Chắc anh ấy đau khổ trong lòng lắm. – Goen dăm chiêu nói. – Em cảm thấy có thể hiểu được anh ấy, bởi vì em đã từng phải sống phụ thuộc, không được ai yêu mến, không có ai để mà dựa dẫm.

- Nhưng may thay em lại không trở thành kẻ độc ác, em yêu quý của anh.

Goen không dám trả lời rằng tại nàng không có một người cha mang dòng máu Pơnanxcôt... dáng hình kỳ quái với đôi mắt Ngài Ivo sáng rực một cách tàn bạo vẫn ám ảnh nàng sau cuộc tiếp kiến vừa rồi. May thay Đugan không có cặp mắt kiểu như thế... và khuôn mặt chàng không có gì giống cha, ngoài một vài nét của dòng họ Pơnanxcôt. Về mặt tính tình, chắc Đugan phải khác cha lắm, nàng cảm giác thấy như vậy.

Liệu chàng có giống mẹ không? Goen mới được thấy bà rất ít, chưa đủ để xét đoán về mặt hình dáng. Còn về mặt tính tình thì nàng hoàn toàn không biết phu nhân Bá tước Pơnanxcôt và có lẽ tương lai nàng cũng không biết được, bởi vì bà là người xa lạ ngay đối với con trai bà đẻ ra.

Người Tình Phương Đông

Dịch giả: Vũ Đình Phòng
Chương 3

Tối hôm đó Goen đến trình diện mẹ chồng.

Phu nhân Pơnanxcôt, hoặc như cách người ta gọi ở đây, công chúa Nuhuốcman, chiếm một dãy phòng rộng rãi trong cung điện Bạch Liên, bông hoa sen trắng, ngày xưa là cung dành cho các phi tần của tiên đế, cha của bà.

Goen được dẫn vào một gian phòng nhỏ tường bằng đá cẩm thạch khảm ngọc lấp lánh dưới ánh sáng của hai ngọn đèn đế đồng thau đặt trên sát vòm mái, có sợi dây xích dài. Phu nhân Pơnanxcôt nửa nằm nửa ngồi trên chiếc đi văng nệm bọc lụa thêu chỉ bạc. Tấm áo chên bằng nhung đỏ bó lấy thân hình bà tuyệt đẹp. Một tấm vải mỏng lấp lánh kim tuyến bao bọc toàn thân bà. Trên ngực bà đeo một chuỗi bích ngọc ba lớp kèm theo những viên kim cương rất to. Bên cạnh bà, một chiếc lư nhỏ bằng đồng tỏa ra một làn khói thơm ngát.

Thấy Goen vào, công chúa hơi nhấc cao đầu lên một chút, chìa ra bàn tay nuột nà mà những ngón gần như lấp lánh dưới những viên ngọc điểm trang sáng loáng.

- Ta rất vui được con đến thăm, con yêu quý...

Goen như rất rõ giọng nói từ tốn và trang nghiêm ấy. Bà giống hệt như lần nàng gặp trước, trong tấm voan màu sẫm, với khuôn mặt trắng như tuyết và cặp môi đỏ như son. Lúc nàng bước tới gần, bà nhìn chăm chú và triu mến. Nàng hơi sờ sợ nhưng hoàn toàn không thấy cái cảm giác ghê tởm lúc ban chiều khi vào trình diện Ngài Bá tước – chồng bà...

- Thừa Lệnh bà, con cũng rất sung sướng được đến thăm Lệnh bà... Nàng cúi xuống, kính cẩn đặt đôi môi lên những ngón tay thơm tho.

- Con ngồi xuống đây với ta... Con không nhớ quê ở Brotanhơ nhiều lắm chứ?

- Thừa Lệnh bà, có Thái tử Hankai bên cạnh, con không buồn nhớ thứ gì hết!...

Cặp mắt bồ câu rực sáng và giọng nói tha thiết cất lên:

- ... Lệnh bà chưa biết thời gian sống bên đó con khổ sở đến mức nào đâu?... May mà Thái tử đã cứu thoát và đem con về đây.

- Ta chỉ được nghe loáng thoáng. Ngài Bá tước có kể sơ qua ta nghe về đám cưới... không ai ngờ được của hai con.

- Lệnh bà ưng thuận cho Thái tử lấy con chứ ạ?

Goen thẳng thắn và dũng cảm đưa ra câu hỏi đó, mắt nhìn thẳng vào Phu nhân Bá tước Ponanxcôt.

- Tại sao lại không ưng? Thật ra ta không thấy gì để có thể không ưng... Với lại ta ưng hay không có gì quan trọng? Có ai cần biết ý kiến của ta đâu?

Giọng phu nhân thản nhiên và lạnh lùng, nét mặt không biểu lộ một cảm xúc gì hết.

- Đối với con, sự ưng thuận hay không của Lệnh bà hết sức quan trọng – Goen sôi nổi nói. – Ít nhất cũng quan trọng không kém ý kiến của Ngài Bá tước mà con biết là... không ưng.

Bà Công chúa Nuhuócman nằm xuống nệm, im lặng một lúc khá lâu, ngón tay lần chuỗi ngọc trên ngực. Rồi bà hỏi:

- Con hãy kể ta nghe cuộc sống trước đây của con, Goen!

Trong lúc nàng kể, bà công chúa lim dim mắt nhưng bà vẫn kín đáo theo dõi từng diễn biến nhỏ trên mặt nàng. Nàng kể chuyện bị bắt cóc đem đi khỏi Ticaréch rồi tỉnh dậy thấy mình đã ở Hoàng cung Pavala, về hôn lễ giữa Đugan với nàng. Nghe xong, vị phu nhân Bá tước nở một nụ cười sao mà thích hợp với nét mặt tiên cốt của bà

thế.

- Nghĩa là con thấy hạnh phúc chứ, Goen?

- Vâng, con rất hạnh phúc.

Bà công chúa đưa mắt trườu mến nhìn khuôn mặt rạng rỡ của con dâu.

Bà khẽ thở dài rất kín đáo... Rồi lại ngửa đầu ra gối bà gọi:

- Xandă!

Một cô gái Ấn Độ mặt vàng vọt hiện ra trên khung cửa.

- Trà!

Lúc thị tì lui ra, bà bảo Goen:

- Con thị tì vừa rồi là đứa thân tín nhất của ta đấy. Nó không rời ta lúc nào suốt từ ngày ta còn trẻ. Chồng nó cũng là kẻ tin cẩn của Ngài Bá tước Ponanxcôt.

Lúc Xandă bưng trà vào, Goen chăm chú nhìn người thị tì. Nàng nhận thấy chị ta có nét vừa dịu dàng vừa cương nghị, cử chỉ khéo léo, mềm mại. Người thị tì Ấn Độ cũng kín đáo đưa mắt quan sát Goen. Rót trà xong ra các tách, chị ta ngồi xuống tấm thảm gần đi vắng chủ bất động, tay đỡ cằm.

Bà công chúa vừa quấy thìa trong chén nước ngát hương vừa hỏi con dâu xung quanh cái chết của bà Vácvara mẹ nàng. Bà quan tâm đến là do tự tình cảm hay chỉ do tò mò? Goen tự hỏi, chăm chú nhìn khuôn mặt khó hiểu của mẹ chồng. Mặc dù đã nhiều tuổi bà vẫn đẹp như con gái đôi mươi. Liệu bên dưới vẻ ngoài lạnh lùng kia có chẳng một trái tim biết rung cảm? Bà có cảm thấy đau khổ không, khi phải chia sẻ tình yêu của chồng với bao nhiêu phụ nữ khác? Bà có yêu Đugan không và có đau khổ chút nào không, khi thấy mình chỉ là người xa lạ không tác động gì đến cuộc đời con trai?

“Mặc dù bà tỏ vẻ lạnh lùng, ta vẫn thấy yêu mến và tin cậy, Goen nghĩ. Lạ thật!... Ta có cảm giác bà không những không ghét ta mà trái lại nữa kia”.

Hơi ấm bên ngoài ulla vào gian phòng nhỏ sáng rực ánh đèn và lấp lánh đầy đá quý này, qua ô cửa bằng đá cẩm thạch mà chị thị tì Xandă vừa kéo rèm lên. Trâm bắt đầu cháy hết trong chiếc lư đồng xinh xắn. Một con mèo giống Ba Tư nhẹ nhàng bước đến, nhảy tót lên lòng phu nhân.

- Con mèo đẹp quá! – Goen reo lên.

- Con thích không ta cho?

- Ôi, nhưng con không muốn bắt Lệnh bà phải cho mắt con mèo xinh đẹp như thế.

- Có sao đâu? Ta không hề gắn bó với bất kể thứ gì... Mai ta sai người đem sang cho con.

Goen cảm ơn rồi đứng dậy cáo lui. Bà đưa tay ra nắm bàn tay nàng.

- Bàn tay con dòn dĩnh lắm đây... Con không biết gì về gia đình bên ngoài của con ư?

- Không ạ, lúc mẹ con mất, con quá nhỏ nên không được nghe mẹ con kể lại gì về quá khứ của người. Mãi sau con mới được nghe kể là mẹ con đã buộc phải trốn chạy khỏi nước Nga. Người đã từng phải hát tại một rạp nhạc kịch ở Xanphranxitco trước khi lấy cha con. Có lẽ con còn một vài họ hàng thân thích bên ngoài ở đâu đó. Nhưng con cần gì đâu, bây giờ con đã có Thái tử Hankai.

Giọng nàng đầy phấn hứng khi nói mấy lời cuối cùng.

- Đúng, con có Đugan, phu nhân nhắc lại.

Trong vài giây, bà nhìn cô gái trẻ đứng trước mặt, xinh đẹp, duyên dáng tuyệt vời trong bộ phục sức Ấn Độ với những viên ngọc lấp lánh. Rồi bà dịu dàng, lạnh lùng nói:

- Chào con, Goen!

Hai thị tì đưa nàng đến đây bây giờ lại tháp tùng nàng trở về cung điện Thái tử. Đêm khuya nóng bức, hoa trong vườn tỏa hương thơm ngát khiến nàng ngây ngất. Ánh sáng trong các cung điện lọt ra qua các khe cửa, nhưng Goen không thấy gì hết. Cũng như lần trước nhìn thấy công chúa Nuhuốcman, cũng là phu nhân Bá tước Pơnanxcôt, trong vườn cây ở lâu đài Kecomaden bên Bơtanhơ, lần này gặp lại bà tại đây, Goen vẫn thấy một ấn tượng sâu đậm trong lòng.

Nàng vừa vào đến cửa cung điện thì Uyli từ trong đó đi ra. Y đứng lại bên lối đi, cung kính cúi rạp đầu. Nhưng Goen cũng kịp nhận thấy, ánh mắt tàn bạo trong cặp mắt xanh biếc của y vẫn gây cho nàng cảm giác ghê sợ.

“Anh ta cũng là con Ngài Bá tước Ivo Pơnanxcôt và mẹ cũng gốc Nga như mẹ mình... Liệu bà ta còn sống không? Chắc là không, bởi vì cách nói của Đugan về bà như nói về một người đã khuất. Uyli chắc khổ tâm lắm vì phải làm đầy tớ cho em ruột. Đugan đối xử với người anh khác mẹ này khá tàn bạo. Nhưng có vẻ Uyli là con người thâm hiểm và độc ác khiến xung quanh luôn phải đề phòng. Chắc hẳn Đugan nói đúng khi bảo với ta rằng, “trong con người Uyli có

chất dã thú”.

Đầu óc vẫn bị ám ảnh bởi những ý nghĩ ấy khi Goen vào đến gian phòng lát gỗ bá hương. Đugan đang đứng hút thuốc lá nhìn qua cửa sổ ra ngoài vườn. Thấy tiếng chân, chàng quay phắt lại và thở phào, chứng tỏ chàng đang sốt ruột.

- Em ngồi đây lâu thế! Lệnh bà Nuhuócman mẹ anh xem chừng làm em thấy闷 hơn là Ngài Bá tước Pơnanxcôt cha anh phải không?

- Đúng thế, Đugan... Anh tha lỗi, nhưng em phải thú thật rằng cha anh...

- Làm em mất cảm tình chứ gì?... Em thành thật như thế là rất tốt. Đugan mỉm cười đưa hai tay đón vợ.

- Anh yêu biết bao nhiêu cái tính thành thật của em. Em đừng bao giờ để mất cái phẩm chất quý giá ấy nhé, Goen... Mẹ anh nói những chuyện gì với em?

- Bà công chúa bảo em kể về cuộc sống của em trước kia... Tuy vẻ ngoài của mẹ anh lạnh lùng nhưng em cảm thấy thâm tâm bà hình như闷 em hơn là... Khuôn mặt mẹ anh rất đặc biệt.

- Em đừng nên nghĩ sâu quá, Goen. Đừng tìm cách khám phá điều gì thâm kín đằng sau nét mặt lạnh lùng ấy. Em giàu tình cảm và luôn nghĩ người khác giống như em... Không đâu, Goen! Em đừng xét đoán mọi người một cách đơn giản như thế!

Đugan đặt môi lên mái tóc mềm mại của vợ sau khi kéo tấm mạng che mặt của nàng lên. Ôm ghì Goen vào lòng, chàng âu yếm thì thầm:

- Em là cô gái có một không hai trên thế gian này, em yêu quý của anh... Em là Đấng tối cao trong trái tim anh!

Người Tình Phương Đông

Dịch giả: Vũ Đình Phòng

Chương 4

Trong hai tuần lễ tiếp sau, Goen không có dịp gặp lại Bá tước Pơnanxcôt và cận thần của Ngài là giáo sĩ Appagi.

Đúng như Đugan chồng nàng đã nói, cuộc sống riêng của cha chàng hoàn toàn tách biệt khỏi cuộc sống riêng của chàng. Mỗi người ở một cung điện có đám người giúp việc và đầy tớ riêng. Công việc của họ khác nhau. Cách giải trí cũng vậy. Hai cha con chỉ có một cái chung: quyền hành về chính trị.

Buổi sáng nào Đugan cũng làm việc với một trong ba bí thư của chàng. Chiều thường dành cho vợ. Chàng thích dẫn vợ ra bên ngoài khu vực Hoàng thành, đưa nàng đến khu rừng nhiệt đới hùng vĩ khiến Goen trầm trồ thán phục. Những chuyến dạo chơi ấy hai vợ chồng thường ngồi trên bành voi, voi rất nhiều trong chuồng của Thái tử. Chàng còn dạy vợ cưỡi ngựa vì nàng mau chóng biết thành thạo điều khiển dây cương. Buổi tối là thời gian dành cho âm nhạc, đọc sách. Qua trò chuyện, Đugan càng hiểu thêm tâm hồn của vợ. Goen cũng đặt toàn bộ lòng tin cậy vào chàng trai đã lung lạc được trái tim nàng và biến đổi hẳn số phận nàng. Tuy vậy nàng cảm thấy, mà chính Đugan cũng không giấu, là cuộc đời chàng còn một khoảng bí ẩn. Nhưng toàn bộ con người Goen dồn cả vào tình yêu cháy bỏng khiến nàng không hề quan tâm đến cái khía cạnh bí ẩn ấy của chồng. Với lại Đugan chẳng đã nói là không bao lâu nữa chàng sẽ kể vợ nghe về cái điều bí ẩn ấy. Nàng tin cậy chờ đợi, không hề sốt ruột. Lúc này nàng tận hưởng hạnh phúc. Quá khứ đau khổ lùi hẳn vào dĩ vãng dường như lấp sau một lớp sương mù dày đặc. Trong cái cung điện này không một thứ gì gợi nàng nhớ đến những kỷ niệm bất hạnh xưa.

Công chúa Nuhuocman có đến thăm con dâu. Lần này Goen cảm thấy bà mẹ chồng lạnh lùng và bí ẩn hơn cả lần gặp gỡ trước. Sau đấy thỉnh thoảng nàng tình cờ gặp bà dạo chơi ngoài hoa viên, nhưng nàng rất lạ, sao bà không hề bảo nàng sang cung điện Bạch Liên thăm bà.

“Mẹ chồng ta chắc tính nết thất thường, nàng nghĩ. Nhưng cũng có thể vì Ngài Bá tước không tán thành việc Đugan lấy ta cho nên bà buộc phải giữ thái độ dè dặt”.

Một buổi tối bỗng nhiên Goen thấy trong người mệt mỏi một cách kỳ lạ. Nàng gần như không nhấc nổi chân tay. Đugan vội cho gọi thầy thuốc, một bác sĩ Trung Hoa đã từng theo học tại Pari. Uống thuốc xong, Goen hơi tỉnh táo đôi chút nhưng rồi đến đêm nàng lại rơi vào tình trạng mê mệt như cũ, kéo dài suốt cả ngày hôm sau. Thầy thuốc không tìm ra được căn nguyên bệnh. Hôm sau nữa thì bệnh nhân lại tỉnh táo như thường, bao triệu chứng mệt mỏi và mạch tim đều biến sạch.

- Suy nhược thần kinh cấp tính! – Thầy thuốc kết luận.

Mặc dù Đugan giấu nhưng Goen biết chàng rất lo lắng. Nàng hiểu rằng chồng nàng quý vợ đến mức nào. Chàng đã từng bảo Goen là “Đáng tối cao” ngự trị trong trái tim chàng đấy thôi.

Ba lần sau, nàng lại bị rơi vào tình trạng y hệt lần trước. Người hầu

Vũ đem đến cho chủ một lá thư và Đugan đọc ngay.

“Hãy đến gặp ta chiều nay, khoảng ba đến bốn giờ tại Chùa Vàng. Ta cần nói với con một điều hệ trọng. Đừng lộ cho Goen hoặc bất cứ ai. Nuhuốcman”

Không để lộ nỗi sửng sốt, vì có Goen ngồi bên cạnh, Đugan lặng lẽ gấp mảnh giấy lại. Từ trước tới nay chàng quá ít quan hệ với mẹ, cho nên lá thư này làm chàng rất bối rối.

Ba giờ trưa, Đugan đi theo con đường vắng chúi trong hoa viên, đến ngôi chùa xây bằng đá cẩm thạch vàng được xây dựng từ lâu, vẫn định để mời các vị sư Phật giáo đến trụ trì. Thị tì Xanđa hình như đã đợi sẵn, quay lưng đi vào trong chùa, chắc để báo cho bà công chúa Nuhuốcman. Đugan vào, thấy mẹ đứng dựa lưng vào một pho tượng Phật bằng đồng rất to. Mặt bà vẫn thản nhiên lạnh lùng như mọi khi. Khẽ cúi đầu đáp lễ con, bà bình thản nói:

- Ta phải hẹn gặp con ở đây, Đugan, bởi vì chuyện hết sức bí mật.
- Chuyện gì, thưa mẹ? Quan trọng lắm hay sao?
- Đugan, con phải đưa Goen đi khỏi Vương quốc Pavala ngay, càng sớm càng tốt.

Thái tử Hankai làm một cử chỉ sửng sốt.

- Tại sao, thưa mẹ? Có chuyện gì vậy?

Chàng ngẩng cao đầu dáng kiêu hãnh, bức bối nhìn vào mắt bà công chúa Nuhuốcman.

- Cần phải như thế... Tính mệnh Goen đang bị đe dọa...
- Nghĩa là sao, con chưa hiểu?
- Cái bệnh ấy...
- Làm sao? Mẹ nói đi chứ?
- Goen có uống một cốc nước cam tối hôm qua phải không?
- Vâng. Nhưng tối nào vợ con chẳng uống? Hôm qua cô ấy chỉ nhấp có một chút, bảo không thấy khát...
- May quá đấy! Nếu uống cả cốc vợ con đã không sống được đến lúc này. Tim ngừng đập và không có cách nào gỡ nữa. Có những thứ thuốc độc không để lại vết tích gì.
- Thuốc độc? Mẹ định bảo Goen bị đầu độc chăng?

Mặt tái đi, mắt trợn lên, Đugan bước lại gần bà công chúa Nuhuốcman.

- Đúng thế, - bà chậm rãi nhắc lại.
- Nhưng ai đầu độc?
- Ta không thể nói với con... hoặc ít ra ta cũng chưa thể nói lúc này.
- Nhưng con cần phải biết! Con cần biết để trừng trị... và để ngăn chặn những âm mưu tiếp theo.

Bà công chúa Nuhuốcman lắc đầu.

- Lúc này ta chưa thể nói được... Chỉ có một cách tránh cho Goen là đưa nó đi khỏi đây càng sớm càng tốt.

- Thật ă? Mẹ tưởng con chịu để Goen xa con ư? Nhưng chuyện mẹ vừa nói là mẹ vừa mới nghi ngờ hay đã biết chắc?

Bà công chúa Nuhuốcman không để lộ chút xúc động nào trước giọng nói giận dữ và đầy giễu cợt của con trai. Bà chỉ đặt tay lên vai chàng:

- Ta biết chắc... Hãy tin lời ta, Đugan. Goen có một kẻ thù đầy quyền lực... một kẻ thù không đội trời chung. Con cũng không đủ sức chống nổi người ấy. Họ có quá nhiều phương cách... Chẳng hạn đến một hôm nào đó con bỗng thấy Goen đã tắt thở và một con rắn hổ mang đang quấn trên tay hay quanh cổ nó? Con biết kết tội ai? Năm ngoái một kẻ hầu cận của con chẳng đã bị chết vì một con rắn độc trong phòng là gì?

- Một kẻ thù đầy quyền lực... Một kẻ thù không đội trời chung... Mặt Đugan càng tái hơn. Hai mắt tối sầm lại chăm chú nhìn bà công chúa Nuhuốcman, cố khám phá điều bí mật đằng sau vẻ mặt lạnh lùng thản nhiên của bà.

- Hãy đưa Goen đi khỏi đây, Đugan! – Bà nhắc lại, ấn mạnh thêm bàn tay lên bên vai run rẩy của con trai.

Bà nhìn thẳng vào hai mắt đầy dò hỏi của chàng rồi từ từ lắc đầu.

- Ta sẽ nói lúc khác... Lúc khác, - bà nói rất khẽ. Đến lúc ấy con sẽ còn biết thêm vô số điều bí mật khác nữa, Đugan.

Bà nhắc tay ra, bước mấy bước rồi quay đầu lại, nói rất khẽ, giọng vừa dịu dàng vừa nghiêm nghị:

- Hãy tin ở ta, Đugan. Ta không muốn Goen là nạn nhân... giống như nhiều người bất hạnh khác đã phải chịu cái chết bi thảm.

Dứt lời bà bước nhanh ra khỏi ngôi chùa. Đugan đứng lại một mình. Chàng không nhúc nhích trong một lúc khá lâu, đầu cúi, môi mím chặt. Rồi chàng cũng ra theo. Chàng đi bừa vào một lối đi trong hoa viên. Một ý nghĩ ám ảnh làm cặp mắt chàng Thái tử tối sầm lại. Đột nhiên một tiếng người làm chàng giật thót.

- Chà! Con trai ta đang mãi suy nghĩ gì đó?

Dưới một vòm cổng bằng đá cẩm thạch che lấp một bồn hoa nhiệt đới đầy màu sắc, Ngài Bá tước Ivo Pơnanxcôt đang ngồi uống trà với viên cận thần Appagi và một cô gái Trung Hoa diễm lệ, hiện đang là người được Ngài sủng ái nhất. Cô này Ngài đã sai người bắt cóc của một thương gia người Hoa tại thành phố Manila.

- Con ngồi xuống đây nếm thử rượu pha của Agiamin vừa sáng chế

rồi nói thử xem thế nào.

- Không. Con không sành về các thứ rượu pha, - Đugan đáp cụt lủn. Chàng đứng trước mặt Ngài Bá tước và nhìn cha bằng cặp mắt rất lạ.

- Con thích thứ trà Goen pha hơn chứ gì?

Ivo cười nửa miệng.

- ... Và nhất là ngồi ngắm nó... Quả là nhan sắc Goen không ai sánh nổi. Tuy về một vài khía cạnh ta không ưng con lấy nó, nhưng ta vẫn rất hiểu, tại sao con lấy... à mà tên hầu vừa cho ta biết, có đúng vợ con ốm nặng lắm không?

Nghe cha nói, Đugan vẫn giữ vẻ mặt khó hiểu. Chàng đáp bằng lời ngắn ngủi giống như ban nãy.

- Không. Một cơn suy nhược thần kinh cấp. Hôm nay khỏi rồi.

- Tốt. Con bé ấy chịu một thời thơ ấu quá nhiều bất hạnh cho nên thần kinh không được khỏe lắm.

- Theo con biết thì ngược lại. Goen chịu đựng mọi đau khổ rất dẻo dai. Con về!

- Chào con! Cuộc săn vẫn ấn định vào ngày kia, không thay đổi chứ?

- Vâng, nếu không xảy ra chuyện gì đặc biệt mới.

Trong lúc Đugan trên đường về cung riêng, Ngài Bá tước Ivo lấy một chiếc xì gà đặt lên môi. Cô gái trẻ Trung Hoa đánh diêm châm cho chủ. Ngài hút thuốc một lúc không nói năng gì. Appagi thì lặng lẽ nhấp từng ngụm trà. Đặt tách trà xuống bàn, viên giáo sĩ Bà La Môn khẽ hỏi:

- Ngài chủ trương vẫn làm tiếp chứ?

Bá tước Ivo nhếch nụ cười gằn.

- Ông hiểu ta quá rõ rồi sao còn phải hỏi?

Giáo sĩ Appagi gật đầu.

- Tôi hiểu... Nhưng tôi vẫn không thú những việc mạo hiểm không cần thiết. Theo tôi, sớm hay muộn Đugan cũng sẽ bỏ rơi cô ta.

- Ông thừa biết con bé thuộc loại đàn bà mà đàn ông muốn gắn bó lâu dài. Chính miệng ông bảo con bé rất nguy hiểm kia mà.

Ngài Bá tước nhún vai.

- Tốt nhất là chặt đứt sợi dây càng sớm càng tốt. Những chuyện kiểu này không nên để kéo dài. Đugan sẽ không nghi ngờ đâu, bởi vì trong bệnh tình của vợ nó, không ai có thể phát hiện ra được dấu hiệu thuốc độc.

Viên giáo sĩ suy tính một lúc... Cách họ vài bước chân, tên người hầu Ấn Độ đứng khoanh tay dựa vào cột. Tấm khăn quấn đầu màu nhạt càng làm nổi bật màu nâu sẫm của khuôn mặt gầy gò và nhăn

nheo. Mắt y lơ lơ như buồn ngủ, chỉ thỉnh thoảng mới đột nhiên ánh lên nhìn hai ông chủ, và cặp môi khẽ mỉm cười mơ hồ... Đó là Agiamin, chồng của thị tì Xanda. Hắn ta là người hầu yêu của Bá tước và được Ngài hoàn toàn tin cậy vì đã nhiều lần bộc lộ lòng tận tụy và giữ bí mật tuyệt đối mọi việc làm của Ngài.

Viên giáo sĩ Bà La Môn đặt chiếc tách đã cạn xuống bàn, trầm ngâm nói.

- Có lẽ Ngài nói đúng, thưa Ngài Bá tước Ivo. Trong công việc, sự táo bạo và nhanh chóng bao giờ cũng đem lại thành công. Ta đã thấy cô gái ấy là nguy hiểm thì tốt nhất là loại trừ ngay.

- Đây là điều ta đang suy tính... và phen này thì chắc chắn con bé không thể thoát.

Nhéch nụ cười thâm độc, Ngài nói thêm:

- Nhưng ta cũng thừa nhận rằng giết một nhan sắc tuyệt vời đến như vậy quả có phí của... đúng là phí, quả là thế.

Người Tình Phương Đông

Dịch giả: Vũ Đình Phòng

Chương 5

Sáng hôm sau trong lúc Goen đang học một kiểu thù dân tộc của đảo Giava do một thị tì hướng dẫn thì Đugan bước vào. Chàng ngồi xuống bên vợ, trong khi chị thị tì người Giava kính cẩn cúi rạp đầu cáo lui.

Thấy mặt chồng lo lắng, Goen hỏi.

- Anh làm sao thế, Đugan?

Chàng cúi xuống ôm hai vai vợ.

- Có chuyện gay go với chúng mình, em Goen yêu quý. Vợ chồng mình đành tạm xa nhau ít lâu vậy.

- Sao lại phải xa nhau, Đugan?

- Em phải dừng cảm, em yêu quý của anh, bởi vì đây là chuyện hệ trọng... Trước hết anh cần tâm sự với em một điều. Từ nhiều năm nay, thậm chí có thể nói từ khi anh mới ra đời, cha anh và giáo sĩ Appagi đã tiến hành một cuộc vận động bí mật trong các dân tộc vùng châu Á này để họ tiến hành lật đổ ách thống trị của người châu Âu, thiết lập một đế quốc lớn của người châu Á. Do xoay sở được những nguồn tài chính lớn, đồng thời khéo léo khai thác những vụ rắc rối ở Trung Hoa, Ấn Độ, Nhật Bản và các hòn đảo Mã Lai, cha

anh và ông giáo sĩ Bà La Môn đã tạo được một ảnh hưởng rộng lớn. Hai người còn lợi dụng cả tín ngưỡng, kích thích lòng cuồng tín của các tín đồ Bà La Môn, Phật giáo và đạo Ixlam. Hai người tính kế liên minh ba tôn giáo lớn ấy lại thành một tôn giáo duy nhất cho châu Á dưới quyền một Đấng tối cao, thay Thượng đế cai quản toàn thể dân chúng khu vực này. Đến hôm nay công cuộc chuẩn bị đã hoàn tất và chỉ trong vài tuần lễ nữa hiệu lệnh sẽ được ban bố và dân chúng tất cả các nước phương Đông sẽ đồng loạt vùng dậy. Một tổ chức hoàn chỉnh đang được gấp rút thành lập. Vũ khí tối tân nhất đã được giấu sẵn ở những kho tàng bí mật và người của ta đã được trải ra khắp nơi. Họ đều đã thề thốt trung thành... Thời điểm đã đến. Và ngay khi dành được một số thắng lợi ban đầu, tên tuổi Đấng tối cao sẽ được công bố.

Đugan ngừng lại vài giây. Goen nghe chăm chú từng lời của chồng và bốn mắt nhìn thẳng vào nhau.

- Đấng tối cao, vị Hoàng đế của đế quốc rộng lớn bao gồm toàn phương Đông ấy sẽ là anh. Anh sẽ là một vị Đại Đế!

Goen hoảng hốt bật dậy.

- Anh?

- Đúng thế... Ngay từ khi còn nhỏ dại, anh đã được rèn luyện theo hướng ấy. Cha anh và giáo sĩ Appagi đã đặt vào anh toàn bộ tham vọng của họ. Anh sẽ ngự trị với tư cách một vị Hoàng đế tối cao và được dân chúng các nước phương Đông ngưỡng mộ như một thần linh. Số phận của em cũng sẽ là như thế, Goen.

Nàng kinh hoàng, ngồi không nói được một lời. Thì ra đây chính là điều bí mật mà nàng đã cảm thấy ở chồng.

- Anh tiết lộ cho em biết điều này vì anh tin ở em, – Đugan nói tiếp. – Thành công đã cầm chắc trong tay. Nhưng trong một thời gian ngắn anh phải xa em. Anh phải đi Ấn Độ, sang Trung Hoa, sang Nhật Bản, đến những hòn đảo Mã Lai để kích động dân chúng khắp nơi. Trong khi đó em phải ở đây một mình và biết đâu sẽ có những nguy hiểm mà anh không muốn em phải hứng chịu. Chính vì nguyên nhân đó mà sáng mai em sẽ rời Kinh thành Pavala bằng máy bay...

- Mai à? Rời Pavala? – Goen nhắc lại, đứng run rẩy.

- Đành phải thế, em yêu của anh... Em ở đây rất nguy hiểm, anh nhắc lại.

- Nhưng cả anh nữa, anh cũng sẽ không ở lại đây chứ, Đugan?

- Anh phải ở đây thêm ít lâu cho đến ngày tổng vùng dậy.

- Nếu vậy thì sao bắt em đi sớm thế?

Bàn tay vừa triu mến vừa kiên quyết đặt lên vai vợ. Goen ngẩng đầu.

- Em Goen yêu quý! Em phải tin ở anh. Lúc này anh chưa thể nói rõ với em thêm những nguyên do khác. Nhưng em phải hiểu rằng anh không đời nào chịu xa em nếu không phải là để bảo vệ tính mạng cho em là thứ mà anh quý nhất trên đời.

- Em hoàn toàn tin anh, Đugan. Em sẵn sàng làm bất cứ việc gì anh muốn em làm... Vậy rồi đây em sẽ đi đâu?

- Đến lâu đài Kecmaden.

Lần này, Goen lại hoảng hốt.

- Về Kecmaden?

Nàng tròn mắt nhìn chồng.

- Sao không về nhà em?

- Không được để ai biết em trú tại đâu. Với lại chính vì lâu đài Kecmaden cách tòa nhà của gia đình Đuốcben không xa cho nên anh mới chọn nơi đó. Bởi vì “họ” sẽ không ngờ em lại ẩn ở đúng cái nơi mà lẽ ra em phải tránh cho xa. Ông Hecvê Đuốcben về mặt pháp lý vẫn là người bảo trợ của em kia mà... Ta sẽ tiến hành thế này: ngày mai hai vợ chồng mình sẽ đáp máy bay. Phi công là một hầu cận tin cẩn của anh. Cả người lái máy bay cũng là người tin cẩn. Chiếc thứ hai chở Vũ, Li Hang, một người hầu cận người Trung Hoa khác của anh và một thị tì của em, có lẽ nên là cô Pavali vừa rồi. Anh sẽ đưa em về thẳng Kecmaden. Ở đó lúc nào em cũng phải che mạng, ngay cả với những đầy tớ và những người bảo vệ ở đó. Em mặc theo kiểu Ấn Độ và đóng vai một trong những cung phi phương Đông của anh, bị anh giam cầm ở đó để trừng phạt. Tất nhiên em cố không ra khỏi khu vườn của lâu đài. Riêng ban đêm, em có thể dạo chơi đôi chút ngoài bờ biển. Nhưng mỗi lần đi như thế đều phải có Li Hang tháp tùng. Bởi vì anh sẽ để nó ở lại hầu hạ em cùng với cô Pavali rất trung thành với em ấy. Hàng tuần em gửi thư cho anh, gửi về Rôm, anh sẽ nói địa chỉ. Thư của anh đến tay em cũng qua trạm trung chuyển ấy.

- Em sẽ làm mọi điều anh muốn, Goen nhắc lại.

Giọng nàng run run. Trong cặp mắt xanh màu đại dương của nàng lộ ra một nỗi đau khổ sâu sắc.

- Em sẽ phải chịu đựng như thế trong bao lâu?

- Anh chưa thể nói được, em yêu quý. Trước hết cần bảo đảm an toàn tuyệt đối cho em đã. Nhưng anh sẽ tìm cách đến thăm em ít ngày. Máy bay của chúng ta là loại máy bay tốc độ cao nhất thế giới hiện nay.

- Em không thể ngờ được... em không thể ngờ được là chúng ta lại phải xa nhau, - Goen lẩm bầm.

Nàng run rẩy trong vòng tay chồng, dưới những nụ hôn mà chàng đặt lên khắp mặt nàng.

- Bây giờ chính là lúc để Goen của anh biểu lộ lòng quả cảm. Sau cuộc thử thách này, em sẽ là vợ của Đấng tối cao toàn năng, người có uy quyền lớn nhất trên khắp Trái Đất.

- Ôi, em không nghĩ đến chuyện đó đâu, Đugan!

- Đây sẽ là đoạn tiếp theo của câu chuyện cổ tích bao giờ cũng có những bà tiên độc ác, những hung thần mà chúng ta phải đề phòng. Nói câu đó Đugan mỉm cười, nhưng Goen thấy nụ cười ấy gượng gạo.

- Anh còn dặn em thêm điều này nữa, – chàng nói tiếp. – Ngoài Pavali là đứa thị tì sẽ đi theo em và em tin cẩn, em không được lộ chuyện này với bất cứ ai. Cho nên em hãy làm như không có chuyện gì, chuẩn bị hành trang kín đáo không lộ liễu. Đêm nay Pavali sẽ giúp em một tay. Còn Vũ và Li Hang sẽ chở mọi thứ ra máy bay. Em đừng mang theo nhiều thứ quá cho cồng kềnh. Anh sẽ đưa em một số địa chỉ ở Pari để em cần gì có thể bảo họ kiếm và gửi cho, tất nhiên là khi đó em phải dùng tên giả... Và em yêu quý, hãy tin rằng anh sẽ tìm mọi cách để rút đến mức ngắn nhất thời gian lưu đầy này của em, bởi vì xa em ngày nào, anh khổ sở ngày ấy.

... Tám ngày sau, lúc xẩm tối, Ngài Bá tước Ivo Pơnanxcôt bước vào căn phòng tại Cung điện của Ngài nơi giáo sĩ Appagi đang duyệt lại một số bản thảo cổ viết bằng chữ Phạn.

- Ta vừa đến chỗ Đugan, - Ngài Bá tước nói.

- Thế sao? Có chuyện gì, thưa Ngài?

Viên giáo sĩ Bà La Môn quay nửa đầu về phía Bá tước Ivo, chăm chú nhìn khuôn mặt lo âu của Ngài.

- Đúng là Đugan không đem Goen về thật.

- Vậy Thái tử để cô ta ở đâu?

- Italia, bên hồ Gácđơ. Con ta muốn trong thời gian các dân tộc ở đây vùng dậy, Goen ở nơi khác cho an toàn. Đây là cách nó cắt nghĩa với ta. Ta hỏi sao phải đưa vợ đi hấp tấp và bí mật như thế thì nó lý lẽ thế này: “Cha thừa biết tính con quyết đoán tức thì”.

Appagi lắc đầu.

- Chắc Ngài không tin vào cách giải thích ấy?

- Tất nhiên không thể tin. Cũng như ông, ta đoán rằng con ta có nghi ngờ về chuyện kia thật.

- Ngài để ý thái độ Thái tử đối với Ngài có gì khác không?

- Không. Nó vẫn lạnh lùng, khó hiểu như thế từ trước. Xưa nay trong bụng nó nghĩ gì có ai biết được đâu.

- Nhưng làm sao Thái tử có thể biết được nhỉ? Chính tay tôi pha thuốc và chính tay thằng Đuga rót vào cốc. Mà thằng ấy vừa cầm vừa điếc, làm sao có thể phản bội ta được?

- Đúng là không ai có thể biết được. Vậy mà vẫn bị lộ.

- Ngài tin là như thế?

- Nếu không lộ ông thử cắt nghĩa cho ta tại sao Đuga lại hấp tấp đưa vợ rời khỏi đây rồi giấu biệt con bé. Bởi vì ta cam đoan con bé không ở Italia đâu, hoặc nếu có ở Italia thì cũng không phải ở địa điểm mà Đuga nói.

- Tất nhiên rồi... tất nhiên rồi... Nhưng chuyện này rất phiền đấy, trầm trọng nữa, thưa Ngài Ivo. Bởi vì Thái tử Đuga sẽ thù Ngài đến tận xương tủy và khi ông ta có đủ quyền lực trong tay, tức là khi Ngài đưa ông ta lên ngôi Chí tôn, ông ta sẽ trừng trị Ngài, sẽ trả mối thù với Ngài, giống như Ngài đã dạy ông ta phải xử sự cho đúng là con cháu của dòng họ Ponanxcôt.

Cặp môi nhợt nhạt của Ngài Bá tước run rẩy.

- Nếu vậy ta phải có biện pháp ngăn chặn ngay, - Ivo nói.

Giọng Ngài ngán ngùi cứng rắn.

- ... Nhưng ta còn muốn bố trí một đứa theo dõi con ta để báo ta biết từng lời nói và cử chỉ của nó. Ta nghĩ đến thằng Uyli.

- Uyli? – Viên giáo sĩ Bà La Môn ngạc nhiên. – Nó trung thành với Thái tử Đuga như con chó trung thành với chủ vậy!

- Như con chó sói thì đúng hơn. Trong con người thằng ấy có một thứ gì dã thú... Ông còn nhớ hôm ta gọi nó đến để hỏi sau khi ta được tin Đuga đáp máy bay rời khỏi đây, thằng Uyli ấy đã tỏ thái độ rất lạ... Ta có cảm giác nó mà biết được điều gì nó sẽ nói với ta ngay. Và thêm nhận xét này nữa. Nó có vẻ căm ghét con Goen, rất có thể vì con ta mê con bé ấy quá. Uyli là đứa bản chất thâm độc và ghen ghét... Bây giờ ta cho nó một chỗ dựa, - Ngài Bá tước nhếch mép nói thêm.

- Cũng có thể Ngài nhận xét đúng. Nếu như vậy thì Uyli là một đứa đáng quý.

- Ta cảm thấy đối với nó ta dễ thuyết phục. Nó giống tính ta ở một số điểm đồng thời lại sợ ta. Ta sẽ giao nó việc ám hại Đuga nếu khi con trai ta lên ngôi Chí tôn, nó định trở mặt gây hại cho ta.

Appagi cười gằn nửa mai.

- Nghĩa là Ngài không tin vào lòng biết ơn của con trai Ngài ư?

- Lòng biết ơn của nó ấy à? – Ivo nói và nhếch mép hiểm độc. – Không, ta không hy vọng vào thứ đó... trước đây đã vậy mà nhất là bây giờ khi nó biết ta định ám hại con Goen của nó. Nhưng ta cần gì!

Điều ta quan tâm là làm sao tất cả những nỗ lực của ta trong ngần ấy năm đạt tới kết quả... Đugan sẽ lên ngôi Chí tôn, vị trí mà ta với ông đã chuẩn bị cho nó. Sau đây ta sẽ tính kế để không bị nó hất ngã. Vì ta thấy rõ là thằng ấy quá cao ngạo và vô ơn...

Giọng nói khô khốc đầy chua chát, cặp mắt tàn nhẫn và cứng rắn của Ngài Bá tước bỗng nhiên thoáng đau đớn.

- Đúng thế, ta với ông phải giữ vững kỷ cương, - Ngài Bá tước Ivo kết luận dứt khoát.

Người Tình Phương Đông

Dịch giả: Vũ Đình Phòng

Phần II - Chương 1

NẠN NHÂN CUỐI CÙNG

Ngày xưa, khi Goen còn nhỏ, mỗi lần tự đặt ra những câu chuyện cổ tích cho mình, cô bé thường chọn địa điểm xảy ra là lâu đài Kecmaden, lúc đó cô thấy sao mà tòa nhà bí ẩn đến thế. Biết bao nàng tiên, công chúa, hoàng tử đã là nhân vật trong những câu chuyện đó và trải qua bao nhiêu tình huống éo le. Nhưng chưa bao giờ nàng nghĩ đến chuyện ngày hôm nay cái lâu đài ấy lại biến thành nơi nàng náu mình để khỏi lọt vào mắt kẻ thù vô hình.

Đugan đưa nàng về đây rồi ra đi ngay, chỉ nghỉ lại đây hai mươi tư tiếng đồng hồ. Từ lúc đó Goen sống vật vờ trong tòa lâu đài mênh mông, trong khu vườn nơi thuở nhỏ nàng đã được hưởng những ngày tháng sung sướng nhất của thời thơ ấu buồn tẻ. Theo lời Đugan căn dặn, để những người canh gác cũng như những người hầu Brotanhơ không nhận ra được tung tích nàng, mỗi lúc ra khỏi phòng riêng Goen đều mặc y phục Ấn Độ và che mặt. Hàng ngày nàng dạo chơi một mình trong khu vườn rộng lớn, nhớ lại những kỷ niệm thân thiết: lâu bát giác bằng đá cẩm thạch mà chàng Hoàng tử yêu kiều trong đêm hội ở lâu đài Kecmaden đã để ý tới cô gái Lọ Lem hiếu kỳ; những lối đi trong vườn mà nàng đã khoát tay chàng vừa run rẩy vì sợ hãi vừa ngây ngất trong mừng vui. Trong lâu đài này nàng đã chọn nơi ưa thích nhất là gian phòng lát gỗ sơn mài đỏ. Đugan đã dẫn nàng vào đây để lật mặt nạ che, xem mặt nàng. Và nàng đã hoảng sợ lao ra ngoài cửa, chạy bừa trong khu vườn như

con nai bị thợ săn rượt đuổi. Các cửa sổ gian phòng này trông ra góc vườn trồng những giống cây mang từ xứ lạ về và cách trang trí đôi chỗ hơi giống như hoa viên bên Pavala... Nhưng nơi đây không có bầu trời nhiệt đới, làm không khí nóng hừng hực khiến hoa cỏ tỏa hương ngào ngạt. Thời gian này, cuối hè sắp sang thu, nơi đây bầu trời luôn luôn u ám, thỉnh thoảng lại mưa. Đây cũng là mùa bão. Giá như có Đugan bên cạnh Goen chẳng quan tâm đến thời tiết làm gì, nhưng mỗi mình, nàng mới thấm thía hết nỗi buồn bao quanh. Nàng cố quên đi bằng cách đọc sách, chơi đàn và thêu thùa.

Rồi một điều băn khoăn luôn ám ảnh Goen. Kẻ thù kia là ai mà Đugan lại không thể đánh bại để bảo vệ, phải dùng cách đưa nàng trốn đi thế này?

Nàng nghĩ hay là Bá tước Ivo Ponanxcôt? Khi gặp ông ta nàng đã có một linh cảm không hay và đã thấy sờ sờ. Rõ ràng ông muốn phá vỡ cuộc nhân duyên này... Nhưng nếu vậy thì ông quả là con người độc ác!

Chắc Đugan phải khổ tâm lắm! Goen nhớ lại nét mặt tối sầm và đau đớn của chồng mà nàng bắt gặp nhiều lần trong lúc đi đường và trong một ngày đêm ở lại đây. Lúc hôn vợ chia tay, Đugan đã nói bằng giọng nén lại:

- Đừng sợ gì hết, em yêu của anh. Anh còn sống thì không ai có thể làm gì em được.

Nhưng thật khủng khiếp, kẻ mà chàng phải đề phòng để bảo vệ vợ lại chính là cha của chàng! Goen càng nghĩ ngợi càng thấy rõ kẻ thù bí mật kia của nàng đúng là Bá tước Ivo.

Rồi nàng lại sợ cái chuyện phiêu lưu mà Đugan đang lao đầu vào. Xem chừng chàng không biết sợ sẽ thất bại. Chàng bảo đã tính toán, chuẩn bị đầu vào đầy cả rồi... Nhưng ai mà biết được? Công cuộc rất có thể sẽ thất bại và khi ấy bao nhiêu nguy hiểm đón chờ chàng?

Lúc này Goen bắt đầu bình tĩnh trở lại và nàng linh cảm thấy thói cao ngạo, lòng tham vọng của Đugan. Đây đúng là những thói xấu gia truyền của dòng họ Ponanxcôt đã được ông Ivo và lão Appagi thổi lên để đẩy thành vị Chúa tể của dân chúng châu Á. Họ sẽ đưa chàng đến đâu? Goen rùng mình. Lúc Đugan lộ cho nàng nghe triển vọng huy hoàng, nàng đã bị cuốn theo và thấy mừng rỡ đến choáng mắt. Nhưng đây chính là căn bệnh mạo hiểm của dòng họ Ponanxcôt. Lúc này tỉnh táo suy nghĩ lại, Goen thấy giả sử Đugan thành công, trở thành Đấng tối cao, Chúa tể châu Á, thành Thần tượng chiêm ngưỡng của hàng bao nhiêu triệu con người, chàng sẽ không còn là của nàng nữa.

Vậy là nàng mong cho công cuộc ấy thất bại chẳng? Nhưng không được, bởi nàng biết quá rõ. Bản chất kiêu ngạo, khao khát quyền hành và danh vọng của Đugan sẽ không chịu nổi sự thất bại. Chưa kể chàng sẽ còn phải hứng chịu đòn giáng trả của bao nhiêu kẻ thù, thậm chí của hàng triệu con người đặt hy vọng vào chàng mà bây giờ phải chuốc lấy sự thất bại thảm hại!

Càng nghĩ Goen càng bồn chồn lo lắng và ngày tháng u ám cứ kéo dài triền miên và buồn tẻ trong cái lâu đài cổ kính này mặc dù nàng được đối xử như một công chúa, được người hầu cận Trung Hoa Li Hang và thị tì Pavali người đảo Giava hầu hạ tận tụy. Nàng chỉ tiếp xúc với hai người này. Còn các gia nhân đầy tớ khác đều chỉ nhìn nàng từ xa, mặc bộ quần áo Ấn Độ, che mặt, thờ thần trong các gian phòng vắng vẻ của tòa lâu đài.

Một hôm nàng dạo chơi buổi tối ra ngoài bờ biển, có Li Hang đi tháp tùng cách xa vài bước, theo đúng như lời căn dặn của Đugan. Trời không mưa, không khí trong lành thoang thoảng mùi chuối chín của nước biển lan tỏa trộn lẫn với mùi nhựa thông từ những cánh rừng ven biển. Goen lắng nghe tiếng nước thủy triều giờ này đang dâng. Thỉnh thoảng vàng trắng ló ra khỏi những đám mây, rọi ánh sáng lấp lánh màu bạc lên mặt sóng đang ào ạt đập vào những tảng đá nhô ra đại dương. Goen đi lững thững khá lâu, lòng bồn chồn, dọc theo bãi cát hẹp trải dài men bờ, chạy sát bên ngoài vườn cây của lâu đài Kecmaden. Nàng nghĩ: “Sáng mai nếu trời không mưa ta sẽ đến thăm Ticaréché, nhìn lại nơi mà thuở ấu thơ ta sống bên mẹ yêu dấu,

người mẹ đã mất để lại ta bơ vơ trên cõi đời”.

Goen còn muốn thu lượm lại một vài kỷ niệm của mẹ nàng: ít nữ trang đựng trong cái tráp giấu kín bên trong lớp gỗ lát tường. Nàng đã được mẹ nàng chỉ cho cách mở cái hốc trong đó. Sau khi mẹ mất, nàng sống như người ở tại nhà họ hàng, nàng đã có lần vào đây mở thử và mở được. Nàng vẫn để nguyên số nữ trang của mẹ trong đó vì không muốn bà cô ác nghiệt Blangsơ Đuốcden nhìn thấy sẽ cướp đi của nàng. Nàng định khi nào đủ tuổi trưởng thành sẽ đến lấy ra dùng.

Bây giờ đã có chồng và đã không còn phải sống phụ thuộc nữa, nàng có thể lấy đi mà không lo ai cướp mất. Tuy số nữ trang không đáng giá gì so với những thứ mà Đugan tặng, nhưng nàng rất quý vì đây là những di vật của mẹ nàng.

Đi trong trời đêm ẩm và ẩm, Goen về lâu đài. Li Hang bấm đèn pin soi đường cho bà chủ, bởi vì trời rất tối, nhất là trong vườn cây cối rậm rạp. Goen mỉm cười nghĩ đến mấy người họ hàng ở ngôi nhà Quabex. Họ không thể ngờ nàng lại sống ngay gần lâu đài của họ. Và nàng hình dung thấy giờ này đây, bà cô già không chồng Hecmini chắc đang ngồi trong phòng khách, cuốn sách trên tay, trong lúc cô hầu Masa thân tín của bà ngồi khâu vá thêu thùa gì đó bên cạnh.

Ôi, dù hoàn cảnh nàng lúc này đáng buồn đến đâu, Goen cũng không hề luyến tiếc thời gian đó trong quá khứ. Nàng đã được hưởng một tháng qua hạnh phúc tuyệt vời. Chỉ cần được Đugan yêu, nàng sẵn sàng chịu mọi thử thách, mọi gian khổ.

Trận gió đã xua tan các đám mây và tối hôm sau, lúc chín giờ, vầng trăng đã soi sáng dải đất hoang. Goen trên đường về ngôi nhà Ticaréch, Li Hang theo sau.

Số kiếp nàng mới lạ kỳ làm sao! Nàng không thể đành hoàng trở về

Ticaréch được. Ngày trước thì nàng sợ bà cô họ Blăngơ Đuốcden cấm đoán, ngày nay thì lại có những cản trở khác còn nghiêm trọng hơn... Đến bao giờ nàng mới được đến ngôi nhà của chính mình mà không phải lén lút?... Và vào đấy với Đugan, chồng nàng? Được cùng với chàng xuất hiện công khai trước mắt tất cả mọi người?

Nghĩ đến đây nàng lại nghĩ sang số phận mà Đugan đang lao tới. Số kiếp đang đẩy chàng lên thành một người đứng trên đầu hàng triệu người khác. Đã chắc gì chàng thiết đến thăm quê hương của dòng họ chứ chưa nói về thăm ngôi nhà Ticaréch thời thơ ấu của vợ, nơi quý giá nhất đối với nàng.

“Mình sẽ giữ một vị trí ra sao trong cuộc sống tương lai của Đugan? Goen suy nghĩ và thấy hoảng sợ. Chàng chưa nói đến chuyện ấy với mình. Nếu chàng là Đấng Hoàng đế tối cao của châu Á, phải chăng ta sẽ là Hoàng hậu bên cạnh chàng? Hay ta vẫn chỉ sống trong bóng tối?”.

Nghĩ đến đó, một nỗi đau đớn, thậm chí phản kháng trỗi dậy trong lòng Goen.

Vào đến nhà, nàng bảo Li Hang đứng chờ ở phòng ngoài rồi cầm ngọn đèn pin, nàng một mình đi vào gian phòng ngày xưa của mẹ. Cũng như ngày xưa, nàng quỳ xuống bên cạnh giường, cầu nguyện cho hương hồn người mẹ muôn vàn yêu quý. Rồi nàng đứng dậy, nâng bức rèm mở hốc bí mật.

Tráp vẫn còn nguyên. Nàng mở nắp, vẫn thấy số nữ trang giản dị khiêm nhường. Trước khi đóng tráp lại, nàng tình cờ rọi đèn vào phía trong cái hốc. Nàng sửng sốt thấy bên trong còn một cái tráp nữa! Sao lần trước nàng không nhìn thấy cái tráp này? Đúng là lần đó nàng không lục lợi kỹ, đành nhìn mẹ chỉ để lại một cái tráp đựng nữ trang này thôi. Và hôm đó nàng cũng không có đèn pin để soi.

Goen nhấc cái tráp thứ hai ra. Tráp bằng ngà trở tinh vi. Một chiếc phong bì đặt ngay bên trên. Goen đọc dòng chữ: “Gửi Goen con gái ta”.

Nước mắt trào ra khiến nàng không nhìn thấy gì nữa. Trong một lúc nàng đứng lặng đi, bàng hoàng. Toàn thân nàng lạnh toát, như thể nghe thấy tiếng từ dưới vọng tới. Nàng cầm phong bì, lấy ra một tờ giấy mỏng, trên là những dòng chữ nét mảnh mai và run rẩy.

“Tráp này, con thân yêu của mẹ, chứa đựng điều bí mật cuộc đời mẹ, một quãng thời gian trong cuộc đời khiến mẹ trở thành kẻ bất hạnh. Hôm nay mẹ vừa nhìn thấy tên khốn kiếp kia, kẻ đã gây cho mẹ bao nỗi đau khổ. Linh cảm báo cho mẹ biết hắn sắp hại mẹ. Với óc thông minh hiếm có hắn là tên ác quỷ không bao giờ chịu rời con mồi. Vì vậy mẹ kể lại ở đây cuộc đời của mẹ từ khi rời khỏi nước Nga cùng với cô của mẹ là bà Nadia. Nếu sau này tên kẻ thù của mẹ kia có đưa ra điều gì kết án mẹ hoặc nhằm hại con thì con hãy mở tráp này ra, sẽ thấy thứ đựng trong đó. Nhưng con chỉ được mở trong một trường hợp duy nhất ấy. Còn nếu không xảy ra chuyện ấy thì con hãy đốt bản viết trong đó đi, đừng đọc. Mẹ giao phó điều này cho con, tin rằng con trung thực, tế nhị giống như cha con ngày còn sống. Mẹ hy vọng con sẽ đúng như thế.

Hãy cầu nguyện cho mẹ tội nghiệp của con, Goen!
Vácvara”

“Kẻ đao phủ giết mẹ tên là Godơn Sin. Hắn người Hoa Kỳ. Mà cũng có thể hắn bịa ra như thế. Nhưng hắn mang rất nhiều bí ẩn trong cuộc đời hắn. Mẹ biết rằng hắn dùng rất nhiều tên giả. Con sẽ thấy trong tráp có tấm hình của hắn, giúp con xác minh gốc gác của hắn, bởi vì dù tuổi tác có làm thay đổi hình dạng con người ta thì những nét cơ bản vẫn còn”.

- Mẹ yêu quý, chúng con sẽ làm tất cả, con và anh Đugan, để tìm ra tên sát nhân khốn kiếp này! – Goen làm rầm khấn.

Nàng đọc lại lá thư bên trên tráp. Rồi bàn tay run rẩy nàng vặn chiếc chìa khóa bạc và mở nắp. Chính nàng đang gặp nguy hiểm, bởi vì Đugan buộc phải giấu nàng một nơi không ai biết. Như vậy nàng có quyền mở tráp, bởi vì có lẽ kẻ khốn nạn kia cũng sẵn đuổi cả nàng nữa không biết chừng.

Bên trên tập giấy buộc bằng một sợi ruy băng đen là một bức ảnh. Goen lật tấm ảnh và suýt nữa nàng kêu lên.

Trước mắt nàng là Ivo Pơnanxcôt... Trong ảnh còn trẻ nhưng rất

giống bây giờ, đặc biệt là cặp mắt, cặp mắt đã khiến Goen khó chịu ngay từ buổi tiếp xúc đầu tiên, cặp mắt nhìn chăm chăm vào nàng. Nàng đứng lặng đi một lúc bàng hoàng và sợ hãi. Rồi nàng lắp bắp: - Không, không thể như thế được!... Đúng là giống, giống như lột. Nhưng người trong ảnh tên là Gođơn Sin kia mà... Nàng cố trấn tĩnh, cố lý lẽ... Nàng đưa tấm ảnh lại gần để nhìn cho kỹ... nhưng vẫn thấy đúng là ông ta... ông ta, cha của Đugan! Đúng là cơn ác mộng chứ đâu phải sự thật? Goen loạng choạng trên đôi chân như muốn khuỵu và nàng phải chống tay xuống giường một lúc.

Nhưng nàng lấy hết nghị lực đứng dậy ngay. Lúc này nàng cần phải biết... nghĩa là cần phải đọc những tờ giấy kia chứa đựng điều bí mật của mẹ nàng.

Bàn tay run rẩy nàng bỏ tấm ảnh chụp vào, khóa lại rồi cầm lấy tráp. Sau khi đóng cái hốc bí mật, Goen rời khỏi căn phòng, ra gặp người Trung Hoa hầu cận rồi cùng ra khỏi ngôi nhà. Trên đường trở về lâu đài Kecmaden, nàng đi như một kẻ mộng du. Đầu óc nàng chỉ vang lên như búa đập có mỗi ý nghĩ: “Cha của Đugan... con người kia sao giống cha của Đugan đến thế... Không phải ông rồi... Nhưng tại sao lại giống đến như thế!”.

Lúc về đến khu vườn của lâu đài, hai ý nghĩ lóe lên trong óc nàng. Một là Bá tước Ivo có mặt ở lâu đài Kecmaden đúng vào thời gian mẹ nàng qua đời. Bây giờ Goen còn nhỏ, nhưng khi sống ở Quabex nàng đã nghe thấy nói đến chuyện ấy. Hơn nữa, trong tờ giấy đặt trên tráp, mẹ nàng đã chẳng nói là gì: “Hôm nay mẹ vừa nhìn thấy tên khốn kiếp kia, kẻ đã gây cho mẹ bao nỗi đau khổ. Linh cảm báo cho mẹ biết hắn sắp hại mẹ”. Chắc mẹ viết lá thư ấy trước khi chết chỉ rất ít thời gian. Rất có thể là như thế... Và điều ấy cũng lại trùng hợp với sự có mặt tại lâu đài Kecmaden của...

Ý nghĩ thứ hai của Goen... nguy cơ đè lên con gái của bà Vácvara sau khi đã trở thành vợ của Đugan, con dâu của Bá tước Ivo... Chính nàng cũng đã nghi Bá tước định ám hại nàng kia mà? Trong khi cố đoán xem kẻ thù là ai, mà Đugan phải đưa nàng giấu đi để thoát khỏi tay hắn, nàng chẳng đã nghĩ đến ông Bá tước là gì? Vậy là... ông ta muốn thủ tiêu Goen vì nàng lấy con trai ông ta hay còn vì nàng là con gái của bà Vácvara?

“Nếu sau này kẻ thù của mẹ có... định hại con...”. Mẹ nàng còn viết thư thế nữa.

Tất cả những điều bắn khoăn, nghi ngờ, những dự đoán khủng khiếp ấy xáo trộn khiến đầu óc Goen nóng hừng hực. Bây giờ nàng rảo bước gần như chạy về phía lầu đài. Khi đã ở trong phòng, nàng nhắc tấm ảnh trên những ngón tay nóng bỏng để nhìn lại lần nữa.

Bá tước Ivo... Bá tước Ivo... Sao mà giống đến như thế! Nhất là đôi mắt. Chẳng lẽ lại có sự giống nhau đến thế giữa hai con người được?

Ném tấm ảnh lên mặt bàn, Goen nhắc những tờ giấy đựng trong tráp và trống ngực đánh thình thình, nàng bắt đầu đọc.

Người Tình Phương Đông

Dịch giả: Vũ Đình Phòng

Chương 2

“Mẹ viết những thư này dành cho con, để nhằm sau này, nếu như kẻ nào buộc tội mẹ thì con biết được chính xác phần lỗi lầm của mẹ trong số phận đau đớn của đời mẹ và do đấy tội lỗi mẹ cũng xứng đáng được châm chước.

“Sau những biến cố binh đao ở Nga, ông ngoại con bị nạn chết, mẹ cùng với bà Nadia em gái ông ngoại trốn ra nước ngoài. Sau bao nhiêu gian nan bà Nadia và mẹ mới tới được Hoa Kỳ và trú tại thành phố Niu Yoóc. Bán số nữ trang quý giá mang theo, hai dì cháu mẹ sống qua được một thời gian. Nhưng mẹ vẫn cố tìm công ăn việc làm, khổn nỗi mẹ không có nghề gì trong tay có thể kiếm sống.

“Cuối cùng mẹ tìm được một chân trong một ngân hàng nước ngoài mang tên nhà băng Đông Dương. Chủ nhà băng tuy tên là Uyliam Đôlitgiơ nhưng rõ ràng là gốc người châu Á với những nét rất đặc trưng, cũng giống hầu hết nhân viên dưới quyền ông.

“Chính tại nơi đây mẹ đã gặp Godơn Sin.

“Ngay buổi đầu, hắn đã gây cho mẹ một ấn tượng không phai mờ. Ôi, cặp mắt của Godơn! Làm sao có thể diễn tả sức mê hoặc của chúng đối với mẹ được?

“Hắn ta đến nhà bằng với tư cách khách hàng vậy mà mẹ lại tưởng hắn là nhân viên cao cấp gì trong đó, bởi vì hắn có tư thế như ông chủ vậy.

“Lúc đó hắn còn trẻ, ăn mặc rất sang trọng và lịch sự. Trông hắn có dáng quý tộc đại lãnh chúa. Mặc dù hắn xưng là người Hoa Kỳ nhưng nét mặt hắn không có vẻ dân tộc Anglôxaxông. Trông hắn có gì hơi lạ: nước da nâu nhạt, tóc hung và mắt xanh, một màu xanh sáng và linh hoạt. Toàn bộ con người hắn toát lên một sức quyến rũ ma quái.

“Chỉ sau vài ngày hắn đã lọt được vào không khí gia đình nhỏ bé của mẹ và bà Nađia. Lập tức hắn chinh phục được bà và một tuần sau hắn ngỏ lời cầu hôn mẹ.

“Mẹ sung sướng nhận lời. Tối hôm đó hắn ăn bữa tối ở nhà mẹ và cho gọi người đem rượu sâmpanhơ đến. Đêm hôm đó bà Nađia bỗng nhiên thấy trong người khó chịu và chỉ lát sau bà mất ngay không kịp đợi bác sĩ đến.

“Mẹ mê Godơn quá nên chỉ hơi buồn trước cái chết đột ngột của bà Nađia, mặc dù bà là cô ruột mẹ, người thân thích duy nhất còn lại và sợi dây cuối cùng nối liền mẹ với quá khứ, người mà mẹ hết lòng yêu quý.

“Vừa chôn cất bà Nađia xong, Godơn dẫn mẹ đến gặp cha linh mục và tiến hành hôn lễ với hai người làm chứng do hắn dẫn đến.

“Hắn đưa mẹ đến một biệt thự của hắn ở ngoại vi Niu Yoóc, trên bờ sông Xaođơ. Vài ngày sau, hắn giở mặt trắng trợn nói rằng hôn lễ vừa rồi chỉ là một màn kịch. Tên linh mục kia là người hắn thuê đóng vai và đã đóng y như thật.

“Khốn nạn! Mẹ mê hắn quá cho nên phản ứng cũng không mạnh mẽ trước màn kịch bỉ ổi ấy. Quả là mẹ không còn làm chủ được bản thân. Mẹ chỉ là một đồ vật chẳng có chút giá trị gì trong bàn tay của một tên đòi bại nhất thế gian.

“Và con không thể ngờ hắn đòi bại đến mức nào đâu! Suốt mấy năm trời hắn hành hạ mẹ đủ kiểu, đặc biệt là làm nhục mẹ. Hắn dẫn rất nhiều phụ nữ về nhà, phần lớn là người nước ngoài rồi làm cho những người phụ nữ ấy, kể cả mẹ, tranh giành hắn, ghen tuông, cắn xé lẫn nhau như những con dã thú say mồi. Bây giờ nghĩ lại thân phận thảm hại khi đó, mẹ thấy đau đớn nhức nhối! Tâm hồn mẹ đã bị kẻ đốn mạt ấy đẩy đến đáy bùn nhơ và nổi tuyệt vọng.

“Nhưng dù tội lỗi mẹ nặng nề đến đâu đi nữa thì Chúa cũng không bỏ rơi mẹ. Cuối cùng hắn đã làm mẹ ghê tởm đến nỗi xiềng xích tinh thần bị đứt tung. Mẹ khao khát trốn đi, trốn đến nơi nào thật xa cái kẻ

mà mẹ căm ghét. Một đêm mẹ rời khỏi biệt thự mang theo con trai của mẹ, tên là Uyli! Ngay lúc còn nhỏ diện mạo con trai của mẹ đã giống cha nó như đúc.

“Mẹ vào nội thành Niu Yoóc, thuê một căn hộ rẻ tiền. Mẹ mang theo được một ít nữ trang bèn bán đi một số. Nhưng mới ở đó được tám ngày thì một buổi sáng, khi đi tìm việc trở về, mẹ không thấy Uyli đâu nữa. Lúc đi mẹ vẫn để nó trong phòng.

“Bà chủ nhà trọ bảo không nhìn thấy ai, không biết gì hết. Mẹ không nghi ngờ gì mà tin chắc rằng tên đòi bai kia lần ra được nơi mẹ trốn và bắt cóc mất thằng bé.

“Không chần chừ, mẹ đến thẳng biệt thự nhưng hấn bảo mẹ đã bỏ nhà đi tức là không bao giờ được gặp con nữa. Mẹ gào thét điên cuồng nhưng hấn tảng lờ không nghe thấy gì hết, vẫn cười rất đều đặn. Lúc mẹ kêu khóc chán, hấn thản nhiên nói:

“- Tôi đuổi cô ra khỏi đây, Vácvara Tecpina, và không muốn nhìn thấy mặt cô nữa, ít nhất thì cũng trong thời gian này. Dù sao cô cũng thuộc về tôi và tôi cấm cô không được lấy bất cứ đứa nào khác, chính thức hay không chính thức. Nếu cô vi phạm mệnh lệnh ấy, tôi sẽ trừng phạt, sớm hay muộn!

“Nói xong hấn bỏ đi. Mẹ gần như phát điên, đầu óc tối sầm không còn biết gì nữa, lằm lũi ra khỏi ngôi biệt thự đáng nguyên rủa ấy. Mẹ ốm suốt bao nhiêu ngày, và một chị hàng xóm thương tình đã đến chăm sóc giúp đỡ. Chị ấy là một nữ ca sĩ nhạc kịch. Sau khi bình phục mẹ hỏi bác ấy xem nên làm thế nào trong hoàn cảnh của mẹ. Bác ấy đã thu xếp cho mẹ vào làm tại một rạp hát nhỏ ở Xan Phranxixcô nơi bác ấy sẽ hát sau đó ít ngày. Mẹ bằng lòng và thế là đi cùng với bác ấy.

“Mẹ sống ở thành phố Xan Phranxixcô hai năm và gặp cha của con - Acmaen Đuốcden - trong dịp cha con dừng lại đây trên đường làm ăn.

“Cha con yêu mẹ và ngỏ lời cầu hôn. Mẹ đang sống nghiêm túc, được mọi người coi là hết sức đứng đắn. Dòng dõi của mẹ cũng không thua kém gì dòng dõi của Acmaen. Cho nên đứng về mặt hình thức không có trở ngại gì trong việc kết hôn.

“Nhưng đây là mặt hình thức... Thật ra mẹ đã trải qua mấy năm trời làm thứ nữ nô lệ của Gođơn Sin và mẹ không còn trong trắng nữa.

“Tội lỗi lớn nữa của mẹ là đã nhận lời kết hôn với cha con mà không nói thật cho cha con biết quá khứ.

“Tất nhiên mẹ cũng có băn khoăn áy náy, nhưng mẹ quá yêu cha con. Đồng thời mẹ muốn quên đi tất cả những nỗi nhục nhã đau khổ

xưa, trong cuộc sống yên tĩnh đúng đắn bên một người chồng trung thực hôm nay. Vả lại mẹ tự an ủi rằng quá khứ xấu xa kia đâu phải do mẹ. Tên Gođơn Sin đã lừa mẹ, bây giờ còn non trẻ, đại dột. Tóm lại mẹ đã tìm ra đủ lý do để thanh minh cho sự im lặng, không nhắc gì đến quá khứ với cha con.

“Thế là mẹ trở thành phu nhân Đuốcden.

“Mẹ quyết định sẽ làm mọi cách để đem lại hạnh phúc cho cha con là người mẹ lừa dối. Và mẹ đã làm đúng như thế. Cuộc sống cha con và mẹ thật sự đầm ấm. Cha con không biết gì hết, thanh thản hưởng hạnh phúc, riêng mẹ thì luôn luôn bị lương tâm dần vật. Và thâm tâm mẹ rất đau khổ mặc dù cha con rất yêu thương, chiều chuộng mẹ đủ thứ. Đôi khi mẹ đã thoáng có ý nghĩ, hay thú tội hết với Acmaen, nhưng không nỡ. Mẹ không muốn cha con đau đớn... Và mẹ cũng sợ cha con khinh mẹ và biết đâu sẽ đuổi mẹ đi.

“Một điều nữa khiến mẹ đau khổ là lời đe dọa của Gođơn Sin vẫn ám ảnh. Hắn cấm mẹ không được lấy chồng. Mẹ biết hắn tinh khôn, độc ác, thâm hiểm, thù dai và hắn còn có một uy lực bí mật nào đó mà mẹ không sao cắt nghĩa nổi. Nếu hắn biết mẹ lấy chồng, chắc chắn hắn sẽ thực hiện lời đe dọa.

“Tuy nhiên cuộc sống của mẹ vẫn yên ổn cho đến một ngày, đi dạo chơi với con, Goen, trở về mẹ thấy cha con nằm chết. Thầy thuốc bảo nguyên nhân là do đứt động mạch.

“Không thể tưởng tượng nổi nỗi dần vật trong lòng mẹ lúc ấy ghê gớm đến mức nào! Vừa tuyệt vọng vì mất chồng vừa đau đớn là đã lừa dối cha con, mẹ đã tưởng phen này phát điên. Nhưng nghĩ đến con, mẹ cố gắng dần lòng lại. Tình hình tài chính lúc đó khó khăn, mẹ quyết định rút về Brotanhơ, sống tại ngôi nhà Ticaréché của cha con một cách âm thầm, cố nuôi cho con khôn lớn.

“Hai mẹ con mình về sống ở đây thắm thoát đã được hai năm. Mẹ không hề nghe thấy tin tức gì về tên Gođơn Sin. Tuy vậy thỉnh thoảng mẹ vẫn rờn rợn, cảm thấy một nỗi hằn thù nào đó như đang còn lờn vờn quanh đây. Mẹ lo sợ đến nỗi mẹ thấy cần viết ra tất cả những điều này để nếu xảy ra chuyện gì thì con có thể biết được sự thật là thế nào và đứng lên bảo vệ mẹ nếu mẹ bị kết tội oan ức! Khổ nỗi là hiện giờ con còn quá non nớt, con yêu quý tội nghiệp của mẹ. Tuy vậy mẹ vẫn phải chỉ cho con cách mở cái hốc bí mật này để phòng lỡ mẹ chết đột ngột...

“Mẹ đau khổ vô cùng! Quá khứ, hiện tại, tương lai... nghĩ đến đâu mẹ lại tan nát cõi lòng đến đấy. Tuy nhiên mấy ngày nay mẹ đã dần nguôi đi được. Mẹ tin vào Chúa nhân từ, bao dung. Mẹ chỉ còn biết

tin vào Chúa.

“Con yêu quý đây là câu chuyện về một trong những nạn nhân của tên đồi bại và độc ác Gođơn Sin. Bởi vì mẹ biết còn nhiều nạn nhân khác của hắn nữa. Ôi. Tên ác quỷ! Hắn đã đẩy một tâm hồn non nớt, trong trắng vào kiếp nhục nhã và đau đớn đến chừng này!... Tuy nhiên mẹ cũng có tội, trước hết là với cha con. Mẹ đã không nói thật và đây là điều lương tâm dần vặt mẹ nhiều nhất.

“Con yêu quý. Mẹ hy vọng con sẽ không phải đọc mảnh giấy này và không phải biết quá khứ đau lòng của mẹ.

Vácvara Tecpina”

Trong gian phòng lát gỗ đỏ, Goen ngồi lọt thỏm trong ghế nệm. Mấy tờ giấy nằm lộn xộn trên sàn. Tờ cuối cùng còn trên bàn tay co cứng lại của nàng. Điều phát hiện khủng khiếp kia khiến nàng kinh hoàng và tuyệt vọng.

Gođơn Sin... Bá tước Ponanxcôt... cha của Đugan...

Bởi vì không còn nghi ngờ gì nữa, mẹ nàng có nhắc đến Uyli là con trai của bà... Uyli chính là người mà Đugan bảo cũng là con của cha chàng nhưng là với bà mẹ khác và bà ta là người Nga!

Bây giờ thì không còn nghi ngờ gì nữa! Sự thật đã rành rành. Bá tước Ponanxcôt chính là kẻ đã giết mẹ nàng.

“Quân khốn nạn! Khốn nạn!” Goen lẩm bẩm.

Nàng nhớ lại khuôn mặt gầy rám nắng, cặp mắt sáng rực lên một cách độc ác mà ngay phút gặp gỡ đầu tiên nàng đã thấy khó chịu. Một nỗi ghê tởm cùng cực khiến nàng bật đứng dậy... Chà, phải bắt hắn đền tội, tên sát nhân ghê tởm ấy! Cần phải...

Một cơn run khiến nàng không đứng vững. Nàng ngã xuống nệm rên rỉ:

“Hắn ta lại là cha của Đugan!”

Điều khủng khiếp làm sao!

“Anh sẽ tìm ra kẻ giết mẹ em và bắt nó phải đền tội”

Đugan đã nói với nàng như thế. Vậy mà bây giờ...

Goen như lên cơn sốt rét. Đúng là chuyện khủng khiếp!

Con gái của nạn nhân lại lấy con trai của hung thủ và một kẻ hung thủ đồi bại!

Khủng khiếp và không thể chịu được. Bởi vì kỳ này gặp lại Đugan, làm sao nàng có thể tiếp tục gần gũi chàng với điều bí mật giấu kín trong lòng. Còn nếu như nàng thổ lộ ra tội ác của cha chàng thì giữa hai người sẽ lẩn tránh kỷ niệm ghê gớm kia...

Không thể được, đúng thế... không thể được!

Nhưng như vậy thì làm thế nào?

Goen bỗng cảm thấy bao nhiêu máu trong huyết quản như biến đâu mất hết. Nàng đưa bàn tay lạnh giá gạt đi hình thù ám ảnh lớn vờn trước mắt nàng... đôi môi nhợt nhạt lắm lắm:
“Không, lạy Chúa... không thể làm thế được!”
Nhưng Goen thừa biết rằng vẫn phải làm thế... Goen vẫn phải chia tay vĩnh viễn với con trai của Bá tước Ivo!

Nàng đã ngồi như kẻ mất hồn bao lâu trong ghế nệm? Khi trời hửng sáng, toàn thân nàng giá lạnh như xác chết. Nàng mệt mỏi đứng dậy, nhìn mấy tờ giấy rơi vãi trên sàn nhà. Nàng không ghìm được, òa khóc nức nở. Nàng nghĩ: “Ngay cả mình cũng là nạn nhân của hắn ta... Và Đugan... Chàng sẽ quên đi tất cả những chuyện ấy vì còn đang mê mải với bao tham vọng quyền uy... Chàng sẽ không nghĩ gì tới những chuyện của ta...”.

Người Tình Phương Đông

Dịch giả: Vũ Đình Phòng **Chương 3**

Gia đình Đuốcden, sau khi Goen mất tích được hai tháng thì tin hoàn toàn rằng không thể tìm thấy đứa cháu nữa. Ông Hecvê chú họ nàng sau đó cũng không nghĩ gì đến đứa cháu. Bà vợ ông, Blăngsor và hai đứa con gái thì tiếc đứa cháu hầu hạ khéo tay nhưng cũng không vì thế mà họ không tiếp tục lên án nàng đủ tội.

- Mẹ nào con ấy, tôi đã nói rồi mà, - bà Blăngsor nói. - Cái thứ gái hư hỏng ấy có bao giờ tôi tin đâu. Nó trả ơn gia đình mình nuôi dạy nó như thế đấy!

Và không ai đoán được sự thật về việc nàng đột nhiên mất tích, ngoài bà già không chồng Hecmini và cô hầu phòng Masa của bà. Hai người thỉnh thoảng bàn tán với nhau chuyện ấy.

Bà Hecmini tuy cứng rắn nhưng cũng cảm thấy ân hận. Còn Masa thì trong lòng rất giận bà chủ đã đẩy cô bé non dại kia vào tai họa, đi giục Goen đến lâu đài Kecmaden dự đêm hội hóa trang kia!

Việc chàng Đugan về quê, đem theo một cô gái Ấn Độ không làm ai chú ý. Máy bay hạ cánh vào lúc xẩm tối. Mãi vài ngày sau người ta mới biết ở lâu đài Kecmaden có thêm một cô gái Ấn Độ và họ bàn tán đủ kiểu. Sau hôm Goen đến ngôi nhà ở Ticaréch, bà Hecmini đi

Lexmêlăng trở về đã trò chuyện ngay với chị hầu phòng Masa.

- Ôi, thưa bà, đúng là cô ấy rồi! - Chị hầu phòng reo lên.

Bà Hecmini giật thót người.

- Con Goen ấy à? Chẳng lẽ lại như thế? Nhưng tại sao cậu ta lại đưa nó về đây, ngay gần trại Quabex này?

- Thưa bà, cháu cho là đúng cô ấy.

Trong một ngày hôm ấy hai người thỉnh thoảng lại bàn đến chuyện này. Buổi tối, trong lúc thêu, Masa lại dừng đến câu chuyện ấy và bảo sẽ tìm cách nhìn mặt cô gái Ấn Độ ấy, khốn nỗi nghe đâu cô ta lúc nào cũng đeo mạng che mặt và chỉ ra khỏi phòng vào buổi tối mà cũng chỉ đi dạo trong khu vườn của lâu đài Kecmaden thôi.

- Nếu nó che mạng thì làm sao nhận mặt được? - Bà Hecmini nói.

- Nhận được... cháu chỉ cần nhìn dáng đi là đoán được ngay! Dáng đi của cô ấy không giống ai hết.

- Nhưng nếu nó không ra khỏi lâu đài Kecmaden thì làm thế nào?

- Cháu sẽ đến đấy nhìn vào vườn.

-Ồ, thử xem... Ta rất muốn biết hiện giờ nó ra sao.

- Xem chừng chẳng sung sướng gì! - Masa thở dài nói.

Chuông đồng hồ điểm mười tiếng. Chị hầu phòng thu dọn đồ thêu.

Bà Hecmini gấp sách lại và cả hai sửa soạn về phòng, thì có tiếng gõ cửa ngoài.

- Gì thế nhỉ? - Bà Hecmini nói. - Hình như người bên ông Hecvê phải không? Có ai ốm đau gì chẳng?

Masa hé mở cửa sổ, ngó ra hỏi.

- Ai thế?

- Mở cửa cho tôi, Masa! - Một giọng phụ nữ hơi run rẩy nói.

- Lạy Chúa, cô Goen!... - Chị hầu phòng reo lên.

Cửa được mở rộng. Đúng là Goen! Nàng khoác áo choàng dài, đầu quàng chiếc khăn mỏng trắng.

- Chẳng lẽ lại là thế!... Ôi, cháu của tôi!

Bà cô Hecmini bước ra đưa cả hai tay.

- ... Chị Masa đoán đúng! Cháu chính là cô gái Ấn Độ bí ẩn bên lâu đài Kecmaden đấy à?

- Vâng, chính cháu, - Goen đáp rất khẽ.

Lúc ấy bà cô già và chị hầu phòng Masa mới nhận thấy khuôn mặt thất sắc, cặp mắt thâm quầng của Goen.

- Cháu trốn sang đây đấy à? Người ta giam cháu trong ấy ư?

- Không. Rồi cháu sẽ kể cô nghe, rồi xem cô khuyên cháu nên thế nào...

- Cháu ngồi xuống đã... Cháu uống trà nhé... Hay cháu thích uống gì

nào?

- Không, cháu không cần thứ gì hết...

Masa kín đáo tránh ra ngoài. Bà Hecmini ngồi xuống cạnh đứa cháu họ, cầm tay nàng.

- Goen, cháu nói đi... Có chuyện gì nào?

- Có ạ, cháu muốn thổ lộ với cô một điều hết sức bí mật và xin cô giữ thật kín cho. Cháu đến đây vì cháu nhớ có lần cô đã nói, một lời đã hứa giữ kín là phải giữ, đây là chuyện danh dự con người...

- Cháu nói đúng. Ta sẽ hứa giữ kín điều bí mật của cháu, Goen. Thế là nàng kể hết: vụ bắt cóc, cuộc hôn lễ, nỗi nguy hiểm chết người khiến Đugan buộc phải đem nàng về giấu ở đây, rồi điều phát hiện gần đây nhất là kẻ giết mẹ nàng lại chính là Ivo Ponanxcôt. Bà Hecmini chăm chú nghe, thỉnh thoảng khẽ buông một tiếng kêu sững sốt. Giọng Goen hơi hỏn hển. Đôi má lúc nãy nhợt nhạt bây giờ đã hồng được đôi chút và sau đó trở thành đỏ rực như người sốt cao.

- Cháu không thể gặp lại anh Đugan, - nàng kết luận bằng giọng khàn đặc lại. - Cháu không thể sống với anh ấy thêm được nữa... Nhưng cháu cần hỏi cô xem cô có thể nhận cháu, cho cháu trú tạm ở đây trong ít ngày được không, rồi sau đó cô gửi cháu đi Pari náu nhờ một người quen nào đó của cô, nhờ họ kiếm việc làm cho cháu ngoài đó.

- Cháu hãy coi đây là nhà cháu, và cháu muốn ở đến bao giờ tùy thích... Tối nay cháu có về ngủ ở lâu đài Kecmaden không? Goen lắc đầu. Mặt nàng rúm ró lại, thể hiện nỗi đau đớn cao độ khiến nàng chỉ nghe không nói được.

- Cháu sẽ không bao giờ quay về đó nữa, - cuối cùng nàng nói. - Cháu có để lại một lá thư cho Đugan để người ta chuyển theo đường dây riêng đến tay anh ấy... Cháu không nói ra nguyên nhân thật mà chỉ nói là có một sự việc rất quan trọng buộc cháu phải vĩnh viễn chia tay với anh ấy.

- Nếu như cậu ấy yêu cháu tha thiết như cháu kể, thì cậu ấy không chịu đâu và sẽ đi tìm cháu.

- Cháu sẽ nấp kín trong nhà, không ra đến ngoài... Mà cũng phải làm như thế thêm vì chú thím Hecvê và Blăngơ.

- Cái nhà này là nơi đầu tiên cậu Đugan đến để tìm cháu, bởi vì thế nào cũng biết cháu chẳng còn ai đáng tin cậy ngoài ta.

- Cô nói đúng. Nhưng như thế cháu biết làm thế nào khác được?

- Ta sẽ suy tính thêm từ nay đến mai... Cháu vừa nói đến việc lên Pari. Đây đúng là nơi cháu náu mình yên ổn nhất. Ta quen thân với

một bà làm quản lý cho một nhà trọ, rất đứng đắn và kín đáo. Ta sẽ giới thiệu cháu đến đó là hay nhất.

- Vâng... nhưng cháu phải kiếm quần áo khác.

Goen trở bộ quần áo con gái Ấn Độ đang mặc.

- Mai Masa sẽ đi Canhpê mua những gì cháu cần.

- Cám ơn cô quá! Nhưng hiện giờ cháu chẳng có tiền bạc gì. Bao nhiêu nữ trang của anh ấy cháu đều trả lại cả rồi.

Giọng nàng nghẹn lại.

- ... Cháu không muốn đem đi những gì thuộc về con của kẻ ấy...

Nhưng bao giờ cháu làm việc và kiếm được tiền cháu sẽ hoàn lại cô.

- Cháu có im đi không? Cháu là cháu của ta và trong chúc thư của ta đã nói rằng cháu sẽ hưởng quyền thừa kế mọi tài sản của ta, vì ta ghét hai con Rôđơ và Lôret lắm, không muốn để lại cho chúng thứ gì hết. Hơn nữa... trong câu chuyện này ta cũng phải chịu một phần trách nhiệm. Nhưng thôi, ta không bàn chuyện này thêm nữa. Cháu phải đi ngủ thôi, trông sắc thái cháu thảm hại quá chừng, kìa hình như cháu sốt phải không?

- Vâng... Hình như thế... Nhưng quan trọng gì đâu!

“Ôi, sao cháu lại muốn được chết đến thế! Điều cháu phát hiện tối hôm qua quá khủng khiếp! Không bao giờ còn được gặp anh ấy nữa! Rồi mẹ cháu... sao cuộc đời mẹ cháu lại đau khổ đến mức ấy, tất cả chỉ do tên khốn kiếp kia”.

Hai tay ôm mặt, Goen thổn thức. Bà Hecmini nghĩ bụng: “Con bé khóc được thế cũng nhẹ bớt nỗi lòng cay đắng... Nhưng nó đúng là một đứa con gái dòng họ Đuócden không mất gốc! Đúng là một tai họa!”.

... Kế hoạch rời khỏi đây đi Pari vẫn chưa thực hiện được. Goen lên cơn sốt cao và suốt tám ngày nằm liệt giường. Sau trận ốm nàng rất yếu sức. Bà Hecmini bảo:

- Ta không cho cháu đi vội đâu. Với lại cháu ở đây chưa có gì nguy hiểm. Đugan sẽ không vào đây khám nhà của ta đâu. Cho nên cháu cứ yên tâm nằm nghỉ tĩnh dưỡng trong gian phòng ấy cho đến khi nào bình phục hoàn toàn.

Goen không phản đối. Sức khỏe kém làm ý chí nàng không mạnh mẽ được nhiều. Rồi nàng lại nghĩ: Đugan với đầy đủ những phương tiện điều tra có trong tay sẽ dễ dàng tìm ra được nàng dù nàng có trú ở Pari đi chăng nữa. Và ở đây nàng còn được chỗ dựa là bà Hecmini để chống đỡ với anh ấy, với người yêu của nàng.

Đúng. Đây mới chính là thứ nàng sợ nhất: làm thế nào chống đỡ được với tình yêu của Đugan, với trái tim của chính nàng đang bị tan

vỡ do cuộc chia ly đau khổ này.

Nàng không thổ lộ chút nào nỗi đau khổ này với bà Hecmini. Và nàng cũng không kể gì về bà mẹ của nàng. Thường nàng chỉ ngồi lặng lẽ, đắm chìm trong suy tư, run rẩy bên lò sưởi cháy đỏ rực, do Masa đốt lên trong phòng nàng.

Nhiều lần đột nhiên nàng nghĩ: “Mình vừa qua một giấc mơ, một giấc mơ khủng khiếp! Tất cả những chuyện kia làm gì có thật! Bá tước Ivo đâu có giết mẹ mình... Mình sẽ quay trở về sống với Đugan và lại hưởng hạnh phúc như ngày trước...”.

Than ôi, trong chiếc tủ kia vẫn còn cái tráp bằng ngà trong đó đựng những chứng cứ không thể chối cãi được... Không có gì bác được điều khẳng định kia: cha của Đugan sau một thời gian lừa dối, biến mẹ Goen thành nô lệ nhục nhã và đã đầu độc bà!

Và cái tội ác trước còn đốn mạt hơn cái tội ác sau, chỉ là hủy hoại thân xác.

Đã mười lăm ngày trôi qua. Goen thầm nghĩ: “Đugan chắc chắn đã nhận được thư, được chuyển bằng máy bay qua con đường châu Âu. Chàng sẽ xử sự ra sao? Chàng sẽ đến ngay Kecmaden để tìm mình chăng? Và biết đâu chàng sẽ nghĩ ra ngay đến chuyện mình có thể nấu tại đây? Ôi, nghĩ đến lúc chàng bước chân vào ngôi nhà này... đứng ngay gần chỗ mình, vậy mà mình vẫn phải nấp kín không dám bước ra gặp... Ôi, khủng khiếp!”.

Một buổi tối, trong lúc bà Hecmini và Goen đọc sách trong phòng khách, hai tiếng đập mạnh vào cánh cửa. Goen giật bắn người tái mặt nói khẽ.

- Anh ấy đấy!

- Cháu lên phòng ngay, - bà Hecmini nói. Ta sẽ khẳng khái chối và cậu ấy cũng không có lý gì để tin là cháu ở đây.

Goen vừa ra khỏi thì bà cô già bước ra cửa hỏi:

- Ai hỏi thế?

Một giọng đàn ông lên tiếng:

- Bá tước Đugan Pơnanxcôt muốn hỏi tin tức về tiểu thư Goen Đuốcden.

Bà Hecmini mở to cánh cửa. Ánh sáng trong nhà hắt ra, bà nhận thấy Đugan ngả mũ chào.

- Bà là bà Hecmini Đuốcden phải không ạ?

- Vâng, chính tôi.

Vừa nói bà vừa tránh ra, mời khách vào. Vừa vào đến trong Đugan hỏi luôn:

- Cô Goen ngủ tại nhà bà phải không, thưa bà?

- Cô Goen à? Đã lâu lắm rồi tôi có gặp cô ấy đâu! Hai tháng nay rồi, từ ngày cô ấy mất tích... Có chuyện gì vậy, thưa ông?

Nhưng Đugan ngắt lời giọng nóng nảy:

- Bà đừng chối vô ích. Li Hang, người Trung Hoa giúp việc mà tôi cử đi theo hầu hạ vợ tôi, vì chắc Goen đã nói bà biết, cô ấy là vợ tôi, đã phát hiện ra vết chân cô ấy đi ngang qua khu vườn và lọt qua hàng rào. Tất nhiên không đời nào cô ấy trú ở nhà ông Hecvê Đuốcden rồi... Cũng có thể bà đã đưa cô ấy đi nơi khác. Nhưng bà phải nói, hiện cô ấy ở đâu.

- Tôi biết đâu mà nói.

- Nếu vậy tôi buộc phải bắt bà nói.

Bà Hecmini hoảng sợ trước vẻ mặt kiên quyết và ánh mắt đe dọa của chàng trai. Tuy vậy bà vẫn gan góc, một mực:

- Tôi không thể phản bội lòng tin cậy của Goen phó thác cho tôi! Hơn nữa một trở ngại không sao vượt qua được đã xuất hiện giữa ông và Goen.

- Đây là điều cô ấy đã viết trong thư. Nhưng tôi cần biết cái trở ngại ấy là gì!

- Goen không thể nói ra với ông được.

- Để rồi xem.

Vừa nói, Đugan vừa đảo mắt nhìn xung quanh. Chàng nhìn thấy trên bàn cuốn sách Goen để quên và Đugan cúi xuống, nhặt lên chiếc khăn tay xinh xắn, viền đăng ten quý thoang thoang mùi nước hoa của phương Đông.

- Goen vẫn còn ở đây, - chàng nói và quay đầu về phía bà cô già. Tôi cần gặp cô ấy. Tôi chưa đi khỏi đây nếu chưa gặp Goen.

- Nhưng thưa ông... Đúng thế! Ông đang ở nhà tôi và tôi...

Không nói gì, Đugan bước tới một cái cửa. Cánh cửa đột nhiên bật mở. Goen hiện ra trong khung cửa, mặt tái nhợt, chân đứng không vững.

- Goen... em đây rồi!

Đugan lao tới, nhưng Goen đưa thẳng hai cánh tay ra ngăn lại.

- Không! Hai ta không nên gặp nhau nữa. Em không thể nói thêm với anh được ngoài những điều em đã viết trong thư.

- Nhưng anh có quyền được biết đầy đủ hơn! Em cho cái gì cản trở chúng ta sống với nhau? Về phía em ư? Hay phía anh?... Trả lời anh đi, Goen!

Nàng van vãn:

- Em van anh! Đừng bắt em phải nói!... Tốt nhất là anh không nên biết...

- Em tưởng anh yêu em đến mức như vậy mà anh lại chịu chia tay em một cách đơn giản như thế hay sao? Anh tin đây là một điều do óc tưởng tượng non trẻ của em bày đặt ra...

- Lạy Chúa!... Đugan, anh chưa biết em đau khổ đến mức nào đâu, tất nhiên phải là một nguyên nhân nghiêm trọng hết sức... khủng khiếp nữa... thì em mới chịu để mối tình của chúng ta tan vỡ như thế này.

Tiếng nói của Goen nghẹn ngào, mắt nàng đầm lệ.

Đugan tiến lên vài bước, đến gần vợ, ôm nàng vào lòng.

- Nguyên nhân khủng khiếp ư?... Goen, em phải nói anh biết đó là nguyên nhân gì. Chưa nghe em cắt nghĩa anh nhất định chưa chịu ra khỏi đây.

Cặp mắt chàng đắm đuối nhìn Goen. Nhưng đồng thời nàng cũng hiểu rằng Đugan đã muốn là không bao giờ chịu lùi.

- Em van anh! Em van anh! Đừng đòi em phải kể.

- Anh buộc em kể.

- Nếu vậy thì em cho anh biết hết!... Nhưng sau này đừng trách em bởi vì em đâu có muốn anh biết.

Goen gỡ tay chồng, chạy ra ngoài. Nghe thấy tiếng chân nàng chạy lên thang gác. Lát sau nàng quay xuống, tay cầm cái trap ngà.

- Đây, anh sẽ thấy... Anh đọc đi... - nàng hỏn hển nói. - Và sáng mai anh sẽ viết thư cho em. Vĩnh biệt anh.

Rồi nàng lại chạy ra khỏi phòng, khép cửa lại. Đugan cáo lui bằng đôi lời lịch sự rồi ra. Bà cô già Hecmini lên phòng đưa cháu gái và thấy Goen gần như ngất đi.

"Ôi, con bé xúc động quá đáng. Mong rằng cậu Đugan kia sẽ để cho nó yên. Nhưng còn lâu con bé mới quên đi được cậu ta, thật đúng là chàng hoàng tử trong chuyện cổ tích!"

Cuối ngày hôm sau, lúc trời xẩm tối, người hầu gốc Trung Hoa đem đến một gói kèm thư đề tên Goen bên ngoài. Trong gói là chiếc trap bằng ngà. Bức thư viết:

"Anh đã đọc và anh đã hiểu, em yêu quý. Chúng ta đành chia tay và vĩnh viễn không gặp lại nhau nữa. Nhưng dáng hình em, kỷ niệm về em, về thời gian hạnh phúc sống bên em sẽ mãi mãi trong trái tim anh.

"Đau đớn cho anh là anh không thể trả thù cho em được, bởi vì anh không có quyền trừng phạt kẻ có tội. Dù sao anh cũng muốn đỡ cho em những khó khăn về tài chính trong cuộc sống. Anh mở tại nhà băng Bruc và Laoxon tại Pari một tài khoản cho em, mỗi năm một triệu phrăng và trường hợp anh chết trước em, anh sẽ di chúc trao

cho em toàn bộ số tiền gốc nằm trong đó. Đây là tất cả những gì anh có thể làm cho em, người yêu duy nhất của anh... Và anh cũng sẽ cố gắng làm mọi cách để cuộc sống của em được an toàn. Vĩnh biệt em.

Đugan”

Người Tình Phương Đông

Dịch giả: Vũ Đình Phòng

Chương 4

Chị hầu phòng Xanđa rón rén bước vào phòng công chúa Nuhuốcman, lúc này bà đang mơ màng suy nghĩ, ngồi lọt thỏm trong đồng gối nệm trên đi văng.

- Bẩm lệnh bà, Thái tử Hankai đã trở về.

Bà Nuhuốcman ngồi dậy, chăm chú nhìn khuôn mặt lo lắng của chị người hầu trung thành. Xanđa hạ giọng nói tiếp:

- Thái tử vừa đến thăm Đức ông. Hai Ngài bàn về cuộc nổi dậy đang được chuẩn bị... Nhưng chồng con, Agiamin kể rằng nét mặt Thái tử trông rất lạ, như biến thành sắt đá và cặp mắt Ngài lộ ra một nỗi căm hờn thỉnh thoảng lại hướng về phía Đức ông.

- Chắc chắn con trai ta đã biết rằng cha nó âm mưu giết vợ nó, - phu nhân Nuhuốcman nói khẽ. - Nhưng tại sao vừa rồi con ta lại đi đâu đột ngột và hấp tấp đến như thế? Có chuyện gì nguy hiểm cho vợ nó chăng?

- Chồng con chỉ bảo nét mặt Thái tử thay đổi hẳn, thay đổi nhiều lắm, bẩm Lệnh bà.

Nuhuốcman lắc đầu, rồi trầm ngâm một lúc lâu. Sau đó bà nói:

- Đã đến lúc ta phải nói thật với nó... Phải kể hết cho nó. Mối thù của ta cũng đã đến độ rồi.

Một ánh vui mừng độc ác lóe ra trong đôi mắt bà.

- ... Ngày mai ta sẽ gặp Đugan. Sau đây Ivo Ponanxcôt sẽ được biết rằng, một trong những phụ nữ bị ông ta hành hạ và sỉ nhục đã có đủ sức thực hiện điều mong ước từ bao nhiêu năm nay và đến bây giờ không thể trì hoãn được nữa. Và ông ta cũng sẽ được biết thêm một điều khiến ông ta không chịu đựng nổi.

Hôm sau, đêm đã khuya, người hầu phòng Vũ mới bước vào gian phòng rộng thênh thang lát gỗ sơn mài màu đỏ báo cho chủ biết bà công chúa Nuhuốcman muốn gặp con trai.

Đugan ra lệnh đưa mẹ chàng vào. Chàng tắt điều thuốc đang hút, quăng vào chiếc gạt tàn gần đấy, vồn vã đứng dậy bước nhanh ra cửa đón mẹ.

“Mẹ ta định nói gì với ta đây, bà là người sống thầm lặng và thần nhiên với mọi thứ nhưng cũng chính là người đã báo ta biết về nguy cơ đe dọa Goen?... Mẹ ta còn biết thêm những điều gì khác chẳng?”. Mới thoát nhìn con, bà Nuhuốcman đã nhận ngay ra sự thay đổi lớn lao trên vẻ mặt của đứa con trai mà Xandã đã nói tới hôm qua. Bà hỏi đột ngột ngay:

- Goen làm sao à?

Đugan giật mình và mặt cau lại.

- Sao mẹ lại hỏi vậy?

- Bởi vì con có bộ mặt của kẻ đau khổ.

- Về vật chất thì không có chuyện gì. Nhưng cả hai chúng con đều đau khổ ngang nhau... do tội của...

Chàng ngưng lại dờ chừng, cánh tay đưa lên trở về phía Cung điện của Bá tước Pơnanxcôt.

- Của cha con chứ gì? Bà Nuhuốcman nói.

Bà bước lên và đặt bàn tay đầy nhẫn quý lấp lánh kim cương lên cánh tay con trai.

- Ta không biết nguyên nhân nỗi đau khổ của con là gì. Nhưng điều ta sắp nói với con may ra có thay đổi được tâm trạng của con không, Đugan!

- Mẹ sắp nói gì với con? - Đugan hỏi lại. - Chuyện gì vậy?

Bà Nuhuốcman ngồi xuống. Đugan cũng kéo một chiếc ghế ngồi gần bà. Mắt chàng ánh lên vẻ sốt ruột.

- Cách đây đã hai mươi chín năm, - bà nói. - Chị ruột của ta, công chúa Priamvara kết hôn với Bá tước Riéch Pơnanxcôt, và cùng ngày đó ta cũng kết hôn với em của Ngài là Ivo.

“Ngày đó cha ta, Quốc vương Pavala đã công bố chọn ngài Riéch là người sẽ kế vị ngai vàng để trả ơn Ngài Bá tước đã một lần cứu sống cha ta.”

Nghe đến đây Đugan ngắt lời mẹ.

- Truyền ngôi cho bác Riéch ạ, nhưng sao cha lại bảo với con là ông ngoại quyết định cha mới là người kế vị sau này?

Một nụ cười giễu cợt thoáng hiện trên đôi môi đỏ chót của bà công chúa Nuhuốcman.

- Lúc đầu là Riéch. Nhưng vài tháng sau Ngài đột ngột qua đời. Do đấy cha ta mới cho Ivo thế chân vào vị trí kế vị kia.

“Sau đấy, chị ta, công chúa Priamvara cũng không sống được bao

lâu. Vương công nhỏ tuổi Ivo, chẳng là Ngài Riéch lấy tên em trai đặt cho con, trở thành mồ côi và được trao cho đám thị tì của ta chăm nom cùng với Đugan, con của ta dưới sự giám sát chung của ta.

“Thời kỳ đó, ông chồng ta và giáo sĩ Appagi đã bắt đầu công cuộc chuẩn bị cho ý đồ đầy tham vọng của họ. Con ta Đugan, được hai người ấy chọn làm con bài chính. Họ muốn đào tạo đứa bé để thích hợp với cái vai họ dành cho nó sau này: chúa tể châu Á. Ta biết được ý đồ của họ và lấy làm mừng cho số phận của con trai ta.

“Một lần chồng ta đi vắng xa, tất cả đám trẻ con dưới hai tuổi đều bị mắc một căn bệnh gì đó. Nặng nhất là con trai ta, Đugan. Thấy thằng bé sắp chết ta hốt hoảng vội sai thị tì chạy đi báo tin ngay cho giáo sĩ Appagi biết. Khi giáo sĩ đến, ta bảo rằng con ta chết đi thì chồng ta sẽ lấy có đó đưa một trong những phi tần của ông ta lên ngôi chính cung, bởi vì đã có một mục vừa để con trai với ông ta. Ta cảm thấy gần đây Ivo bắt đầu nhợt nhạt với ta. Và lại nhiều phi tần của ông ta trẻ tuổi và xinh đẹp hơn ta. Ta van nài Appagi hãy nghĩ cách cứu ta.

“Ông giáo sĩ Bà La Môn suy nghĩ một lát rồi nhìn thẳng vào mặt ta nói:

“- Lệnh bà chỉ còn mỗi một cách: con trai của Ngài Riéch bệnh trạng nhẹ có nhiều khả năng qua khỏi, bà hãy đánh tráo cậu bé ấy vào chỗ con bà. Coi như thằng bé chết là Ivo con của Ngài Riéch với công chúa Priamvara. Điều bí mật này chỉ tôi với Lệnh bà biết. Làm như thế Ngài Bá tước trở về sẽ không biết gì hết và sẽ không còn lý do gì để gạt Lệnh bà ra khỏi ngôi chính cung.

“Lúc đó ta đang rất yêu Ivo nên đã chấp nhận cái việc dối trá xấu xa ấy...”

Đugan vươn thẳng người lên, hai bàn tay nắm chặt vào tay ghế chạm hình con rồng bằng gỗ mun.

- Nghĩa là con... con không phải con của... ông Ivo?

- Không. Anh là con của Ngài Riéch và công chúa Priamvara, chị của ta.

Một tiếng reo mừng rỡ thoát ra khỏi miệng Đugan. Mặt chàng đột nhiên biến đổi hẳn.

- Ta không phải con ông ta! Không phải con ông ta! Ôi, quả là một sự giải thoát! Xin kể Lệnh bà biết, Goen đã tìm thấy thư trời trắng của mẹ cô ấy và được biết người đầu độc cho bà Vácvara chết chính là ông Ivo Ponanxcôt, hoặc ít nhất cũng là người khác nhưng theo lệnh ông ta.

- Có thể lắm, - bà Nuhuốcman nói. - Ngày xưa ông ta đã hành hạ bà Vácvara ghê gớm, cũng như hành hạ bao nhiêu phụ nữ khác, kể cả

ta. Bởi vì lúc đầu ta cũng say mê ông ta khủng khiếp. Ông ta có một cách gì đó làm điên đầu đàn bà con gái. Suốt bao nhiêu năm trời, ta phục tùng ông ấy trong mọi việc, biến thành một nô lệ cũng như bao người đàn bà khác của ông ta. Mãi đến sau này, ta mới tỉnh ngộ, nhìn ra vai trò nhục nhã của mình. Cũng từ ngày đó ta căm hờn ông ta.

Bà ngừng nói một lúc. Giọng tuy vẫn bình thản và từ tốn, nhưng khuôn mặt trắng như đá cẩm thạch của bà khẽ run run. Cặp mắt đen ánh lên một vẻ uất ức dưới hàng mi tuyệt đẹp.

- ...Nỗi căm hờn của kẻ yêu ông ta nhưng bị ông ta hành hạ và làm nhục... Nỗi căm hờn của ta âm thầm nhưng nung nấu. Ngay từ khi đó ta đã nghĩ đến chuyện trả thù. Ta phải làm ông ta hết sức đau đớn. Mà muốn vậy phải đánh vào chỗ yếu nhất! Mà chỗ yếu nhất của ông ta là đứa con trai!

Bà cười gằn độc ác.

- ...Người mà hắn tưởng là con trai! Với trí thông minh của anh, với thân hình cường tráng, khôi ngô, tuấn tú, anh có đủ sức thực hiện mọi tham vọng của Ivo. Ngày mai hắn sẽ làm anh trở thành Đáng tối cao, thành vị Chúa tể toàn năng...

“Nhưng đến khi hắn hiểu ra anh không phải con trai thật của hắn... mà là con của Ngài Riéch, người anh đã bị hắn giết...”

Đugan khẽ reo lên:

- Lệnh bà nói sao?

- Riéch, cha thật của anh, cũng bị đầu độc giống như Vácvara mẹ của Goen. Riéch là người chân thật và chính đáng nên hay cản trở các việc làm ám muội của Ivo. Hơn nữa hắn lại muốn cướp ngôi kế vị của ông anh. Nói chung tất cả những ai cản trở hắn, hắn ta đều quyết loại trừ. Đã một lần hắn huênh hoang trước mặt ta bằng cái giọng đều cáng về kiểu xử sự ấy của hắn. Hắn đã kể ta nghe toàn bộ câu chuyện và cách trừng phạt của hắn đối với bà Vácvara

Tecpina... Hắn đúng là một thằng khốn nạn, một con ác quỷ, tên Ivo Pơnanxcôt, chú ruột của anh!

- Chú! Phải rồi, ông ta chỉ là chú của tôi!

Tiếng reo của Đugan như của người say rượu, chàng đứng dậy đi đi lại lại một lúc, xúc động, rồi đứng dừng lại trước mặt bà công chúa Nuhuốcman.

- Con người ấy... tên khốn khiếp ấy... Bây giờ tôi không muốn có thứ gì chung với hắn. Và như vậy có nghĩa tương lai huy hoàng mà hắn chuẩn bị cho tôi cũng chấm dứt... Tôi từ bỏ hết, tôi quăng đi hết. Để mặc hắn ta lên ngôi chúa tể, ngôi Đại đế châu Á, nếu như hắn táo

gan dám làm chuyện đó! Nhưng rồi cũng sẽ có người ngáng chân hấn và công bố cho toàn thế giới biết những tội ác của hấn.

Giọng Đugan đượm một nỗi căm hờn.

- Ôi, bây giờ thì tôi hiểu tại sao hấn vẫn gây cho tôi một ấn tượng khó chịu, đáng ghét... Trong thâm tâm tôi đã căm ghét hấn ngay từ khi tôi vẫn tưởng tôi là con hấn. Đây là linh cảm chăng? Bởi vì hấn chính là thủ phạm đã giết cha tôi.

- Và cũng vì một lẽ nữa: tuy chịu cách rèn luyện và dạy dỗ của hấn, anh vẫn giữ được bản chất thanh cao! Mặc dù sự thanh cao ấy đang bị những thói xấu hấn tiêm vào người anh đầy lùi.

Vừa nói bà Công chúa Nuhuocman vừa đứng lên. Cặp mắt bà ánh lên vẻ mừng rỡ độc địa.

- Bây giờ thì anh đã hoàn toàn thoát khỏi ảnh hưởng của hấn, Đugan! Ta vẫn gọi anh bằng cái tên ấy, bởi vì ta nghĩ anh cũng chẳng thích thú gì cái tên thật của anh là Ivo, trùng với tên của hấn?

- Vâng, đúng thế, thưa Lệnh bà!

- Ta sống bao nhiêu năm nay là để chờ đến cái ngày này, được tham dự vào việc làm sụp đổ mọi mưu đồ của hấn, làm tan nát mọi tham vọng điên cuồng của hấn. Ta biết rằng đây mới chính là nỗi đau đớn nhất của hấn... Chính vì thế mà ta kiên nhẫn chờ đợi cho đến lúc mọi mưu đồ của hấn đã gần hoàn tất và hấn đỉnh ninh sắp đạt tới mục tiêu...

Bà cười sảng sặc, một cái cười vừa quỷ quái vừa đau xót.

- ...Mọi tình hình Agiamin đều thông báo với ta. Agiamin mà hấn coi là tên đầy tớ trung thành và tận tụy bậc nhất. Agiamin đã rất khéo léo rình mò và thu thập cho ta. Hơn nữa Ivo không hề nghi ngờ gì ta bởi hấn tưởng ta vẫn yêu quý hấn như ngày xưa. Ta đã dũng cảm cố gắng không để hấn chớm một chút nào nghi ngờ tình cảm ta đối với hấn.

- Còn Appagi, tên giáo sĩ Bà La Môn này đóng vai trò thế nào trong tất cả những công việc ấy? Tại sao hấn lại khuyên Lệnh bà đánh tráo như vậy?

- Appagi vốn là thầy dạy của ta, rất quý ta, mặc dù trông bề ngoài ông ta khô khan như vậy. Ông ta khuyên ta cách đó là nhằm giúp đỡ ta, cứu ta thoát khỏi nỗi tuyệt vọng. Đối với ông ta chuyện ai lên ngôi chúa tể cũng thế thôi, con ta hay con của Priamvara, của Ivo hay của Riéch. Điều quan trọng nhất đối với ông ta là tạo nên một vương quyền thống nhất cho toàn châu Á. Chính trong ước mong này mà ông ta gắn bó với Ivo. Cho nên với ông ta anh nên cẩn thận. Ông ta cũng không từ việc gì dù tàn nhẫn đến mấy, nếu cần phải làm để đạt

tới mục tiêu.

- Tôi không sợ, bởi vì tôi có uy tín với cấp dưới hơn Ivo. Đám thần tử và tín đồ quen coi tôi là vị Thánh sống của họ và bây giờ tôi sẽ khai thác thể mạnh ấy để chống lại Ivo. Ngày mai tôi sẽ bắt giam hai kẻ ấy lại cho đến ngày nào không khí nổi dậy dịu xuống. Khi đó tôi sẽ thả Appagi, còn tên kia, Ivo, tôi sẽ giam cầm hắn cho đến khi hắn chết. Và chế độ giam cầm sẽ cực kỳ nghiêm ngặt và khổ cực. Tôi sẽ bắt hắn phải hối hận về những tội ác hắn đã gây ra. Lệnh bà đừng sợ gì hết.

- Anh phải làm thế! - Bà Công chúa Nuhúócman hăng hái nói. - Máu của cha anh, của Vácvara Tecpina và của bao nhiêu người khác đòi phải được trả... Ta dặn thêm điều này nữa: Hãy coi chừng Uyli.

- Uyli ư? - Đugan sửng sốt.

- Ivo đã giao cho y tìm xem Goen hiện ở đâu.

- Và tên ấy đã nhận lời?

- Đúng thế... Anh phải coi chừng y. Ivo đã truyền cho y tất cả những thói xấu của hắn.

- Thế còn kẻ âm mưu giết Goen có đúng là Ivo không, thưa Lệnh bà?

- Đúng... Agiamin đã nghe lỏm được cuộc bàn bạc giữa Ivo với Appagi và nhờ vợ là Xandá báo ta biết ngay. Anh ta chỉ biết được âm mưu đầu độc lần đầu sau khi âm mưu ấy bị thất bại nhưng đồng thời cũng biết Ivo ra lệnh làm tiếp thêm lần thứ hai.

- Chà, tên ác quỷ ấy đã tập trung vào con người hắn tất cả những lý do để chịu sự trừng phạt!... Và từ ngày mai đến lượt hắn.

- Anh sẽ làm cách nào, Đugan?

- Hắn và Appagi sẽ bị giam trong hầm tối và được canh gác nghiêm ngặt. Phong trào không có ai kích động sẽ tàn lụi dần... Còn cháu sẽ đi tìm Goen và sẽ cùng với nàng sống một phần thời gian tại đây, một phần tại nơi nào đó ở châu Âu.

- Anh không tiếc vị trí Tối cao đang dành sẵn cho anh sao?

- Thú thật với Lệnh bà là không phải cháu không tiếc. Hai kẻ kia đã tiếm nhiệm cho cháu lòng khao khát uy quyền và cháu chưa bao giờ nghĩ đến một tương lai khác cho mình. Nhưng chuyện đó không quan trọng. Cháu có đủ nghị lực và vốn liếng để có thể tạo được một hướng sống khác. Goen sẽ giúp đỡ cháu... Sẽ giúp cháu, thừa di của cháu! Nàng có trái tim vàng, có trình độ hiểu biết và hết sức tế nhị.

- Đúng, ta cũng tin rằng Goen sẽ là người vợ mà cháu cần đến. Ta chúc cháu đạt hạnh phúc mong ước, Đugan! Còn ta, bây giờ đã trả xong mối thù, ta sẽ quay về Ấn Độ và tìm nơi nào đó ẩn dật. Nhưng

ta hy vọng cháu và Goen sẽ thỉnh thoảng đến thăm ta chứ?

- Chúng cháu sẽ đến thăm dì để cảm ơn, thừa dì yêu quý. Và bất cứ lúc nào dì đến nhà vợ chồng cháu, dì cũng là người được mong đợi nhất.

Bà công chúa Nuhócman chia cả hai tay ra cho đứa cháu và nhìn chàng bằng cặp mắt xúc động.

- Ta rất tiếc cháu không phải là con ta... Nhưng than ôi, nếu như con ta còn sống thì chắc gì nó thoát khỏi ảnh hưởng xấu xa của tính tình cha nó? Cho nên vẫn là may... Chào cháu Đugan. Và phải hết sức thận trọng đối với hai tên tinh khôn quỷ quái hết mực kia.

Bà ra khỏi gian phòng, để lại sau lưng một mùi trầm hương thơm ngát. Đugan mắt rực sáng niềm vui, bước tới án thư cổ kính, lấy một tờ giấy lụa, bắt đầu viết:

"Em Goen yêu quý của anh..."

"Báo em biết một chuyện hết sức đáng mừng của hai ta..."

Người Tình Phương Đông

Dịch giả: Vũ Đình Phòng

Chương 5

Ngồi sát bên nhau trong một gian phòng trong cung điện Ròng vàng, Ngài Bá tước Ivo Ponanxcôt và giáo sĩ Appagi thì thầm bàn bạc. Ivo nói:

- Thằng Uyli không dám khẳng định điều gì, nhưng nó biết chắc rằng để giấu con bé kia, con trai ta không thể tìm được nơi nào tốt hơn lâu đài Kecmaden, bởi vì không ai nghĩ đến chuyện tìm con bé ở đó, do nhiều nguyên nhân nhưng nguyên nhân chủ yếu là ông Hecvê Đuốcden, người bảo trợ của nó sống ngay bên cạnh đấy.

- Nghe cũng có lý và thấy thằng Uyli tinh đấy. Cử một tên nào đến đó điều tra là việc chẳng khó khăn gì, thưa Ngài.

- Và nếu đúng là con bé ẩn náu ở đó, ta sẽ cho bắt cóc nó, đem giam một nơi rồi nhẹ nhàng thủ tiêu thế là yên.

Appagi lắc đầu:

- Làm kiểu như thế sẽ rất phiền. Thái tử Đugan đã nghi ngờ đến mức ấy rồi, cậu ta sẽ đoán ra ngay thủ phạm ám hại vợ cậu ấy.

- Ta đợi đến khi con ta đang say sưa trong ngôi cao, mới thực hiện chuyện giết con bé. Khi đó nó có thể tiếc con bé kia cũng chỉ tiếc vừa thôi.

Vừa lúc ấy tấm rèm cửa nặng nề được nhắc lên và Agiamin xuất hiện, báo tin:

- Bẩm Đức ông, Ngài Thái tử Hankai đến.

Đugan bước vào. Chàng vẫn giữ bộ mặt thản nhiên lạnh lùng mọi khi, nhưng cặp mắt mỗi khi nhìn Ivo ánh lên một nỗi căm giận cố nén lại.

- May quá! Ta cùng bàn luôn thể những công việc chuẩn bị cuối cùng cho cuộc tổng khởi dậy, thảo những văn kiện cần ban bố ngay...

- Không có văn kiện gì nữa hết... Tôi đã quyết định thôi không tham dự vào những mưu đồ của các ông nữa.

Hai người bật dậy kinh hoàng. Ivo quát to:

- Mi nói cái gì? Nhắc lại xem nào?

Ông ta xấn đến, định nắm tay Đugan. Nhưng chàng đẩy mạnh ông ra.

- Đừng đụng đến ta, tên giết cha ta kia!... Bởi vì ta là con của Bá tước Riéch chứ không phải con của ông.

- Con của Riéch? - Ivo ngạc nhiên.

- Ông hãy hỏi Appagi... Đúng thế, giáo sĩ Appagi, ông hãy thú nhận đi là Đugan thật đã chết và ông đã thông đồng với bà Nuhuốcman đánh tráo ta, chính tên là Ivo con của Riéch vào chỗ đó.

Thoáng bối rối một chút, viên giáo sĩ Bà La Môn đáp quả quyết:

- Đúng thế. Tôi công nhận. Lúc đó bà công chúa Nuhuốcman đang hoang mang, lo mất nốt cả tình yêu của Ngài Ivo cho nên... vả lại tôi nghĩ chuyện ấy cũng chẳng có gì quan trọng...

- Sao lại không quan trọng? Ra ta bị đánh lừa. Các người che mắt ta?

Một ánh giận dữ lóe lên trong mắt Bá tước Ivo Pơnanxcôt.

- ...Và cái thằng con của Riéch bây giờ dám quát vào mặt ta kể tội ta?

- Kể tội ư?... Tôi còn phải nói chuyện với ông về cái chết của bà Vácvara Đuốcden nữa, thưa ông Bá tước Ivo Pơnanxcôt!... Những nỗi đau đớn, nhục nhã mà ông đã bắt bà ta phải chịu cũng như bắt bao nhiêu người phụ nữ bất hạnh khác rơi vào tay ông... rồi cả việc ông đầu độc định giết Goen! Ông là một kẻ khốn nạn, đáng bị trừng trị nặng nề nhất!

- Chà, ăn nói hay nhỉ!

Bá tước Ivo ngẩng cao đầu nhìn thẳng vào đứa cháu với vẻ thách thức.

- ...Nhưng bằng chứng đâu? Phải có gì làm bằng chứng chứ? Riéch chết vì đứng tim đột ngột...

- Cũng đúng như bà cô của bà Vácvara Tecpina chứ gì? Ông đã giết bà ấy, người duy nhất bảo trợ bà Vácvara, để dễ dàng chi phối được bà này.

Ivo giật mình, căm giận nhìn đứa cháu.

- Mà kiểm đâu ra tất cả những chuyện cổ tích ấy? Vácvara ư? Thì chính miệng mày bảo mẹ ta cũng có đáng gì đâu...

- Khoan đã! Ông đừng vội bôi xấu những nạn nhân bất hạnh của ông... Ông cần bằng chứng chứ gì? Bằng chứng gì nữa khi ta đã biết đích xác tất cả những tội ác của ông? Tôi sẽ bắt ông phải đền tội một cách xứng đáng... Cả ông nữa, Appagi! Ông cũng là kẻ đồng lõa với ông ta, ông cũng sẽ bị trừng phạt!

Đugan đưa chiếc còi bằng vàng lên môi thổi. Lập tức một loạt chiến binh Mã Lai nhảy bổ vào phòng, trói hai người lại bắt chấp họ chống cự dữ dội. Sau đó đám lính giải họ đi. Trước khi rời khỏi cửa, Ivo Ponanxcôt căm giận cực độ lẩm bẩm nghiêng rằng:

- Mày coi chừng, ta sẽ trả mối thù này!
Không thèm trả lời, Đugan ra khỏi gian phòng. Chàng về cung riêng, ra lệnh cho gọi Uyli đến. Nhưng lát sau, người hầu Vũ quay về báo không tìm thấy Uyli ở đâu cả.

Và mấy ngày sau cũng không thấy tên Uyli ấy lộ mặt ra ở chỗ nào. Đugan ra lệnh truy lùng hẩn trong khắp nước nhưng không thấy. Chàng đành tạm kết luận, chắc Uyli trốn vào rừng rậm và không thể truy lùng nổi. Nhưng như thế tức là hẩn đã lộ mặt phản chủ. Đugan ra lệnh truy nã tiếp và treo giải thưởng khá lớn cho bất cứ ai phát hiện được một tin tức gì về hẩn. Sau đấy chàng thu xếp gấp mấy công việc cấp bách, trước hết là thông báo cho các thủ lãnh các nơi về việc chàng từ bỏ vị trí trong phong trào nổi dậy. Rồi Đugan lên đường về Kecmaden.

Lá thư của chàng đã đem lại hạnh phúc tốt cùng cho Goen. Nàng suốt ngày giở thư ra đọc đi đọc lại câu: “Anh không phải con của hẩn... Cha anh là anh ruột của hẩn, tên là Riéch Ponanxcôt và đã bị hẩn đầu độc chết, cũng như đã đầu độc chết mẹ của em”.

Vậy là cơn ác mộng khủng khiếp vừa qua đã chấm dứt! Nàng sắp được gặp lại chồng và từ nay không còn cản trở gì đối với hạnh phúc của hai người nữa... Đúng là không còn gì, bởi vì ngay cả mộng tưởng làm chúa tể châu Á, Đugan cũng báo nàng biết trong thư là đã từ bỏ.

Chàng đến nhà bà Hecmini vào một buổi tối, lúc bà và Goen vừa ngồi vào bàn sắp ăn bữa tối. Nghe chàng kể về những điều thổ lộ của bà công chúa Nuhuócman và việc bắt giam Ivo Pơnanxcôt cũng như tên giáo sĩ Bà La Môn Appagi, bà cô già Hecmini mừng quá reo lên:

- Chà, cuộc đời của hai cô cậu cũng ly kỳ không kém gì của mấy người dòng họ Đuốcden và Pơnanxcôt. Tuy nhiên nếu ở địa vị cậu, tôi không để tên ác quỷ ấy sống thêm như thế!
- Nhiều khi chết lại dễ chịu hơn là bị giam cầm, thưa bà, - Đugan đáp.
- Đúng thế. Nhưng tên ác quỷ ấy rất có thể thoát khỏi nhà ngục.
- Tôi đã thi hành những biện pháp để không thể xảy ra chuyện ấy. Sau đấy Đugan báo cho vợ biết, chàng dự tính sẽ đưa nàng đến cùng sống trong một thời gian tại một biệt thự của chàng ở ngoại vi thành phố Naplơ. Rồi tiếp sau, hai vợ chồng sẽ trở về Pavala.
- Anh vẫn tiếp tục cai trị ở xứ sở nhỏ bé ấy, - chàng nói thêm. - Người ta đã chuẩn bị để anh cai trị hàng trăm triệu dân châu Á, nhưng bây giờ anh vui lòng đứng đầu chỉ vài chục ngàn dân Mã Lai và Đaiác.
- Tiếc nhỉ!... - Bà Hecmini kêu lên. - Chúa tể cả một khu vực rộng lớn đúng là một số phận tuyệt vời. Giá như thế cậu sẽ nổi danh không kém gì những Hoàng đế châu Á lừng tiếng ngày xưa. Giá tôi ở địa vị cậu, không chắc tôi đã từ bỏ một cách dễ dàng như thế.
- Đối với Đugan cũng đâu phải dễ dàng! - Goen nói.
- Nàng âu yếm nhìn khuôn mặt đầy kiêu hãnh của chồng. Đugan lắc đầu mỉm cười.
- Đúng thế, nhưng chính tôi cũng không ngờ lại từ bỏ dễ dàng được như vậy. Bởi vì bình tĩnh suy xét, tôi thấy mục tiêu của hai tên kia hướng cho tôi thật ra là quá điên rồ. Tôi sẽ tìm những mục tiêu khác cho cuộc đời tôi. Vùng xung quanh Pavala rất nhiều tài nguyên nằm dưới đất và trên mặt đất. Tôi sẽ xây dựng tại đó một nền kỹ nghệ lớn, nơi đấy không thiếu nhân công.
- Và cậu sẽ thành người giàu nhất thế giới, - bà Hecmini cười nói.
- Hãy biết tôi là người hạnh phúc nhất, khi có Goen bên cạnh, -

Đugan đáp.

Khi đôi vợ chồng trẻ đã chào và lui về phòng riêng, bà Hecmini gọi chị hầu phòng Masa lên và hớn hờ khoe:

- Thế là con Goen hóa ra chưa phải chịu gian nan gì lắm! Nghĩa là ta đã xử sự đúng, khi bắt nó đến dự đêm hội hóa trang của chàng Hoàng tử điển trai, phải không chị?

- Vâng, quả có thế. Nhưng dù sao cháu cũng vẫn thấy cậu ta liều lĩnh quá!

- Trên đời nhiều khi phải liều thế mới hy vọng thành đạt! - Bà Hecmini vui vẻ kết luận.

Người Tình Phương Đông

Dịch giả: Vũ Đình Phòng **Chương 6**

Biệt thự Clêlia nằm giữa những vườn hoa tuyệt đẹp. Từ sân chơi trên tầng hai có thể nhìn ra vịnh Naplo và ngắm ngọn núi lửa Vêduyvor thời gian này lại tăng cường phun lửa mạnh hơn.

Trong tòa nhà mỹ lệ, hai vợ chồng Đugan và Goen đã hưởng một tháng trời tràn trề hạnh phúc. Do tưởng đã đánh mất nhau, bây giờ tìm lại được nhau họ càng hạnh phúc hơn gấp bội. Suốt trong một tháng trời cả hai không nhắc một lần nào đến Ivo Ponanxcôt. Goen đang cố xóa đi trong ký ức cái tên tuổi ghê tởm ấy. Đugan cũng nhiều lúc gạt hình ảnh lão Bá tước ra khỏi dòng suy nghĩ. Sẽ đến lúc họ phải nghĩ tới hẳn ta khi nào quay về Pavala. Bây giờ họ mới bắt tay vào việc trừng trị hắn.

Nhưng một buổi tối, giao thông viên đem đến một lá thư của Môbaxa, viên quan chức người Mã Lai mà Đugan giao chức Thủ tướng và đồng thời được chàng hoàn toàn tin cậy. Thư báo hai tin làm chàng kinh hoàng, mặc dù chàng là người rất tự chủ.

Môbaxa báo tin Appagi đã chết trong ngục. Hình như lão ta uống liều thuốc độc mang theo. Rồi ba hôm sau thì phòng giam Ivo bỗng rỗng

không. Một trong những cai tù cũng biến mất cùng với hắn ta. Sáng hôm sau, lính canh phát hiện những vết chân của hai người cùng với chân một người thứ ba nữa. Chúng đã trốn khỏi Pavala bằng máy bay bởi vì sân bay thấy mất một chiếc và một người lính gác bị cắt cổ.

Đây là tin khủng khiếp bởi vì Ivo Pơnanxcôt thoát được ra ngoài sẽ chỉ còn có một khao khát là trả thù thẳng cháu, bằng bất cứ giá nào.

Đugan không hề hé một lời cho vợ biết, giữ mọi lo cho riêng mình. Chàng lường thấy hết tầm cỡ của mối hiểm nguy. Nhưng chàng quyết định quay về Pavala ngay, để có thể chống đỡ được với tên sát nhân đã giết cha chàng và mẹ Goen.

Đugan viện cớ với nàng là nhiều công việc quan trọng đòi hỏi chàng phải có mặt ở nhà. Mặc dù rất tiếc nơi ở tuyệt diệu này. Goen không hề nản nỉ ở lại. Hơn nữa nàng cũng rất nhớ những tòa cung điện ở Pavala, nơi nàng đã được hưởng những ngày hạnh phúc đầu tiên, những cung điện tráng lệ cùng với những hoa viên tuyệt mỹ. Và lại chỉ cần có Đugan bên cạnh, nàng sống bất cứ đâu cũng thấy sung sướng.

Về đến Pavala, Thái tử Hankai tiếp tục công việc điều tra mà Thủ tướng Môbaxa đã tiến hành bước đầu và chàng lượm thêm được một số tin tức: một người dân tộc Daiác trên đường đi bán những bộ da thú rừng mà bác ta đã bắn được đã nhìn thấy trong khu vườn Hoàng cung đúng vào đêm Ivo Pơnanxcôt bỏ trốn, một người mà theo thông báo nhận dạng thì chính là Uyli. Việc này càng làm Đugan tin chắc thêm vào điều chàng phỏng đoán từ trước là Ivo đã vượt ngục với sự giúp đỡ của thằng con trai hắn. Và hai tên đó bây giờ hiệp đồng với nhau để trả mối thù chung.

Mối lo lắng ấy càng làm cuộc sống của Đugan căng thẳng thêm. Mặc dù chàng cố giấu vợ, nhưng Goen vừa yêu chồng, vừa nhạy cảm cho nên đoán được ngay tâm trạng chồng không bình thường. Nhưng nàng cho rằng do Đugan luyến tiếc vị trí Chúa tể toàn năng phương Đông mà chàng đã suýt đạt được.

Gần đây xảy ra một vụ nổi dậy ở Ấn Độ và Trung Hoa. Do không có sự chỉ đạo thống nhất nên bạo động nổ ra đơn độc và bị dẹp ngay. Cả một phong trào táo bạo rộng lớn do Ivo và Appagi mất công chuẩn bị trong bao lâu, bây giờ bị tan rã do Đugan.

Phu nhân Nuhuốcman nghe tin chồng vượt ngục đã hoảng sợ bảo chàng “đấy là một tai họa ghê gớm, bởi vì cháu có hai kẻ thù đều là loại tinh khôn, độc ác và căm hờn cháu đến mức không đội trời chung. Cho nên cháu phải hết sức đề phòng”.

Đugan cũng hiểu như vậy cho nên chàng tổ chức rất chu đáo việc canh phòng Hoàng cung cũng như khắp kinh thành. Bất cứ người lạ nào cũng bị giữ lại, xét hỏi bằng những phương tiện áp đảo tối tân nhất. Đồng thời ở ngoài nước, chàng gài những tình báo viên làm công việc dò tin tức về Ivo và Uyli. Nhưng mười tháng sau, vẫn không tìm ra dấu vết họ ở đâu.

Đôi khi Đugan tự hỏi: “Liệu họ còn sống không? Hay đã chết vì một tai nạn nào rồi không biết chừng? Và do không có giấy tờ căn cước gì trong tay rất có thể bị coi là những người bị nạn vô danh?”. Nhưng chàng không dám tin vào cái điều may mắn ấy. Đugan biết rất rõ sự tinh khôn, sức chịu đựng dẻo dai của Ivo. Nhiều khả năng hơn là hắn đang núp trong một cái hang kín đáo nào đó để chờ lúc nhảy ra vồ mồi.

Goen đã sinh một đứa con trai đặt tên là Acmaen, lấy tên của ông ngoại. Giữa lúc nàng đang hưởng hạnh phúc đủ đầy thì chồng nàng vẫn đang nghĩ: “Nếu như tên khốn kiếp ấy còn sống thì chàng vẫn còn hai kẻ cần báo thù”.

Tháng thứ ba, đứa trẻ có những dấu hiệu đáng lo ngại về sức khỏe. Khí hậu nhiệt đới rõ ràng có tác dụng xấu mặc dù ở Pavala này đã được giảm nhẹ đi rất nhiều. Bác sĩ khuyên nên đưa thằng bé tránh xa nơi này và nghỉ tại Thụy Sĩ bên bờ hồ Gionevơ.

Mười ngày sau, Đugan cùng với vợ con đến nghỉ tại một khách sạn

tại thị trấn Usi. Chàng đi tìm một biệt thự nào xung quanh đó và chọn được một tòa nhà sang trọng, rất rộng được gọi là lâu đài Ivanôp. Lấy tên của người chủ cũ, gốc Nga.

Họ sống ở đây rất ấm cúng, Đugan tạm gác phong cách vương hầu của chàng, để xung quanh khỏi nhòm ngó. Tuy vậy chàng vẫn lo ngại vì Ivo rất thính. Hắn rất có thể sử dụng một vài tay chân nằm ở Pavala và biết được chàng đưa vợ con đi đâu. Mặt khác Đugan lúc này đã mang danh hiệu Bá tước, thừa hưởng của cha chàng thuộc ngành trưởng của dòng họ Ponanxcôt. Chàng bố trí rất chu đáo cả một mạng lưới bảo vệ vợ con với toàn những nhân viên mà chàng tuyệt đối tin cậy. Mặc dù vậy chàng chưa thực sự yên tâm và chưa cảm thấy được hưởng đầy đủ hạnh phúc sống bên người vợ yêu quý.

Do không muốn xa nàng, Đugan đành giảm bớt công việc và sự nhàn rỗi nhiều lúc đè nặng lên trí óc chàng, vốn quen hoạt động.

Thấy vậy một hôm Goen bảo chồng:

- Tại sao anh không chọn cách sống khác đi. Anh ưa đi đây đi đó, ưa giao thiệp trong xã hội thượng lưu mỗi khi về châu Âu, ưa chơi các môn thể thao? Anh thích đi đâu cứ đi, em sẵn sàng theo chân.

Không muốn vợ biết nguyên nhân khiến chàng chọn cách sống thâm lặng này, Đugan đáp:

- Nhưng anh thích sống thế này, bên em và con.

Goen lo lắng lắc đầu.

- Em biết anh vẫn tiếc cuộc sống của một Chúa tể đầy uy quyền mà chỉ chút nữa anh được hưởng.

Chàng quả quyết đáp:

- Em làm đấy, Goen! Anh bảo đảm rằng em làm. Thật ra bảo hoàn toàn không tiếc là nói dối. Nhưng đấy là hồi đầu thôi. Còn bây giờ anh không tiếc gì nữa.

“Ôi, giá ta nhìn thấy được tên khốn kiếp kia chết trước mắt ta để cất đi được gánh nặng trong tâm trí thì ta sẽ có cách tổ chức cuộc sống thích hợp với tính tình của ta và hoàn toàn không luyến tiếc chút nào đến số phận chói lọi mà hai tên Ivo và Appagi đã vẽ lên trong trí tưởng tượng của ta”.

Chàng vẫn trao đổi thư từ đều đặn với bà công chúa Nuhuốcman để thổ lộ mọi nỗi lo ngại. Một buổi tối chàng nhận được thư của bà, báo tin bà định đi du lịch cùng với hai người hầu thân tín là vợ chồng Agiamin và Xandã. Trên đường đi bà sẽ ghé thăm và ở chơi với hai vợ chồng chàng vài tháng.

Nghe chồng báo tin ấy, Goen rất mừng rỡ. Nàng rất quý bà công chúa Nuhuốcman, con người hơi khác lạ, bí ẩn nhưng chính người đã có công báo trước nỗi nguy hiểm để nàng trốn đi.

- Bà sẽ thấy mặt con chúng mình, thằng bé Acmaen! Bà có nói đi đường thủy hay đường không không?

- Hình như bà chưa quyết định. Nhưng thế nào bà cũng đánh điện báo mình biết và chắc báo luôn cả bà đi bằng du thuyền hay bằng máy bay.

Hai vợ chồng trao đổi chuyện ấy lúc ngồi trên sân trông ra hồ. Buổi tối tháng chín hôm ấy trời oi, không một làn gió nào. Hai ngọn đèn điện đã được tắt, soi vào bóng hai vợ chồng ngồi cạnh nhau trên chiếc đi văng ngoài sân trời. Bên ngoài, nơi ánh đèn không tỏa tới được là bóng đêm mịt mùng dưới bầu trời đầy mây đen, không trăng.

- Em buồn ngủ chưa Goen? Muốn vào nhà chưa nào? - Đugan áp má vào trán vợ đang ngả trên vai chàng.

- Chưa. Em đang rất dễ chịu. Em...

Hai bóng đen nhẹ nhàng nhảy lên sân. Đôi vợ chồng trẻ chưa kịp phản ứng gì thì một lưỡi dao đã cắm vào lưng Đugan. Khẽ rên rỉ, chàng ngã vật xuống. Hai cánh tay khỏe như sắt túm lấy Goen và nàng bị chúng nhét giẻ vào miệng ngay. Sau đó một tên vác nàng lên vai, đưa xuống chiếc xuống nhỏ mà Đugan vẫn thường dùng để chở vợ con dạo chơi trên mặt hồ. Goen bị đặt nằm sổng soài dưới đáy xuống. Hai tên gian nhảy xuống theo. Một tên cầm mái chèo. Chiếc xuống lặng lẽ rời khỏi bờ, trong khi trên sân tòa lâu đài, đám hầu cận nghe tiếng rên rỉ, chạy ra đã thấy Đugan nằm giữa một vũng máu.

Người Tình Phương Đông

Dịch giả: Vũ Đình Phòng
Chương 7

- Ôi, cái bọn đầy tớ này, chúng làm tôi đến điên đầu lên mất!
Vừa nói bà Blăngơ Đuốcden vừa đấm tay xuống mặt bàn ăn, nơi chồng bà, ông Hecvê cùng hai cô con gái Rôđơ và Lôret ngồi xuống để ăn điểm tâm.

- Ông tưởng tượng được không, cái thằng Matuyranh ấy dám đòi tôi phải cho nó nghỉ tám ngày, lấy cớ tôi pha nước lã vào rượu quả tần của nó.

- Mẹ làm thế cũng hơi quá đáng. Làm gì bác ta chẳng nhận được ra kia chứ, - cô Lôret khúc khích cười nhạo báng mẹ.

Bà Blăngơ nhún vai:

- Thì đã sao nào? Cho thêm có mỗi một ít nước lã thấm tháp gì? Cứ để nó sang làm cho ông Sovinhông xem thử ông ta cho đầy tớ uống thứ rượu gì?

- Bác ta không bao giờ chịu sang làm bên đó đâu! Ông Sovinhông nổi tiếng khắp vùng là keo kiệt... Mong rằng anh cháu ông ta không đến nổi giống tính chú, bởi vì nếu thế thì chị Rôđơ nhà mình thật là tội nghiệp!

Lôret nhăn mặt nhìn chị.

Chẳng là trước đây tám ngày, cô Rôđơ đã đính hôn với cậu Emin cháu gọi ông Sovinhông bằng chú. Cậu ta khá giàu và sống khá phong lưu.

Thấy em nói vậy, Rôđơ đáp lại liền:

- Anh ấy đừng hòng keo kiệt với tao, mày đừng sợ. Tao lấy chồng đâu phải để chịu khổ.

Vừa lúc đó bà Blăngơ Đuốcden lắng tai nghe.

- Có tiếng ô tô đỗ.

- Đúng thế, - Lôret nói.

Cô đứng dậy, ra ngoài phòng, kéo rèm cửa sổ ra nhìn.

- Ông nào ấy đang ra khỏi xe... Ông ta bấm chuông kia.

Vừa lúc ấy tiếng chuông ngoài cửa reo vang. Bà Blăngơ hỏi:

- Ai thế?

- Con không biết... Nhưng nghe bảo Bá tước Pơnanxcôt vừa về đây!

- Bá tước Pơnanxcôt! - Bà Blăngơ nhắc lại vẻ kinh ngạc.

- Chà chuyện lạ đấy nhỉ! - Ông Hecvê cũng ngạc nhiên nói.

Người đầy tớ ra mở cổng, dẫn khách vào nhà và báo tin.

- Ngài Bá tước Pơnanxcôt muốn gặp ông bà chủ báo một tin quan

trọng.

Blăngsor đứng bật ngay dậy.

- Ông Hecvê, mau lên... Một tin quan trọng!... Tin gì thế nhỉ? Tôi không biết là Ngài Bá tước đã về lâu đài.

Vừa nói bà vừa soi gương, sửa lại tóc tai.

- Lôret, mau đem cho mẹ hộp phấn.

Rồi bà mừng rỡ nhìn bộ áo váy, hôm nay may mắn bà lại mặc bộ tươm tất.

- May mà mẹ thợ may Lơ Moan vừa đem đến cho hôm qua.

- Nhưng đôi giày mẹ đi tồi quá!

- Ừ nhỉ! Con chạy vào lấy cho mẹ đôi khác, mau! Ông Hecvê, ông ra tiếp trước đi... Mà thôi, đợi tôi cùng ra với.

Mặc dù không hiểu nguyên nhân nhưng ông Hecvê cũng kiên nhẫn đợi cho bà vợ thay đôi giày, thoa phấn sáp lên mặt để theo mình ra tiếp khách, lúc này đang ngồi đợi trên chiếc ghế gần cửa sổ.

Thấy chủ nhà bước ra, Bá tước Ivo Ponanxcôt đứng dậy, chìa tay.

- Tôi không biết Ngài đã về Kecomaden! - Bà Blăngsor nói và mỉm một nụ cười rất tươi. - Quý hóa quá, Ngài đã không quên chúng tôi.

- Tôi đến đây chỉ cốt để gặp ông bà nói một chuyện mà ông bà đang rất quan tâm.

- Thật ă?... Chuyện gì vậy, thưa Ngài Bá tước?... Nhưng mời Ngài ngồi xuống đã.

Ivo Ponanxcôt ngồi xuống. Hecvê và vợ ngồi xuống ghế đối diện.

Mắt bà Blăngsor sáng lên vì hiếu kỳ, chăm chú hướng vào khách.

- Ông bà có biết tình hình đứa cháu gái Goen Đuócden của ông bà hiện ra sao không?

Nghe câu hỏi, bà Blăngsor lộ vẻ ngạc nhiên:

- Không ă.

- Hai ông bà thử đoán xem?

- Hình như nó đi theo cậu nào đấy. Chúng tôi cũng không rõ là ai!

Chắc không phải là người vùng này.

Ivo nhếch mép cười hiểm độc.

- Hai ông bà đoán gần đúng... Cô Goen xinh đẹp đã bị thằng Đugan con tôi bắt cóc và chở máy bay đến Pavala.

Cả hai vợ chồng Đuócden kêu lên kinh ngạc. Nhưng nếu ông Hecvê không nói thêm gì thì bà vợ ông ta lại tỏ vẻ đắc ý ngay.

- Chà, con bé tội nghiệp! Tôi đã nói ngay rồi mà, nó tất phải giống mẹ nó thôi...

- Nhưng... nhưng, - ông chồng bác lại, nhưng làm sao mà con trai Ngài lại biết nó?

Ivo cười khẩy.

- Hai ông bà chắc còn nhớ cô gái Ấn Độ bí ẩn mà con trai tôi khoác tay trong đêm hội trá hình ngày đó chứ? Cô gái Ấn Độ khiến mọi người chú ý nhưng rồi liền sau đó biến mất tăm ấy?

- Có... có!

- Cô gái ấy chính là cháu của hai ông bà đấy.

- Con Goen ấy ạ?... Nhưng không thể có chuyện ấy được! Làm sao nó lại có được bộ quần áo ấy và lại đến dự đêm hội ở lâu đài của Ngài được?

- Tôi không biết. Thằng Đugan con tôi không kể chi tiết với tôi. Tôi chỉ biết đêm hôm đó cô Goen đã gây cho con trai tôi một ấn tượng mạnh mẽ và thế là nó quyết định bắt cóc cô ấy. Từ ngày ấy cô Goen sống ở Pavala, và đã đẻ một đứa con trai...

Bà Blängsơ giơ tay lên trần.

- Một đứa con trai!... Chà, sung sướng quá!

Ivo vẫn giữ giọng nói rành rọt và thản nhiên:

- Tôi nghĩ rằng con trai tôi chẳng mấy lúc sẽ chán cô Goen cũng như nó đã chán bao nhiêu đứa con gái khác trước đây. Nhưng đến nay nó vẫn chưa chán và do đấy nó cản trở một loạt kế hoạch của tôi về nó. Hơn nữa cô Goen ấy không thấy đáng mến chút nào...

- A, tôi hiểu! - Bà Blängsơ reo lên.

- Và hai ông bà cũng không mến cô ấy, phải thế không? Cô ấy đối với ông bà cũng vậy, chẳng ưa gì hai ông bà! Tôi biết rằng cô ấy kẻ xấu hai ông bà rất nhiều cho chồng cô ấy nghe.

Bà Blängsơ giận đỏ mặt.

- Đến thế kia đấy! Đúng là con mắt dạy! Chính tôi đã đem nó về đây, nuôi nó ăn, may mặc cho nó!... Ôi, tôi biết ngay từ đầu kia mà? Biết ngay từ lúc mẹ nó, cái mục giang hồ ấy chết, tôi đem nó về đây.

- Đúng, ông bà vốn thương người. Cô gái ấy đúng là không khá gì hơn mẹ cô ta.

- Ngài có biết gì hơn về mục Vácvara ấy không, thưa Ngài Bá tước? - Bà Blängsơ tò mò.

- Tôi biết rõ mục ta là thứ đàn bà bần thủ không ai bằng, chính vì vậy sau khi phát hiện ra rằng đứa con không khá gì hơn mẹ nó, tôi quyết định tránh cho con trai tôi một con vợ hư hỏng. Tôi rất có thể giao nó cho cảnh sát ở Pari, bởi vì nó đáng bị bắt giữ về tội chưa đủ tuổi thành niên mà đã dám bỏ trốn khỏi gia đình bảo trợ nó. Nhưng tôi nghĩ làm như thế không nên, vì dù sao nó cũng mang họ Đuốcden. Bởi vậy tôi đến đây bàn với ông bà, để ông bà cai quản nó cho đến tuổi thành niên. Nếu ta không trông nom nó cẩn thận thì rồi nó lại làm

ô danh cả dòng họ nhà.

Bà Blăngsor tán thành ngay lời dự đoán ấy:

- Điều ấy thì quá rõ ràng rồi! Ôi nghe Ngài nói mà tôi rụng rời cả chân tay! Sao lại có chuyện mang tiếng đến thế được! Vậy Ngài đã làm gì với con bé hư hỏng ấy rồi, thưa Ngài Bá tước?

- Tôi làm gì ấy à? À, mà xin hỏi hai ông bà, cái nhà ngoài bãi đất hoang ngày trước hai mẹ con nó ở hiện có ai ở không?

- Không. Chúng tôi chưa tìm được người thuê.

- Vậy thì mai tôi sẽ đưa con bé đến đó và giữ nó ở đấy, kiểu như giam nó lại.

- Giam ă? - Ông Hecvê hoảng hốt hỏi lại.

- Đúng thế. Ông có đủ quyền giam nó lại cho đến tuổi nó trưởng thành. Nếu nó hiểu ra, nó phải lấy thế làm sung sướng, vì ông giữ danh giá dòng họ cho nó. Và xin ông bà góp phần vào việc để nó tá túc trong ngôi nhà thuộc quyền sở hữu của ông bà.

- Nó không chịu đâu. Nó sẽ báo cho cậu Đugan biết.

- Cô ta phải chịu. Tôi sẽ quản việc ấy. Và tôi giao cho thằng anh nó trông nom, giám sát nó chặt chẽ.

- Nó có anh à, thưa Ngài? - Bà Blăngsor trợn mắt.

- Con của mẹ Vácvara nhưng là đời chồng trước. Nói thật với hai ông bà, đấy chính là con trai tôi. Giống như thằng Đugan con tôi bây giờ, tôi cũng đã từng mê mẹ ta, lấy mẹ ta làm vợ một thời gian. Mãi sau thấy mẹ là loại hư hỏng tôi mới bỏ.

- Lay Chúa tôi!... Đúng là tôi không thể ngờ lại có chuyện ấy!

Ông chồng thì không nói gì chỉ lẳng lặng nhìn khách.

Ivo Pơnanxcôt nói tiếp:

- Tôi bao nhiêu lần khuyên con trai tôi bỏ con Goen nhưng nó đều không chịu. Nhưng tôi biết nó bắt đầu chán con bé, cho nên chỉ cần xa con bé ít lâu, nó sẽ quên ngay.

- Nhưng cậu ấy vẫn nghi là Ngài...

- Con trai tôi lúc này đang ốm nặng. Tôi bịa ra một chuyện và nó sẽ tin thôi.

Hai vợ chồng Hecvê và Blăngsor Đuốcden này khá thiện cận, nhất là bà vợ thì lại đang ghét Goen nên không thấy được những chi tiết trí trá của Ivo.

- Vậy thế này, tôi xin nhắc lại. Tôi muốn trừng phạt con bé bằng cách giam tại đây, Ticaréch, dưới sự cai quản của cô gái Mêvađa, một con gái Lai, và sự giám sát nghiêm ngặt của Uyli, anh nó, nhưng rất căm ghét đứa em. Con Goen sẽ không có xu nào trong túi, và chỉ được phép đi lại trong mảnh đất hoang xung quanh nhà, luôn có Mêvađa đi

kèm. Một thằng nhỏ người Trung Hoa sẽ giúp vào việc mua bán. Mọi phí tổn tất nhiên tôi sẽ chịu hết. Tôi đến gặp ông chỉ cốt để xin ông cho phép.

Câu hỏi hướng về phía ông chồng cho nên Hecvê đưa mắt nhìn vợ. Và người trả lời dứt khoát lại chính là bà ta.

- Nhà tôi bằng lòng thôi, tất nhiên rồi! Với đứa con gái hư hỏng mà Ngài đối xử như thế là quá tốt rồi.

Ông Hecvê xem chừng vẫn còn băn khoăn:

- Nhưng... Tôi thấy hình như... Tôi không hiểu tôi có quyền gì mà cho phép hay không đây...

- Quyền quá đi chứ!... Con bé theo đúng luật là giao cho ông, vậy mà nó dám trốn đi để theo một cậu con trai... Thế mà ông còn lo không có quyền! Ông có quyền quản thúc nó cho đến tuổi trưởng thành!

- Thôi được rồi. Nhưng chúng tôi sẽ phải giải thích như thế nào về chuyện con bé ấy về Ticaréch lại có thêm cả một cô gái lạ nữa?

- Ông không phải giải thích gì hết. Và cũng không ai để ý gì đâu. Nếu có ai hỏi sao ngôi nhà ấy xưa nay vẫn bỏ không bây giờ lại có ánh đèn, ông chỉ cần bảo mới có người thuê, thế là xong.

- Nhưng tôi vẫn lo con bé sẽ trốn... - bà Blăngơ lắc đầu.

- Việc ấy tôi lo... Vậy là ta thỏa thuận chứ. Ngày mai tôi sẽ đưa con bé Goen đến Ticaréch...

- Mai à? Không được rồi. Nhà bỏ hoang đã lâu cũng cần dọn dẹp đôi chút.

- Không cần. Ông đưa tôi chìa khóa, thế là xong. À xin đề nghị thêm một điều. Ông bà đừng lộ cho ai biết chuyện tôi đến thăm hai ông bà. Đề phòng lỡ con trai tôi biết là tôi dính vào việc này.

- Nhưng đây tớ nhà tôi đã thấy Ngài rồi.

- Anh ta là người vùng này à?

- Không. Thằng đàn ông là người vùng Laniông, đứa con gái nấu bếp cũng vậy.

- Nghĩa là chúng không biết tôi là ai. Ông bà chỉ cần dặn hai cô con gái ông bà là đừng để lộ chuyện con Goen trú ở đây...

- Ôi, chuyện ấy thì Ngài Bá tước đừng ngại.

- Bây giờ tôi phải về Pari. À, thêm điều này nữa, ông bà gặp con bé Goen thì nói với nó hộ tôi là chồng nó đã chết rồi, do bị ám sát một cách bí ẩn. Như thế tiện hơn.

Nói xong, Ivo đứng dậy.

- Để tôi đi lấy chìa khóa cho Ngài, - bà Blăngơ nói.

Vài phút sau Ivo bước vào chiếc xe ngựa ngoài. Bà Blăngơ quay sang nhìn ông chồng còn đang bàng hoàng.

- Chà, ra thế đấy! - Bà nói giọng đắc thắng. - Tôi đã bảo ông rằng sẽ còn nghe khỏi chuyện ly kỳ về cái con bé hư đồn ấy.
- Lôret hé mở cánh cửa phòng ăn, ngó sang sợ sệt hỏi:
- Chuyện gì thế, mẹ?
- Lát nữa.
- Bà đưa mắt vào phòng ăn.
- Ăn cho xong bữa đi đã, rồi mẹ sẽ kể cho mà nghe.

Người Tình Phương Đông

Dịch giả: Vũ Đình Phòng **Chương 8**

Trời sáng đã khá lâu rồi Goen mới mở mắt. Phải một lát sau nàng mới nhận ra được nơi nàng đang nằm. Và khi nhận ra nàng hết sức ngạc nhiên.

Căn phòng ở Ticaréch!... Nàng mơ hay sao thế này? Tại sao Goen lại ở đây?

Nàng vùng dậy. Một bóng phụ nữ từ góc phòng rón rén lại gần.

- Tiểu thư đã thức rồi à? - Một giọng nói dịu dàng, có lơ lớ âm sắc nước ngoài. - Tiểu thư thấy trong người thế nào?

Goen ngồi hẳn dậy, nhìn người phụ nữ lạ lẫm, da nâu và cằn cỗi.

- Chị là ai? Sao tôi lại ở đây?

- Tên tôi là Mêvađa. Tôi hầu hạ tiểu thư.

- Tại sao chị lại gọi tôi là tiểu thư?

- Tiểu thư phải chăng là tiểu thư Goen Đuốcden?

- Không, tôi là phu nhân Bá tước Pơnanxcôt.

Người phụ nữ rướn lông mày ngạc nhiên.

- Tôi không hiểu... Ngài Bá tước Pơnanxcôt bảo tôi rằng tiểu thư là tiểu thư Đuốcden.

- Nghĩa là sao?

Câu ấy Goen hỏi về lo lắng.

- ...Chị vừa bảo. Ngài Bá tước Pơnanxcôt? Nhưng chồng tôi cũng là Bá tước Pơnanxcôt! Ông ta không nói với chị thêm gì à?

Mêvađa mỉm cười châm biếm.

- Hay bà là vợ của Ngài Bá tước Ivo Pơnanxcôt chăng?

- Bá tước Ivo?... Ivo à?

Tiếng kêu kinh hoàng ấy vang vọng khắp gian phòng rộng lớn. Goen nghiêng người ra hẳn khỏi giường, nhìn người phụ nữ với cặp mắt

vừa sửng sốt vừa hoảng sợ.

- ...Nhưng ông ta... ông ta đang bị giam kia mà?

- Tôi không hiểu, chỉ biết hôm qua Ngài Bá tước mới ở đây.

- Ở đây?... Vậy thì... chồng ta, Đugan đâu?

- Ngài Bá tước dặn đưa tiểu thư thứ này, chắc trong đó có những điều dặn dò tiểu thư.

Mêvađa trao Goen chiếc phong bì màu trắng, rồi lặng lẽ lui ra ngoài.

Goen bóc lá thư, đọc:

“Mi bây giờ là tù nhân của ta, Goen! Ta nắm mi trong tay vì mi đã làm hỏng ý đồ lớn lao của ta. Mi được thằng Đugan yêu. Nó bây giờ ta cũng căm ghét không kém gì ta đã từng yêu nó trước đây, khi ta lầm tưởng nó là con của ta. Tiếp sau mẹ mi, bây giờ mi cũng đã hiểu được chữ “căm ghét” là nghĩa thế nào đối với một người đàn ông như ta. Ta giam cầm mi ở Ticaréch, dưới sự giám sát của thằng anh mi Uyli, bởi vì ta đoán mi biết nó cũng là con của mẹ Vácvara mẹ mi? Và Uyli cũng căm ghét mi không kém gì ta. Ta hoàn toàn tin cậy nó sẽ theo đúng những điều ta căn dặn và làm tròn vai trò của một cai tù bắt mi phải trả giá cho một thời gian hạnh phúc mi đã được hưởng.

“Bà Blăngơ Đuốcden, cô mi và là người bảo trợ của mi cho đến tuổi thành niên, sẽ là cái mộc để hợp pháp hóa việc mi ở nơi này. Bởi vì theo đúng pháp luật mi vẫn chỉ là tiểu thư Đuốcden. Hôn nhân của mi với Đugan chưa có giá trị pháp lý.

“Ở Ticaréch, mi không bị nhốt trong phòng khóa kín. Mi có thể ra ngoài đôi chút, nhưng chỉ trong dải đất hoang quy định. Mi đừng ngu ngốc tìm cách trốn. Bởi vì ta đang giữ đứa con mi, và chỉ cần mi tính kế tẩu thoát ta sẽ giết ngay thằng bé”.

Goen thét lên kinh hoàng.

- Con ta!... Con ta!... Nhưng Đugan thì sao... Đugan?

Nàng lại đưa mắt vào mảnh giấy và đọc tiếp:

“Mi đừng hy vọng thoát, bởi vì trong khi giam giữ hai mẹ con mi thì thằng Đugan đã bị ta đâm chết rồi”.

Lần này thì tiếng thét của Goen còn kinh hoàng hơn gấp bội.

- Đugan! Trời ơi!... Đugan!

Nàng xỉu đi một lúc. Lát sau nàng tỉnh dậy với ý nghĩ trong óc:

“Rất có thể đây chỉ là điều hấn dối trá? Nhưng làm sao biết được có thật thế hay không?”

- Lạy Chúa tôi! Con phải làm gì bây giờ? - Nàng chấp hai bàn tay lạnh giá, lẩm bầm.

Người nàng như không còn tí sức lực gì nữa. Nàng phải tự thả cho trườn xuống chân giường, vất vả lắm mới xỏ được giày vào chân.

Nàng vẫn còn mặc tấm áo dài trong nhà bằng vải kếp Trung Hoa trắng khi nàng ngồi trên sân trời trò chuyện với chồng buổi tối oi bức hôm ấy. Nàng lê đến trước bàn thờ bằng gỗ sồi cổ kính, chấp tay cầu nguyện đức Chúa toàn năng. Trong óc Goen là một nỗi tuyệt vọng hoàn toàn. Nàng đã sa vào tay những kẻ thù khủng khiếp nhất.

Trước khi suy tính, nàng linh cảm thấy muốn thoát khỏi tấm lưới dày của một kẻ chuyên nghề bẫy chim giàu kinh nghiệm đến như vậy, nàng cần phải giữ thật cao niềm hy vọng. Đây là trách nhiệm của nàng đối với hương hồn người mẹ đau khổ của nàng.

Một tiếng gõ cửa. Không đợi nàng trả lời. Mêvađa bước vào, bưng một chiếc khay sơn mài, trên đựng bữa điểm tâm của Goen. Đặt khay xuống bàn mù ta lặng lẽ đi ra.

Goen ăn một chút rồi rửa mặt, chải đầu bằng chiếc bàn chải tóc nàng thấy trong ngăn kéo chiếc tủ của mẹ nàng ngày trước. Sau đó nàng lần theo thang gác xuống dưới nhà, bởi nàng vẫn còn rất yếu.

Nàng thấy Uyli đã ăn điểm tâm xong, đang vừa hút thuốc vừa đọc báo. Nhìn thấy Goen, y không hề thay đổi chút nào trên nét mặt.

Nàng dừng lại trên khung cửa phải vịn vào cột cho khỏi ngã. Nàng nhìn gian phòng thuở nhỏ đã sống tại đây bên cạnh người mẹ thân yêu. Nàng chợt nhận ra Uyli đang ngồi cái ghế xưa kia mẹ nàng vẫn thường ngồi. Máu bốc lên mặt nàng không ghìm được cơn giận dữ.

- Ông hãy lịch sự một chút và nên biết rằng hiện ông đang ở trong ngôi nhà của tôi, ông Uyli!

Uyli cười gằn:

- Đúng thế. Đây là nhà của cô, nhưng cô biết tôi là anh cô rồi kia mà, đúng thế không?

- Anh!... Khốn khổ thân tôi! Đúng ông là anh tôi thật! Tội nghiệp mẹ! Nếu như mẹ nhìn thấy lúc này...

Goen loạng choạng, phải níu lấy thành bàn cho khỏi ngã.

Uyli cười giễu cợt:

- Cô ngồi xuống đi, cô em gái!

Goen ngược nhìn khinh bỉ:

- Các người là ác thú! Cả hai đều là ác quỷ! - Nói đến đây cổ họng nàng nghẹn lại.

Uyli vẫn thản nhiên nghịch con dao cán khảm cổ xưa.

- Đugan đối xử tốt với ông như vậy mà ông nỡ... nỡ giúp người ta giết chết anh ấy ư?

- Đugan mà tốt ấy à?

Uyli cười sảng sặc. Buông con dao, hấn đứng lên đẩy chiếc ghế nệm ra.

- Cô tưởng thằng Đugan tốt với tôi đấy hử?... Nó chỉ tốt với mỗi mình nó. Nó được khắp cả mọi người nuông chiều, tâng bốc, trước hết là cái người mà vẫn tưởng nó là con đẻ, rồi đến ông giáo sĩ Appagi. Nó tự coi nó đứng trên đầu tất cả mọi người. Đối với tôi nó chỉ coi tôi là đầy tớ. Nhưng ngay bản thân tôi cũng bị nhiễm vào tai cái ý nghĩ coi nó là một thứ siêu nhân. Tôi không yêu nó mà nhìn nó như kiểu một tín đồ nhìn vị Thánh của mình. Mặc dù không biết chắc chắn, nhưng tôi đã đoán được mưu đồ bí mật của ông Ivo và Appagi. Hai người định đưa thằng Đugan lên thành Thánh sống. Tôi chịu cách giáo dục ấy và cũng coi nó là thánh thần. Có lúc tôi đã mơ tưởng sẽ trở thành cận thần, thành thủ tướng trong cái bộ máy cai trị của nó sau này. Chính vì thế tôi đã từng căm ghét những kẻ nào được thằng Đugan quý yêu, tin cậy hơn tôi. Tôi ghen cả với những con vật mà nó quý... Thế rồi đến cái ngày cô xuất hiện trong cuộc đời nó...

Uyli ngừng nói. Khuôn mặt nâu của y hơi run rẩy nhưng cặp mắt lại trở nên lạnh lùng, tàn bạo hơn.

- Và thế là tôi căm ghét cô. Ngay từ khi mới nhìn thấy cô, tôi đã thấy trước rằng những người đào tạo Đugan sẽ mất nó vì cô. Và không phải chỉ vì nguyên nhân đó mà còn vì ngày mới gặp cô, tôi đã hận thù đối với cô, một sự hận thù khó giải thích nổi.

Goen lẩm bẩm:

- Ông mới đúng là con của cha ông.

- Đúng thế. Và tôi lấy đó là niềm tự hào. Mọi người đã khinh bỉ tôi, coi tôi chỉ là thằng đầy tớ hèn hạ, nhưng chính tôi đã giúp cho Ngài Bá tước Ivo thoát khỏi ngục tù. Tôi đã hối lộ một thằng gác ngục và đã bóp cổ thằng thứ hai. Chính tôi đã giúp cha tôi đoạt được chiếc máy bay để trốn đến tận đảo Xông-đơ, trú trong một sào huyệt kẻ cướp do một người bạn của Ngài đứng đầu. Chà, bây giờ Ngài Bá tước mới nhận tôi là con và kẻ thừa kế của Ngài. Cũng từ lúc đó Ngài với tôi mới thực sự gắn bó, cùng làm cái công cuộc trả thù này.

Y còn lải nhải nhiều thứ nữa và Goen chỉ đáp lại bằng luồng mắt khinh bỉ. Nàng không còn sức lực gì nữa. Vả lại tranh cãi làm gì với kẻ ôm nặng mối hận thù, với con trai đích thực của tên Ivo khốn kiếp kia. Đầu óc nàng còn mãi nghĩ đến có thật con nàng đã nằm trong tay Ivo và chồng nàng đã bị hấn giết hại rồi không? Rất có thể hấn bịa ra thế để gây áp lực với nàng. Rất có thể là như thế. Ý nghĩ ấy làm nàng nâng thêm được một chút hy vọng và giúp nàng ngẩng cao đầu trước mặt tên Uyli đê hèn kia trước khi quay lưng đi về phòng,

gian phòng còn đầy những kỷ niệm về mẹ nàng, và than ôi, cũng là mẹ của tên Uyli kia nữa!

Người Tình Phương Đông

Dịch giả: Vũ Đình Phòng **Chương 9**

Bác sĩ Tsang người Trung Hoa. Sau khi xem kỹ vết thương của Đugan, nói:

- Vẫn còn hy vọng, tuy chỉ là một phần trên năm.

Ông đã theo học ở Pari, rất giỏi và rất tận tụy đối với Đugan. Ông đánh điện ngay cho bà công chúa Nuhuốcman biết tin về vụ tai họa này. Mấy ngày sau, bà đáp máy bay đến cùng với Agiamin và Xandã, rồi ngồi suốt ngày đêm bên cạnh giường của đứa cháu.

Hôm sau bà trao đổi với bác sĩ Tsang. Cả hai vợ chồng Agiamin và anh Vũ trung thành cũng được triệu tập đến tham gia bàn bạc. Cần nghĩ cách điều tra xem số phận Goen hiện giờ thế nào. Liên sau đấy Agiamin lên đường.

Nhờ sự chăm sóc tận tình của bác sĩ Tsang với sự chăm nom cẩn mẫn đầy trù mến của bà công chúa Nuhuốcman, mấy ngày sau Đugan đã thoát khỏi tay Thần Chết. Bác sĩ Tsang báo cho mọi người biết chàng đã được cứu thoát.

Nhưng sau khi biết tin Goen bị bắt cóc, chàng lại xui đi khiến bác sĩ phải mấy ngày lo sốt vó. Nhưng rồi Đugan cũng tiếp tục bình phục và lấy lại được nghị lực vốn có.

Nghe chàng hỏi, bà Nuhuốcman kể cho đứa cháu biết, muốn tìm xem Goen hiện giờ ở đâu trước hết phải tìm xem Ivo ở nơi nào. Nhờ dùng một số tiền lớn mua chuộc một tay chân thân tín của hắn, Agiamin đã biết được ngôi nhà nhỏ hắn trú ngụ ở Pari. Tên tay chân kia là Li Hoang, một người Trung Hoa, thương gia tại Quảng Châu. Chính tên này đã làm trung gian chuyển những tin tức ở Pavala cho Ivo Ponanxcôt tại Pháp.

- ...Muốn bảo đảm tên Li Hoang ấy sau khi nhận tiền của chúng ta không thể trở mặt tiếp tục làm hại ta, Agiamin sau đấy đã bắt cóc hắn đem về Pavala giam lại rồi.

Đugan gật đầu đồng tình. Bà Nuhuốcman nói tiếp:

- Lúc này Agiamin đang ở Pari và đã giao cho một số người tin cẩn theo dõi từng bước đi của Ivo. Hắn luôn tiếp xúc với rất nhiều người,

hầu hết là người phương Đông. Hắn trú tại một khách sạn nhỏ tại Ôtôri, thường chập tối mới ra ngoài và chui vào một hộp đêm chơi bởi đến sáng. Tại đây hắn cũng tiếp xúc với nhiều người Ấn Độ, Trung Hoa, Mã Lai...

Đugan bấu môi:

- Có lẽ ông ta vẫn tiếp tục theo đuổi tham vọng cũ chẳng, cho bản thân ông ta hay là không biết chừng cho Uyli cũng nên.

- Cháu đoán như thế à?

- Ivo là một kẻ đầy ắp tham vọng! Nhưng ông ta đã làm gì Goen của cháu? Nàng hiện giờ ở đâu? Tình hình vợ cháu lúc này thế nào?

Nuhuocman đã tưởng đưa cháu phen này lại xử đi lần nữa. Nhưng Đugan trấn tĩnh lại ngay và nắm chặt tay bà dì, chàng nói:

- Chúng ta đã tiến hành mọi phương sách rồi. Chỉ còn là chờ đợi...

Không ai thích hợp hơn Agiamin trong công việc này. Bởi vì anh ấy phải khôn ngoan và khéo léo đến mức nào mới đánh lừa được Ivo trong suốt ngàn ấy năm, khiến ông ta vẫn đinh ninh anh ấy là người tin cẩn nhất. Và ông ta cũng không hề nghi ngờ gì vợ anh là Xanda. Cho nên bây giờ phải bình tâm chờ đợi. Cháu còn quá yếu chưa thể làm được gì. Nhưng đúng là khủng khiếp! Khủng khiếp!

- Đugan, ta phải nói với cháu thêm rằng, đã hai ngày nay chúng nó tìm cách bắt cóc thằng nhỏ Acmaen. Chúng đã bóp cổ chị vú nuôi thằng bé đến gần chết.

Đugan vùng dậy:

- Bắt cóc thằng bé Acmaen?... Lại cả thằng bé nữa ư? Bắt cóc mẹ nó còn chưa đủ hay sao?

- May mà Vũ đã tóm được tên gian phi. Tiếc rằng không giữ chặt được đã để nó chạy thoát.

- Kinh khủng!... Cần phải bảo vệ thằng bé, suốt đêm ngày!

- Các biện pháp cần thiết đã được thi hành. Lúc này cháu bé đang ở phòng của nó và ta đã cử những tên trung thành nhất trông nom.

- Quân khốn kiếp! Ta sẽ bắt mi phải đền tất cả những tội này! -

Đugan khế lẩm bẩm.

Mấy ngày sau chàng lại lên cơn sốt cao. Một hôm nhân có mặt bà Nuhuocman và bác sĩ Tsang, đột nhiên chàng nói:

- Còn một nơi trên thế gian này tôi muốn đến thăm.

- Nơi nào, cháu? - Bà dì hỏi.

- Nơi mà cháu lần đầu gặp Goen.

- Kecmaden chẳng?

- Vâng. Cháu rất yêu tòa lâu đài cổ kính ấy và cháu nghĩ gió biển Đại Tây Dương sẽ giúp cháu bình phục trở lại... Ông nghĩ sao, ông

Tsang?

- Tôi thấy không có gì trở ngại. Nhưng phải chờ thêm vài ngày nữa Ngài mới khởi hành được.

- Vậy thì sau đây năm ngày, - Đugan nói giọng quyết đoán quen thuộc của chàng.

Thế là đã năm tuần lễ Goen bị giam cầm trong ngôi nhà Ticaréché rồi.

Người Tình Phương Đông

Dịch giả: Vũ Đình Phòng

Chương 10

Năm tuần lễ sống trong ngôi nhà đầy kỷ niệm thời thơ ấu đối với Goen là những ngày kinh khủng nhất. Nàng luôn luôn bị ám ảnh bởi hình ảnh con bị bắt, chồng bị giết. Nhưng nàng luôn luôn tự nhủ “Ta phải lấy lại được sức mạnh thể chất và tinh thần thì mới hy vọng thoát ra khỏi được tình thế này, mới dò biết được con ta, chồng ta hiện nay ra sao, ở đâu”. Tuy luôn nhắc nhở mình như vậy nàng vẫn luôn luôn bị rơi vào tâm trạng suy sụp và tuyệt vọng.

Hôm ấy bà Blăngơ Đuốcden đến Ticaréché.

Hai cô con gái đòi đi theo mẹ nhưng bà không chịu.

- Không được. Con bé Goen bây giờ là đứa hoàn toàn bại trận. Các con là con nhà danh giá nề nếp đến chỗ nó hoàn toàn không tiện.

Cô Lôret mĩa mai:

- Thì mẹ cũng hơn gì nó đâu? Rồi trong họ nhà ta cũng thiếu gì người tính tình giống như con Goen... Như bà Ghêêđốc Đuốcden chẳng hạn...

- Sao lại giống được? Bà Ghêêđốc có lẳng lơ nhưng thăm gì với con bé Goen kia.

- Chà, hôm nay mẹ dễ dãi thế!

Lúc đến Ticaréché, bà ta thấy Uyli đang vừa hút thuốc vừa đi bách bộ ngoài sân, theo sau là con chó to màu vàng hung dữ, có lẽ là sinh vật duy nhất mà y yêu trên cõi đời này. Uyli chào khách:

- Phu nhân đến thăm tù nhân phải không?

- Đúng thế, thưa ông... nếu như ông thấy không có gì trở ngại...

- Trái lại là đằng khác. Ngài Đuốcden, người bảo trợ của cô ta không đến ư?

- Không. Thế là hơn bởi vì nhà tôi hay có tính cả nể, bất lợi trong những trường hợp như thế này. Con bé Goen kia xứng đáng bị trừng phạt nghiêm khắc.

- Tôi vui mừng thấy bà cùng cách nhìn giống chúng tôi.

Môi Uyli nở một nụ cười mỉa mai. Bà Blăngơ Đuốcden không ghìm được cơn rùng mình khi nhìn thấy cặp mắt của chàng trai, tàn nhẫn và độc hiểm.

- Bà đi lối này, cô ấy ở đây - Uyli nói thêm.

Cũng như lệ thường, Goen ngồi ngoài bãi hoang, theo tiếp một công trình mà mẹ nàng ngày xưa theo dở dang và nàng tìm thấy trong tủ. Nghe tiếng bước chân, nàng khẽ ngẩng đầu lên. Máu dồn lên mặt khi nàng nhận ra khách là bà Blăngơ.

- Xin dẫn đến một người muốn thăm cô. - Uyli nói vẻ giễu cợt.

Goen đứng dậy. Nàng ngẩng cao đầu và nhìn mục đàn bà mà nàng căm ghét và lúc này đang nhìn nàng bằng cặp mắt đầy ác ý.

- Tôi không cần người nào đến thăm, - nàng kiêu hãnh nói.

- Nhưng tôi, tôi có quyền và có phận sự đến thăm chị, bởi vì tôi là vợ người bảo trợ về mặt pháp lý của chị, - bà ta đối đáp giọng hờn giận vì đang rất tự ái về lời của Goen vừa rồi.

- Xin lỗi, nhưng chỉ người nào bảo trợ tôi mới có cái quyền ấy... và đặc biệt là cái phận sự ấy. Còn bà... Tôi thấy bà không có việc gì để đến đây cả.

- Quân hỗn hào! Quân mất dạy! Ông có thấy con bé nói năng với tôi thế nào chưa? Chị phải nhục nhã khi nhìn thấy mặt tôi mới phải chứ!

- Nhục về chuyện gì?

- Còn về chuyện gì nữa? Chị còn dám mở miệng hỏi tôi hay sao?

Nghẹn lại, hoặc có khi mục ta giả vờ như thế, mục quay về phía Uyli phân trần. Y nhìn mục ta bằng cặp mắt giễu cợt.

- ...Ngài Bá tước Pơnanxcôt giam nó lại thế này là rất đúng, cái đứa hư hỏng, dâm dăng ấy. Đúng là phải bắt nó xa ông con trai của Ngài ra.

- Con trai ông ta à?... Đugan chồng tôi đâu phải con trai của ông Ivo, may quá nhờ Trời!

Goen thẳng cánh đập lại câu nói của mục.

- ...Cha chồng tôi là Riéch Pơnanxcôt, đã bị ông Ivo giết chết.

- Cái gì? Con bé bảo gì vậy?

Uyli bật cười:

- Cô ấy trơ trẽn lắm, nói không biết ngượng mồm. Cô ta không từ bất cứ một thứ gì đâu. Thậm chí cô ta còn dám thề thốt với bà rằng cô ta là vợ chính thức của thằng Đugan đấy!

- Thì đúng là như thế! - Goen kiêu hãnh nói. - Hai chúng tôi đã làm phép cưới trước một cha linh mục ở Pavala.

- Tất nhiên rồi. Cô đâu phải là người đầu tiên tung ra cái điều bịa đặt ấy. Nhưng phương tiện Đuốcden đây là người thông minh đời nào tin vào những trò dối trá như vậy.

Bà Blängsơ vênh váo:

- Đúng thế! Đời nào tôi tin! Tôi không thể tin vào lời con bé ấy được từ sau khi nó sai hẹn với tôi ngày ấy.

- Vậy thế bà đến đây để làm gì?

Giọng sáng, mắt nhìn khinh bỉ, Goen vươn người lên nhìn thẳng vào mặt mẹ.

- ...Mà đúng thế, bà đến đây làm gì khi bà đã có sẵn lòng thù ghét đối với tôi.

Giọng của nàng khinh bỉ:

- ...Bà lên án tôi chứ gì? Hai con người kia kể với bà những lời bịa đặt về tôi thì bà tin ngay, không cần thẩm tra, bởi vì bà sung sướng thấy tôi có tội. Bà vui mừng thấy họ giam cầm tôi ở đây, thấy tôi nói con tôi cũng bị họ bắt cóc và giam giữ, chồng tôi bị họ giết chết. Họ nói dối trắng trợn như thế mà bà tin được vì bà căm ghét tôi, bà thích tôi gặp tai họa. Thôi được, bà cứ việc làm kẻ đồng lõa với những tên khốn kiếp đồ tể kia, nhưng bà đừng làm bẩn con mắt tôi, đừng bắt tôi phải nhìn thấy bộ mặt tởm lợm của bà.

Quay ngoắt đi, Goen bước chân về phía cửa vào nhà rồi đi khuất.

- Con điên! Con rồ!

Uyli cười khúc khích.

- Hừm, cô ấy căm ghét bà, ghê tởm bà, điều ấy đã rõ ràng. Bởi vì không có bà giúp một tay, không có bà đồng lõa, nói theo cách nói của cô ấy, thì chúng tôi làm sao giam giữ cô ấy ở đây được?

- Tôi xin hết lòng với các ông, thưa ông thân mến, mỗi khi các ông cần điều gì, - bà Đuốcden nói bằng giọng thân thiết. - Tất nhiên thái độ hỗn hào của nó như thế này thì tôi sẽ không sang đây nữa. Các ông cần gì cứ sang nhà cho tôi biết. Tôi tưởng nó phải hối hận kia chứ. Đẳng này đúng là đưa trơ trẽn, xấu láo!

- Bà yên tâm, cô ta không cứng cỏi được như thế lâu nữa đâu. Bị chúng tôi giam cho vài tháng lại không nhũn như chi chi ấy à!

- Vâng, tôi cũng mong thế! Nhưng ông sẽ ở lại đây để canh giữ nó chứ, thưa ông?

- Tôi chỉ thỉnh thoảng đến đây ít ngày thôi. Chị Mêvađa là người rất đáng tin cậy. Nhưng xiềng xích tốt nhất khiến Goen không dám trốn khỏi đây là nỗi sợ chúng tôi trả thù thẳng con của cô ta. Chính nỗi sợ

ấy làm cô ta ngoan ngoãn phục tùng chúng tôi.

Trong cách nói của Uyli có một thứ gì đó, nhất là hai chữ “trả thù” khiến bà Blängsơ Đuốcden tuy cứng cỏi những cũng vẫn ngại ngại.

- Con bé thừa biết đây là các ông dọa thôi... chứ thực tế làm gì có thể như vậy...

- Bà nhầm rồi. Cô ta biết rất rõ là cha tôi đã nói là làm và cô ấy không dám liều đâu.

Lần này thì bà Đuốcden rung mình thật sự. Bà quay đi để tránh cặp mắt khủng khiếp của con người kia và vội vã cáo từ, trong lòng bối rối hơn nhiều so với lúc bước vào.

Về đến phòng, Goen đi đi lại lại cố trấn tĩnh thần kinh vừa bị xáo động mạnh mẽ. Mụ đàn bà tởm lợm! Mụ ta đến đây định hưởng cái thú thấy ta đau khổ và bị hành hạ đồng thời để sỉ nhục ta thêm. Và cái lão Hecvê kia nữa chứ. Lão đã bị vợ áp đảo và hèn nhát nhắm mắt để cho mụ ta tha hồ muốn làm gì thì làm. Ôi, tên Ivo Pơnanxcôt kia mới khôn ngoan làm sao. Hắn biết dựa ngay vào người bảo trợ cho một đứa trẻ mồ côi, nhưng lại căm ghét và đối xử tàn nhẫn với kẻ được y bảo trợ!

Lát sau, lòng dịu được ít nhiều. Goen ngồi xuống ghế bên cạnh cửa sổ nhìn ra ngoài. Sóng đại dương lấp loáng ánh mặt trời. Những thuyền đánh cá căng buồm dưới nắng. Nàng ngả lưng lên tấm nệm hít làn không khí biển đậm mùi muối thân thuộc. Nhắm mắt lại nàng hồi tưởng những kỷ niệm thời thơ ấu, hồn nhiên sống bên cạnh mẹ. Và một nỗi đau nhói lên trong lòng: vậy mà hắn đã giết người mẹ hiền dịu của nàng. Nàng nhớ tiếp đến những ngày sau khi mẹ mất, nàng phải nương nhờ gia đình Đuốcden tại Quabex. Bà đã đem lại bao nhiêu giờ phút thanh thản trong cuộc sống đầy căng thẳng và tủi nhục ấy.

Ôi, bà Hecmini! Giá như nàng có cách nào báo tin được cho bà, gặp được bà để nhờ bà điều tra giúp số phận chồng và con nàng hiện giờ ra sao!

Nàng chắp tay hướng về Chúa, cầu nguyện Người cứu vớt. Đột nhiên tiếng động cơ máy bay làm nàng giật mình. Nàng chạy vội ra cửa sổ. Một chiếc thủy phi cơ bay rất thấp. Nàng nhìn theo, nhớ lại những chuyến Đugan chở nàng trên một chiếc thủy phi cơ cũng giống như chiếc này. Ôi, giá như đây là chàng?

Một giọng nói nhạo báng phía dưới sân vọng lên:

- Không phải thằng Đugan của cô đâu! Cô đã một lần bị nó bắt cóc

nhưng bây giờ thì hết. Cứ yên tâm vui vẻ mà sống những năm tháng cuối cùng tại ngôi nhà này thôi.

Goen vội lúi ra khỏi ô cửa sổ. Giọng mụ Blăngsor lúc này cũng như giọng nhạo báng của tên Uyli vừa rồi khiến cho nàng linh cảm thấy một tai họa khủng khiếp đang đe dọa.

Người Tình Phương Đông

Dịch giả: Vũ Đình Phòng **Chương 11**

Từ ngày Goen theo chồng về Pavala, bà Hecmini vẫn trao đổi thư từ đều đặn với đứa cháu gái. Để tránh sự tò mò của Blăngsor Đuốcden cũng như hai cô con gái của bà ta, Goen sử dụng trạm trung chuyển ở Rôm. Tại đây người ta chuyển thư sang phong bì khác rồi mới gửi đến Brotanhơ cho bà Hecmini. Thư của bà gửi cho nàng cũng phải theo đúng cách đó.

Bà đã biết tin về việc Ivo Pơnanxcôt bị bắt giam, chuyến đi của hai vợ chồng Goen sang Thụy Sĩ, nhưng bà chưa biết chuyện Ivo đã vượt ngục. Thỉnh thoảng ngồi nói chuyện với chị hầu phòng Masa về Goen, bà không phải không có chút tự hào là mình đã có công giúp nàng đến dự đêm hội hóa trang lần đó. Nếu không, bây giờ nàng vẫn còn sống kiếp con đòi ở nhà mụ Blăngsor, chứ đâu trở thành được người vợ hạnh phúc của chàng Hoàng tử hết như trong Một ngàn đêm lẻ.

Một buổi sáng, Masa vào làng mua bán về, nói với bà chủ:

- Hình như ngôi nhà Ticaréch đã có người đến thuê rồi, thưa bà.
- Ngôi nhà của Goen ấy à? Blăngsor đã tìm được người thuê rồi ư? Ôi, giá con Goen biết nó không bằng lòng đâu! Ở đấy còn bao nhiêu vết tích thời thơ ấu của nó. Mà ai thuê không biết?
- Ông chủ hiệu tạp hóa kể cháu nghe, bảo cũng không biết. Chỉ thấy hàng ngày một cô gái Trung Hoa từ trong ấy ra làng mua thức ăn nhưng chẳng chịu nói gì hết. Còn những người đi qua bên ngoài nhìn

vào chỉ thấy một người đàn bà đứng tuổi da nâu sẫm.

- Ta phải dò xem là ai mới được để báo tin cho con Goen biết, - Bà Hecmini nói.

Bà tính sẽ đến hỏi gia đình Đuốcden và hỏi thật khéo để họ không nghĩ rằng bà quan tâm gì đến Goen. Vả lại họ cũng không biết gì về quan hệ thật sự giữa bà và cô gái mồ côi kia.

Nhưng bà tính chẳng nên đụng đến mục Blăngsor, tốt nhất là gặp thẳng ông Hecvê - chồng mục. Ông ta dễ dãi và cả nể. Một lần bà Hecmini nhìn thấy ông ta đang hút thuốc ngoài sân, bà bèn lân la đến bắt chuyện. Sau vài câu xã giao thông thường bà hỏi:

- Chị Masa vừa kể, hình như ông cho thuê ngôi nhà Ticaréché rồi phải không?

Bà rất ngạc nhiên thấy mặt Hecvê thay đổi hẳn. Ông ta lúng túng trả lời:

- Thuê gì đâu... À mà cũng có thể gọi là thuê... Chỉ là...

- Ông nói tôi chẳng hiểu gì cả. Vậy ông đã cho người ta thuê ngôi nhà ấy chứ gì?

- Tôi... tôi nghĩ là không phải.

- Tại sao lại nghĩ? Ông phải biết chứ?

- Không... tôi... chuyện này là của nhà tôi... Tôi cũng không biết bà ấy cho ai ở...

Bà Hecmini thấy ngay Hecvê không nói thật. Bà lại càng tò mò.

- Ông cho những người ông chẳng quen biết đến ở nhà đưa con gái mà ông bảo trợ ư? Tôi thấy ông làm thế là không được đâu.

- Tôi đã bảo đây là chuyện bà vợ tôi kia mà. Tôi không biết.

Rồi lảng chuyện, ông ta hỏi:

- Bà thấy cây hoa hồng tôi mới kiếm được chưa, bà Hecmini?

Nhưng bà không chịu, bà vẫn quay về câu chuyện cũ:

- Nhưng ít nhất ông cũng biết tên người thuê chứ?

- Người nào?

- Những người thuê ngôi nhà Ticaréché ấy? Nếu ông cho thuê, ông phải hỏi ý kiến con Goen đã chứ!

- Không phải thuê... Đây là những bè bạn của vợ tôi.

- Vợ ông làm như thế là không được đâu, ông Hecvê ạ.

Vừa lúc ấy Lôret gọi bố. Ông ta xin lỗi rồi vào nhà.

"Chà! Xem chừng chuyện này không đơn giản. Tại sao ông ta lại phải

nói dối? Được, ta sẽ dò cho ra sự thật”.

Hôm sau bà Hecmini lảng vảng bên ngoài hàng rào của ngôi nhà.

Một thằng bé đang cọt xoong ngoài sân. Bà thản nhiên bước đến gần hỏi:

- Ai mới đến ở trong này đây, cậu?

- Thưa bà, cháu không biết ạ.

- Sao cậu mà lại không biết?

Thằng bé lắc đầu.

- Cậu giấu ta thôi chứ làm sao cậu lại không biết được?

- Cháu không biết thật, - thằng bé Trung Hoa vẫn một mực.

Nghe có tiếng người lạ, một cô gái bước ra, lễ phép hỏi:

- Bà hỏi gì, thưa bà?

- Tôi vừa hỏi cậu này, ai mới đến ở ngôi nhà này đây? Cậu ta bảo không biết.

- Nó nói đúng đấy, thưa bà.

- Sao lại thế được?

- Bởi vì chuyện này không liên quan gì đến bà.

Rồi quay sang thằng bé, Mêvađa quát:

- Về, Liang!

Và cả hai đi vào nhà.

- Thì ra thế. - Bà Hecmini lẩm bẩm.

Bà vừa ngạc nhiên vừa bức. Và bà càng tò mò muốn biết hơn. Bà nghĩ bụng sẽ phải tìm ra cho bằng được, những người đến ở đây là ai, thuộc loại người nào. Lúc đi ra bà bắt gặp một người đàn ông trẻ tuổi, da rám nắng, mắt xanh biếc kín đáo nhìn bà. Bà cảm thấy nét mặt hơi quen quen. “Ta gặp người này ở đâu rồi nhỉ?”.

Và ngay lúc đó bà chợt nhớ ra. Năm ngoái một lần đi dạo với Masa về, ngang đường bà gặp Đugan cưỡi ngựa đi với anh chàng này. “Thôi, đúng rồi, anh ta là Uyli. Goen cũng thỉnh thoảng có nhắc đến anh ta trong thư. Uyli, con trai của Bá tước Ivo Pơnanxcôt với bà Vácvara... Nhưng tại sao anh ta lại ở đây lúc này? Theo thư Goen kể thì anh ta mất tích từ sau vụ Ivo bị bắt kia mà... Anh ta về đây làm gì? Chẳng lẽ anh ta lại về trú tại lâu đài Kecmaden? Vô lý!”.

Nghĩ thế bà Hecmini bèn quay lưng lại đi theo Uyli, thấy anh ta đi vào

ngôi nhà Ticaréch và mở cửa một cách tự nhiên, chứng tỏ anh ta ở trong ngôi nhà này.

“Chà! Thế này thì quá lắm!” - bà nghĩ. Mà nếu con trai của Ivo và Vácvara thì sao phải giấu giếm? Vì bà chưa biết chuyện Ivo đã vượt ngục cho nên bà rất băn khoăn. Ivo vẫn còn bị giam tại Pavala thì anh ta ở đây làm gì?

Bà quay ra và gặp hai mẹ con Blăngơ đi cùng chàng rể tương lai.

- Chào bà Hecmini, bà dạo chơi đấy à? – Blăngơ lịch sự hỏi, phải giữ lịch sự với chàng rể tương lai.

- Vâng... Và tôi vừa gặp một chuyện rất lạ.

- Chuyện gì thế, thưa bà?

- Tôi gặp cái anh năm ngoái đi cùng với Đugan, anh ta tên là gì ấy nhỉ? Có phải Uyli không, bà?

Vừa hỏi bà vừa nhìn vào bộ mặt bực phẩn của Blăngơ Đuốcden lúc này đang rất lúng túng.

- Tôi lại nhìn thấy anh ta vào ngôi nhà Ticaréch.

- Thật ă? Nếu vậy thì chắc là trong gia đình của cái ông thuê nhà đấy. Tên ông ta là gì ấy rất khó nhớ.

- Bà cho thuê ngôi nhà ấy?... Không được sự đồng ý của ông Hecvê?

- Tất nhiên là chồng tôi bằng lòng cho họ thuê. Ông ấy mới là người bảo trợ con Goen chứ đâu phải tôi.

- Vậy mà ông Hecvê lại bảo tôi rằng ông ấy không biết người thuê nhà là ai, tên gì.

- Nhà tôi nói với bà thế à?

Blăngơ đỏ rừ mặt.

- ...Đúng là quân ngu si! Chính ông ta mà cả giá thuê với họ mãi.

- Vậy là ông nhà cho thuê chứ còn bà không biết tên của họ? Vậy mà ông Hecvê bảo người thuê là bè bạn của bà.

Nghe đến đây, mặt Blăngơ đỏ rực thật sự. Bà ta nổi khùng:

- Sao bà dính dáng đến chuyện này thế nhỉ? Tôi muốn cho ai thuê là việc của tôi chứ.

- Thì tôi cũng hỏi thế thôi. Bởi vì tôi nghĩ Goen không muốn cho ai lạ vào ở trong ngôi nhà ấy, nơi mẹ nó sống ngày xưa và vẫn còn nhiều đồ đạc vật dụng của bà Vácvara trong đó.

- Tôi bảo đảm với bà những người thuê đều là người danh giá cả.

Nghe xong bà Hecmini lảng sang câu chuyện khác vụt vánh rồi quay

trở về. Đến nhà bà thuật lại ngay cho chị hầu phòng Masa nghe. Nhưng bà không biết rằng ban nãy trong lúc bà hỏi chuyện mấy người dưới sân thì Goen đứng trên gác ngó qua cửa sổ xuống dưới đã nhìn thấy. Nàng mừng quá giờ hai tay ra phía trước và định gọi, nhưng nàng lại ghìm ngay, hoảng sợ hình dung thấy trước mắt quang cảnh khủng khiếp đứa con đang giẫy giụa gọi mẹ!

Và Goen đành đau đớn nhìn theo dáng đi thân yêu của bà cô già mà nàng đã phải chịu ơn biết bao nhiêu.

Người Tình Phương Đông

Dịch giả: Vũ Đình Phòng **Chương 12**

Hôm Ivo về đây gặp gia đình Đuốcden ở Quabex, ông ta không ghé vào lâu đài Kecmaden, ngại những người ở đó sẽ tin cho Đugan biết, bởi vì đến nay ông ta vẫn chưa tin chắc chắn là Đugan đã chết thật chưa. Cẩn thận vẫn là hơn.

Uyli cũng không bèn mắng đến lâu đài. Hắn chỉ quanh quẩn trong xóm Quabex và đi tới những nơi ít người qua lại. Xe ô tô hắn gửi ở một thị trấn gần đó, khi nào cần, thằng nhỏ theo hầu sẽ chạy ra bưu điện Lêxmêlăng gọi điện thoại.

Lâu đài Kecmaden thuộc quyền sở hữu của Đugan về cả hai mặt. Do là con trai trưởng của Riéch Ponanxcôt chàng được quyền thừa hưởng gia tài này. Về mặt khác, Ivo khi đó đính ninh chàng là con mình, cũng làm giấy trao quyền sở hữu lâu đài cho Đugan.

Một buổi tối, hai người trông nom lâu đài, gốc quê Brotanhơ, và là hai cha con, tính tình đều trầm lặng giống nhau, thấy một chiếc ô tô đỗ trước cổng. Chàng trai Trung Hoa Vũ bước ra báo tin Ngài Bá tước Đugan Ponanxcôt sẽ tới đây ít ngày.

- Các người không được lộ cho ai biết tin này, - Vũ nói thêm. - Ngài bị ám sát hụt, may không chết nhưng bị thương rất nặng. Ngài về nghỉ chữa bệnh tại đây và nhất thiết không được để lộ. Tên sát nhân kia mà biết là rất phiền phức.

- Chúng tôi sẽ kín như bưng, - hai cha con người trông nom lâu đài nói.

Cùng với Vũ, ba người tiến hành nhanh chóng các công việc chuẩn

bị, thật ra cũng không phức tạp gì mấy bởi vì hai người trông nom lâu đài rất chu đáo.

Tối hôm sau ba chiếc ô tô lặng lẽ chạy vào, chở Đugan, bà Nuhuốcman và tùy tùng gồm có bác sĩ Tsang, đứa con nhỏ Acmaen và một số người hầu. Họ theo lối qua thành phố Lôdan để đánh lạc hướng theo dõi của Ivo Pơnanxcôt mà họ đoán đã bố trí người xung quanh vùng này.

Đugan vào ở gian phòng mà lần trước chàng đã ở. Sau hai ngày nghỉ ngơi, bác sĩ Tsang cho phép bệnh nhân dạo chơi đôi chút ngoài vườn. Nhưng bao nhiêu nỗi lo lắng, bức dọc, thậm chí căm giận đã hủy hoại thần kinh của Đugan, khiến sức khỏe của chàng rất chậm hồi phục. Bác sĩ Tsang và bà Nuhuốcman rất lo lắng.

Đugan ra ngồi ngoài lầu bát giác bằng đá cẩm thạch xây theo kiểu Trung Hoa, nơi chàng đã gặp cô gái hóa trang thành người phụ nữ Ấn Độ trong đêm hội ngày nào. Cô gái ấy đã cuốn hút chàng cho đến hôm nay sự cuốn hút đó vẫn không hề giảm. Chàng nhớ lại buổi tối hôm ấy và việc chàng lật tấm mạng để xem mặt khiến cô giận dữ hoảng hốt chạy biến đi mất. Ôi, Goen, cô gái có trái tim nồng cháy cũng thừa hưởng được dòng máu ưa mạo hiểm của họ nội. Goen, cô gái mà chàng hết lòng yêu quý và bây giờ chàng không biết số phận ra sao.

Một trong mấy ngày sau chàng ra lầu hóng gió xây theo kiểu Ấn Độ bên bờ một hồ sen nhỏ đầy những bông sen hồng. Nhắm mắt lại, chàng hồi tưởng lại những lần chàng về đây, tại lầu đài Kecmaden này mà chàng rất yêu mến vì vẻ lặng lẽ, yên tĩnh. Nghe nói lầu đài này xưa kia là sào huyệt của những đảng cướp, sau này rơi vào tay dòng họ Pơnanxcôt cũng mang trong mình dòng máu giang hồ. Do phiêu lưu nhiều nơi trên thế giới, ông cha chàng đã đem về đây nhiều thứ quý và gia tài của chàng ở đây đáng giá những khoản tiền khổng lồ. Goen, người chàng yêu cũng có nhiều nét gần với chàng. Nàng cũng mang dòng máu Đuốcden nhưng là chi trưởng mạnh mẽ chứ không phải như Hecvê cũng dòng họ Đuốcden nhưng là chi thứ nhu nhược hèn kém.

Trong dòng họ Đuốcden còn có một người nữa mà chàng quý mến. Đó là bà cô không chồng, cô họ của Goen, bà Hecmini. Ngoài việc bà cưu mang, giúp đỡ làm nhẹ đi cuộc sống lầm than của Goen, bà còn có một vẻ gì đó thẳng thắn, phúc hậu và can đảm khiến Đugan vừa kính phục, vừa yêu mến.

“Ta sẽ phải đến thăm bà. Với bà, ta có thể nói chuyện về Goen, chàng nghĩ. Nhưng không được! Đến đó không nên. Ta sẽ mời bà lại

đây và mời bí mật”.

Tối hôm sau bà Hecmini đang đọc sách bên cạnh lò sưởi cháy rực do chị Masa nhen lên, lúc này đã sang tháng mười bắt đầu lạnh, có tiếng gõ cửa nhẹ nhẹ. Chị Masa ra mở và thấy một chàng trai Trung Hoa, đưa lá thư và nói câu tiếng Pháp rất sôi:

- Chị làm ơn chuyển giúp cho bà Hecmini Đuốcden. Tôi đợi trả lời ngay.

Bà Hecmini lấy làm lạ, vội bóc ra đọc:

“Cháu hiện đang ở Kecmaden, rất muốn được gặp cô. Nhưng cô hãy giấu kín việc cháu về đây. Cô có thể tới lâu đài Kecmaden một ngày gần đây được không? Cô chỉ cần xưng danh ngoài cổng, người ta sẽ đưa cô vào. Xin cô phúc đáp ngay. Cảm ơn cô.

Bá tước

Đugan Pơnanxcôt”

- Ôi, cậu Đugan!

Bà reo lên hết sức ngạc nhiên.

- ...Nhưng sao cậu ta lại về Kecmaden? Sao thư không nhắc gì đến con Goen thế này? Hay lại có chuyện gì nữa? Masa, chị đọc thử xem này. Rồi chị ra trả lời với anh chàng Trung Hoa ấy là tôi sẽ sang vào năm giờ chiều mai. Lúc ấy trời đã tối rồi.

Masa chuyển câu trả lời và anh chàng Trung Hoa ra về. Chị quay vào, bà Hecmini hỏi.

- Chị thấy thế nào, Masa?

Chị hầu phòng lắc đầu.

- Cháu lo cô Goen gặp chuyện gì, thưa bà! Cháu có hỏi cái ông Trung Hoa ấy “Phu nhân Goen cũng có ở lâu đài chứ?” thì ông ta đáp: “Không”.

- Quái lạ! Và đáng lo nữa chứ. Tại sao phải bí mật đến như thế này? Rồi lại sự có mặt của cậu Uyli kia ở Ticaréch! Tất cả những trò này là cái gì vậy? Xem chừng không hay ho gì cho con bé Goen của tôi, chị Masa ạ.

- Cháu cũng nghĩ thế, thưa bà, - chị hầu phòng thú nhận.

- Mai là ta sẽ rõ tất! - Bà Hecmini kết luận.

Người Tình Phương Đông

Dịch giả: Vũ Đình Phòng

Chương 13

Suốt cả ngày hôm ấy trời u ám, và khi bà Hecmini bước đến hàng rào sắt vây quanh lâu đài Kecmaden thì trời đã tối đen. Con đường chạy bên ngoài hai bên là những cây cổ thụ rất lớn. Bà vừa đến đã thấy người gác đợi, mở cổng dẫn bà vào gian tiền sảnh rộng mênh mông trang trí bằng những tấm thảm treo tường rất cổ. Vũ, chàng trai trẻ Trung Hoa hôm qua ra đón, dẫn khách lên bậc cầu thang bằng đá cẩm thạch lộng lẫy, tới khu vực của chủ nhân. Lúc bà bước vào phòng tiếp khách, Đugan đứng dậy, bước tới, đưa cả hai tay.

- Cháu rất vui mừng được gặp cô, thưa cô Hecmini Đuốcden. Lúc này cháu đang rất căng thẳng vì lo buồn. Được chuyện trò một lúc với cô chắc chắn sẽ làm cháu nhẹ bớt nỗi lòng. Cháu rất thèm nói chuyện với cô về vợ yêu quý của cháu - Goen.

- Nhưng có chuyện gì vậy? - Bà cô già kêu lên. - Có chuyện gì thế? Goen đâu?

Bà nhận ngay thấy nét mặt võ vàng và cặp mắt thâm quầng của chàng Bá tước trẻ tuổi Pơnanxcôt.

- Ôi, giá như cháu biết được nàng ở đâu lúc này! - Đugan nói khẽ.

- Nghĩ là sao?

- Cô ngồi xuống đã. Rồi cháu sẽ kể hết cô nghe.

Bà Hecmini ngồi vào ghế nệm mà Đugan đẩy tới mời bà. Chàng bấm chuông, ra một lệnh gì đó cho Vũ rồi ngồi xuống bên cạnh bà khách.

- Cháu bảo anh ta báo tin cho phu nhân Nuhuốcman biết cô đang ở đây. Cháu muốn giới thiệu hai người làm quen với nhau.

Chàng bắt đầu kể về những sự việc xảy ra trong mấy tuần lễ vừa qua. Bà Hecmini nghe chăm chú không để sót một chữ. Bà cũng bị cuốn vào tấn kịch, máu Đuốcden trong lòng bà sôi lên. Trong óc bà hết ý nghĩ này tiếp theo ý nghĩ khác chen lẫn nhau...

Đugan vừa kể gần xong thì bà công chúa Nuhuốcman bước vào. Bà đến gần bà Hecmini chìa tay.

- Ta biết bà quý và giúp đỡ cháu Goen nhiều, chỉ riêng chuyện ấy cũng đủ làm ta quý mến bà, - Nuhuốcman nói rất duyên dáng với đồng thời một vẻ kiêu kỳ thích hợp với vị trí xã hội xưa nay của bà.

- Tôi chỉ làm những gì tôi có thể làm được cho cô ấy. Sống tội nghiệp quá, bị bà Blăngsor đối xử chẳng ra gì. Nhưng thôi ta nói chuyện về Goen, thưa phu nhân. Bá tước Đugan vừa kể tôi nghe về những việc đã xảy ra... Vậy là phu nhân và Bá tước không thấy được chút manh mối nào chăng?

- Hiện thì chưa, - Đugan đáp. - Như cháu đã thưa với cô. Agiamin theo dõi từng bước chân của Ivo, nhưng cho đến giờ này anh ta

chưa phát hiện được chút gì về tình trạng của Goen. Và cũng chưa phát hiện ra được tung tích của Uyli nữa.

- Ôi, Uyli à? Anh này thì tôi có thể nói Bá tước biết hiện đang ở đâu? Đugan bật đứng dậy.

- Cô biết à, thưa cô Hecmini?

- Đúng thế... Tôi đã gặp anh ta, tình cờ thôi.

- Nó ở đâu, thưa cô?

- Ở Ticaréch này thôi.

- Ở Ticaréch?... Sao lại có thể thế được? Tức là trong ngôi nhà của Goen?

- Hoàn toàn đúng. Tôi nhìn thấy anh ta đi vào đó. Cách đây chừng tám ngày rồi. Anh ta vào đó tự nhiên lắm, đúng là anh ta ở trong ấy.

- Chà, không thể ngờ được đấy! Nhưng hắn ta làm gì ở đấy, thưa cô?

- Ông Hecvê Đuốcden, người bảo trợ Goen, hay nói đúng hơn là bà vợ ông ta, bà Blăngsor, cho họ thuê. Họ có một thằng nhỏ Trung Hoa và một chị người lai hầu hạ.

- Nhưng Uyli ở đó làm gì hay là...

Đugan đang nói ngưng lại ngay, nét mặt bỗng căng thẳng, mắt rực sáng. Rồi chàng nói tiếp, chậm rãi với cả hai người phụ nữ.

- Hay là... chúng giấu Goen tại đó, dì và cô nghĩ thế nào?

- Chắc thế, - bà Hecmini nói.

Phu nhân Nuhuốcman cũng gật đầu đồng tình.

- Chà, như thế thì hay quá! Goen ở ngay gần chỗ cháu!

Đugan đi đi lại lại xúc động trong gian phòng rộng được soi sáng kín đáo bằng những ngọn nến để đồng. Phu nhân Nuhuốcman lim dim mắt suy nghĩ. Bà Hecmini nói:

- Nghĩa là gia đình Hecvê và Blăngsor thông đồng với chúng để giam giữ con bé?

Đugan dừng lại trước mặt bà.

- Đúng thế. Và chúng lấy lý do Goen đang còn thời gian chịu sự bảo trợ mà bỏ đi là có lỗi! Nguyên nhân là tại cháu... Ôi, cháu không ân hận chút nào về chuyện đã bắt cóc nàng! Và nếu bây giờ phải lặp lại, cháu cũng xin bắt cóc nàng lần nữa trong tay hai vợ chồng nhà Đuốcden ấy. Họ hèn mạt và độc ác làm sao, chuyên hành hạ và làm khổ vợ cháu.

- Nhưng họ có lý về mặt pháp luật đấy, và chính Ivo đã khai thác chỗ yếu ấy của Goen.

Đugan cười gằn.

- Chuyện ấy thì cháu không ngại. Nếu như họ không cho cháu cưới

chính thức Goen, viện cố nàng chưa đủ tuổi trưởng thành, cháu sẽ đưa nàng ra nước ngoài, thế là xong. Nhưng chuyện trước mắt quan trọng bây giờ là phải dò xem, có phải đích xác Goen đang ở trong đây không. Sau đây lại phải đưa được nàng ra. Bởi vì nếu không làm khéo chúng rất có thể thủ tiêu...

Bà Hecmini lắc đầu:

- Đúng là khó. Ngôi nhà ấy hiện do chị người lai và thằng bé Trung Hoa canh giữ. Có thể thỉnh thoảng chúng cho tù nhân ra ngoài trời nhưng đều có người đi theo. Cái chính là phải dò xem có đúng Goen trong ấy không... Tại đất này khó mà giấu được ai thứ gì.

- Cháu sẽ phái cậu Vũ đêm nay sang thám thính. Cậu ta quen với bóng tối và di chuyển rất khéo.

Chàng Bá tước trẻ tuổi Đugan Pơnanxcôt dường như lấy lại được toàn bộ sức khỏe và lòng hăng hái, do niềm hy vọng vừa nảy sinh trong lòng. Chàng mời bà Hecmini ngồi lại uống trà với phu nhân Nuhuốcman và chàng. Lúc Vũ bưng trà lên, anh ta đưa chủ lá thư của trạm chàng đặt ở thị trấn gần đây chuyển tới. Thư của Agiamin. Chàng trai Ấn Độ viết như sau:

“Tôi hôm qua, tôi đã phát hiện ra Uyli. Hôm nay tôi mới phát hiện được vì hắn cải trang rất khéo. Nhưng do tôi đứng gần nên nhận ra được. Hắn vào một quán rượu ở đường Môngmactơ với Bá tước Ivo Pơnanxcôt. Hai người trao đổi rất ngắn, tôi chỉ kịp nghe được lăm bõm. “Trong mấy ngày tới ta sẽ tới đó. Hẹn buổi ấy”. Tôi sẽ tiếp tục bám và sẽ theo chân ông ta đến “chỗ đó” để gặp thằng con, chắc thế!”.

- “Chỗ đó” hẳn là Ticaréch rồi! - Phu nhân Nuhuốcman nói.

- Cháu cũng đoán thế... Nếu vậy rất có thể lúc này thằng Uyli vẫn đang còn ở Pari. Ta phải tiến hành thám thính ngay trong đêm nay. Đugan nói tiếp, rất bồn chồn.

- Chẳng lẽ cháu lại tự đi? Nhưng trời rất tối. Chỉ Vũ mới có thể dò dẫm nổi.

- Nhưng anh ta biết đường không? - Bà Hecmini hỏi.

- Anh ta thì đâu cũng thuộc hết! Một con người thính tai tinh mắt hiếm có... Nhưng thời gian gấp lắm rồi, không thể trì hoãn được nữa!

Mưa phùn lúc Vũ lọt vào khu đất hoang bên ngoài ngôi nhà Ticaréch. Anh lướt rất nhẹ trong bóng đêm dày đặc. Vượt qua một cái cọn, anh nhìn thấy ngôi nhà cũ kỹ. Vũ đứng lại một lúc rồi không vào thẳng lối trước mặt mà đi vòng đằng sau nhà. Nơi ấy có một cửa sổ. Ánh sáng bên trong lọt qua một khe nhỏ giữa hai cánh cửa đóng kín. Vũ đi bằng đầu bàn chân, êm như mèo, đến sát một cửa ra vào thấp. Anh

vặn núm đấm nhưng không được. Cửa bị khóa bên trong. Vũ suy nghĩ một chút, rồi lùi lại, nấp sau một mô đất, nhặt một hòn đá ném vào cánh cửa sổ. Rồi anh ném lần thứ hai và nằm chờ...

Goen đang trong phòng tết nốt bím tóc sửa soạn đi ngủ. Nghe tiếng vật gì đập vào cánh cửa, nàng giật mình lắng nghe. Đến tiếng đá ném thứ hai vào cánh cửa gỗ, nàng lao ra, mở cửa sổ...

Trời bên ngoài mịt mù nàng không thấy được Vũ. Nhưng anh thì nhìn thấy cô chủ, do ánh đèn dội vào mặt nàng. Nhảy một bước đến sát dưới cửa sổ, anh gọi khẽ:

- Phu nhân Bá tước, tôi là Vũ đây!

Tim Goen đập thình thịch và nàng suýt bật lên tiếng reo mừng rỡ. Vũ! Nàng sắp hỏi được tin tức của con của chồng rồi. Nhưng quay lưng lại, nàng nhìn thấy Mêvađa hiện ra trên ngưỡng cửa phòng.

Tên cai ngục nữ xấu xa này rình rập từng cử động nhỏ của nàng. Mụ có cái tai cực thính, con mắt cực tinh. Chắc hẳn mụ đã nghe thấy tiếng động ở cửa sổ, tiếng hòn đá ném vào và cả tiếng mở cánh cửa. Mụ vào ngay. Cửa không khóa vì bị gỡ chốt phía trong.

- Gì thế, tiểu thư? - Mụ hỏi giọng ngọt sớt. - Tiểu thư khó ở hay sao? Sao mở cửa ra thế kia?

- Tôi thấy ngọt ngọt quá. - Goen cố nén nổi khinh bỉ để lấy giọng thản nhiên.

- Nhưng khí trời bên ngoài lạnh và ẩm ẩm, tiểu thư sẽ bị cảm mất thôi...

Vừa nói mụ lại vừa bước tới chỗ cửa sổ. Nhẹ nhàng kéo Goen ra, mụ nhìn vào bóng đêm... Nhưng Vũ đã né sang một bên nên mụ không nhìn thấy.

Goen vừa ức vừa lo, lùi lại. Nàng cố giữ giọng thản nhiên kèm chút mỉa mai:

- Vậy ra mở cửa sổ tôi cũng không được phép à?

- Được, nhưng không phải lúc ban đêm khuya khoắt thế này.

- Sao, chị sợ có người đến đưa ta đi chăng?

Tiếng cười của Goen đầy uất giận.

Mụ Mêvađa kéo cánh cửa sổ lại, cài then kỹ càng rồi quay về phía tù nhân, đáp giọng vẫn ngọt sớt:

- Chúng tôi biết là dù có người đến cứu, tiểu thư cũng không dám chạy trốn bởi vì tiểu thư còn lo cho tính mạng của con tiểu thư kia mà.

Dứt lời mụ đi ra. Goen đứng lại giữa phòng, mặt tái xanh, toàn thân run lẩy bẩy, đau đớn nghĩ: "Vũ ngay ngoài kia... Vậy mà ta không dám gọi, không dám hỏi!... Ôi, không biết bọn chúng có nói dối ta

không?”.

Nàng đành nén lòng, không dám chạy ra mở cửa sổ, biết rằng mẹ lại kia vẫn còn đang đứng bên ngoài rình nghe. Mẹ ta dám đứng đó suốt đêm lắm. Vũ đứng dưới chờ nhưng đến lúc nào đó tất phải bỏ đi thôi, vẫn chưa nói gì được với nàng.

Nhưng ai cử anh ta đến đây? Ai?... Phải chăng Đugan? Nghĩa là chàng vẫn sống? Và bọn chúng đã nói dối nàng? Ôi, chắc là đúng thế! Còn ai khác nữa? Và rất có thể lúc này chàng đang ở bên lâu đài Kecmaden...

Ôi, sự mù mịt, không có tin tức này mới đúng là đau đớn.

Goen vịn mạnh hai cánh tay vào nhau, cổ cứng lòng khao khát muốn chạy ra ngay cửa sổ. Nhưng đêm nay mẹ Mêvađa đã cảnh giác như thế rồi, không thể liều lĩnh được. Dù sao, thế là Vũ đã biết nàng đang ở đây... Vũ và chủ nhân của anh ta. Niềm hy vọng mỗi lúc một dâng cao trong trái tim Goen. Hai người ấy sẽ tìm được cách cứu nàng ra, bất chấp mấy tên cai ngục này, chắc chắn thế.

Nàng quỳ xuống dưới chân bàn thờ Chúa, người run rẩy. Nàng bỗng thấy một cơn khó chịu, giống như những cơn gằn đây nàng hay thấy. Mắt mờ đi và nàng xỉu đi, lưỡi khô khốc.

“Ta làm sao thế này? - Nàng nghĩ. - Mong đừng ốm!”.

Nàng cố cầu nguyện. Nhưng bao nhiêu hình ảnh khủng khiếp thi nhau hiện ra trong óc tưởng tượng. Nào mẹ nàng đang quỳ trước bàn thờ Chúa, cảnh tượng mà bao nhiêu lần nàng đã được chứng kiến... rồi mẹ nàng nằm chết, trên giường kia, sau khi bị tên Ivo đầu độc.

Mẹ nàng bị đầu độc...

Mấy tiếng ấy in vào ký ức nàng như khảm vào đó. Trong vài giây đồng hồ, Goen như nhìn thấy mấy chữ đó hiện lên trước mắt. Mấy chữ lấp lánh khiến nàng kinh hoàng. Rồi nàng gắng hết sức ngồi dậy chấp tay rì rầm khẩn:

“Lạy Chúa, hãy cứu vớt con! Lạy Chúa hãy cứu con thoát khỏi những tên ác quỷ ấy!”.

Người Tình Phương Đông

Dịch giả: Vũ Đình Phòng

Chương 14

Sáng hôm sau Masa thấy một mảnh giấy gài ngoài cửa, chị bèn đem

vào đưa chủ:

“Cháu cần gặp cô có việc gấp, Đugan viết. Đúng là Goen đang bị giữ tại Ticaréch, nhưng Vũ chưa gặp được. Sáng nay cô đến Kecmaden bởi vì cháu không thể sang cô được”.

Bà Hecmini vội vã mặc quần áo đi ngay. Đến lâu đài Kecmaden, bà được đưa ngay vào gặp Đugan và phu nhân Nuhuốcman. Chàng kể lại chuyện thám thính đêm hôm trước của Vũ, vào đúng lúc Goen bước ra cửa sổ định nói chuyện với anh ta thì có người nào đẩy vào phòng, có vẻ là một phụ nữ bởi vì Vũ nhìn thấy được dáng người lúc chị ta ló đầu ra ngoài sân.

- ...Cô thấy rõ là Goen bị canh giữ rất nghiêm ngặt. Cháu không thể thân tới đó, dùng sức mạnh cướp nàng ra cùng với mấy gia nhân hiện có mặt ở đây. Bởi vì như thế rất nguy hiểm cho Goen, nhất là nếu Uyli có mặt ở đó. Hẳn có thể giết cô ấy trước khi chúng ta đụng được vào người cô ấy.

- Đúng vậy... Bây giờ ta phải làm cách nào?

- Hôm qua cháu đã dò hỏi qua hai người trông nom lâu đài Kecmaden này về những người đang ở ngôi nhà Ticaréch. Hai người này bảo không biết gì hết nhưng có một lần đi ngang qua có thấy một người phụ nữ trẻ tuổi ngồi ngoài vườn, cách nhà chỉ vài bước chân, một phụ nữ rất đẹp, tóc vàng óng và nét mặt buồn bã.

- Họ chưa gặp Goen bao giờ hay sao mà không nhận ra?

- Không. Bởi vì suốt thời gian ở Kecmaden, Goen toàn mặc quần áo Ấn Độ và che mặt. Như thế có nghĩa chúng ta cho nàng dạo chơi ngoài đôi chút. Nhưng chắc chúng ta dọa gì đó khiến nàng rất sợ. Tội nghiệp cô ấy. Cho nên cần có người đến gặp và báo cho vợ cháu vài tin để cô ấy yên tâm. Việc ấy cô làm là tốt nhất, cô Hecmini ạ. Cô có nói là gia đình Đuốcden ở Quabex không hề biết gì về quan hệ giữa cô với Goen, đúng thế không?

- Đúng thế. Họ không biết gì hết!

- Phía chúng cháu, cháu cũng như Goen đều không nói ra với ai ngoài với dì cháu, phu nhân Nuhuốcman. Có nghĩa không ai nghi cô. Vậy cô hãy lững thững sang đó và hãy thấy Goen ngồi ngoài vườn, cô la cà đến gần, nói với Goen vài câu cho cô ấy hiểu tình hình. Rồi sau đấy cô kéo Goen đi, bất kể chúng ta dọa dẫm như thế nào đi nữa. Bởi vì nếu Goen còn trong tay chúng ta thì nguy hiểm vẫn rất lớn.

- Nhưng tất có đứa giám sát con bé chứ?

- Đúng thế. Cho nên cô phải hành động rất nhanh. Cô đừng đi vòng vèo mà vào thẳng ngay trong vườn, và làm thật bất ngờ để chúng không kịp giở tay... Nhưng cháu nói đấy là nếu cô nhận lời, bởi vì

công việc cũng khá nguy hiểm, thú thật là như thế.

- Ôi, tôi không sợ nguy hiểm và tôi rất sung sướng nếu giúp được gì cho Goen. Nhưng cũng cần tính trước mọi khó khăn có thể xảy ra.

- Bởi vậy Vũ sẽ cầm sẵn súng trong tay nấp ở một chỗ gần đó đến mức tối đa. Nếu cần thiết anh ta có thể lao tới được ngay trợ giúp thêm. Ôi, nếu cháu không bị cái vết thương khốn kiếp này thì cháu sẽ đi yểm trợ cho cô. Bởi vì ngôi nhà thì mấy tiếng đồng hồ ấy cũng làm cháu hồi hộp vô cùng.

- Nhưng chắc gì chiều nay Goen đã được ra ngoài vườn?

- Có nhiều khả năng bởi vì hôm nay trời đẹp, có nắng... Nếu hôm nay Goen không ra thì đành lui lại ngày mai, ngày kia... cho đến khi nào làm được.

Phu nhân Nuhuốcman góp ý kiến:

- Vì đêm hôm qua, Goen đã biết là Vũ tới nên rất có thể hôm nay chị ấy sẽ chuẩn bị sẵn để ta đến.

- Vâng, rất có thể như thế... Tội nghiệp Goen!... Cô có biết cháu lo điều gì không? Và cũng là điều cháu thường xuyên lo, là bọn chúng giết cô ấy bằng cách như đã giết bà Vácvara mẹ cô ấy ngày xưa.

- Đừng, đừng nhắc lại chuyện ấy cho chúng ta càng thêm sợ hãi. Bá tước Đugan!

Phu nhân Nuhuốcman không nói gì. Nhưng trán bà nhăn lại và cặp mắt huyền như đen thêm.

Khoảng hai giờ chiều hôm đó Goen bước xuống thang gác. Mặt nàng tái xanh, người run rẩy. Nàng lại bị cơn suy sụp thần kinh. Từ sáng đến giờ nàng không ăn gì. Nhưng để mấy tên cai ngục không để ý, nàng đã nhét xuống gầm giường một phần thức ăn bữa sáng do Mêvađa bưng lên.

Xuống đến chân cầu thang nàng chạm trán với Uyli.

- Chào cô Goen! Tôi đã về. Cha tôi gửi lời khen ngợi cô đấy.

Nàng quay đi để khỏi phải nhìn vào cặp mắt giễu cợt một cách độc ác của hắn. Rồi không nói một lời, nàng đi ra cửa.

- Cô dạo chơi ngoài trời?

- Đúng.

Uyli nhìn theo rồi quay sang Mêvađa cũng vừa xuất hiện ở ngưỡng cửa.

- Tình hình có gì lạ không?

- Cô ta có vẻ ốm. Nhưng không thấy cô ta nói gì hết.

- Phải tăng gấp đôi liều lượng lên. Ngài Bá tước Ivo Ponanxcôt ra lệnh kết thúc ngay đi trong hôm nay.

- Vâng.

Nói xong, mụ lại đi vào nhà.

Goen đi một vòng xung quanh ngôi nhà rồi bước ra bãi. Nàng đứng nhìn đăm đăm ra biển. Sóng đại dương đang rập rình nhẹ. Hôm nay nàng quyết định sẽ chạy trốn, cảm thấy tính mạng đang bị đe dọa. Đặt khả năng nếu con nàng đang bị bọn chúng cầm giữ thì dù nàng có bỏ trốn hay không, chúng cũng sẽ không tha đứa trẻ... Và nếu Đugan còn sống, nàng phải bằng mọi giá tìm đến với chàng. Hôm nay nàng phải trốn, hoặc ít nhất cũng tìm cách trốn. Nàng sẽ sang lâu đài Kecmaden, và nếu Đugan không có bên đó, nàng sẽ chạy sang nhà bà Hecmini cách đây có một khu vườn, bà nhất định sẽ che chở cho nàng.

Rời mắt khỏi đại dương, nàng quay sang nhìn về phía nàng định sẽ lao chạy bằng toàn bộ sức lực còn lại sau những ngày bị đầu độc dần dần. Tất bọn chúng sẽ đuổi theo. Nhưng đằng nào chúng cũng giết, chi bằng làm thế này còn có ít nhiều khả năng thoát.

Đột nhiên nàng giật mình... Một bóng phụ nữ lảng vảng trong bãi hoang cách nàng vài trăm mét... một bóng quen quen mà nàng đã nhìn thấy cách đó vài ngày. Ôi, đúng là bà cô họ nàng rồi, bà Hecmini!

Nàng bèn lững thững đi về phía đó, làm ra vẻ như dạo mát. Rồi nàng lao nhanh tới phía bà già...

- Cứu cháu với! Nhanh lên, cô! Nhanh lên!

Nàng nắm ngay lấy tay bà Hecmini miệng nói:

- Nhanh lên! Nhanh lên!

Nhưng bà già chạy một quãng đã thở hổn hển, phải đứng lại nghỉ.

- Chạy đi, cháu - bà nói. - Đừng đợi cô nữa, chậm mất!

Vừa lúc đó một bóng người chạy từ phía ngôi nhà Ticaréch tới, tay giơ súng nhắm vào nàng. Đột nhiên một phát súng nổ khô khốc và Uyli loạng choạng rồi ngã vật xuống.

Từ mô đất gần đó Vũ lao tới, tay vẫn cầm khẩu súng mà vừa rồi anh đã sử dụng rất đúng lúc. Anh thét lên với Goen:

- Phu nhân chạy nhanh lên. Bọn chúng đang tới kìa. Để tôi đối phó với chúng.

Khoác tay bà Hecmini, Goen rảo bước, lúc này không cần nhanh như lúc nãy nữa, bởi vì đã bớt nguy hiểm hơn rồi. Uyli đã bị loại khỏi vòng chiến. Vừa đi nàng vừa hổn hển hỏi.

- Đugan ra sao, cô?

- Khỏe rồi, đang đợi cháu.

- Còn cháu bé?

- Bình yên.

- Vậy mà chúng bảo là trong tay bọn chúng.

- Không phải đâu, lạy Chúa!

Hai cô cháu vượt qua bãi hoang, chân bước nhanh nhưng không đến nỗi làm họ quá mệt... Goen nóng lòng rời xa Ticaréché, nóng lòng đến gặp chồng, cho mau thoát khỏi cơn ác mộng khủng khiếp kia. Ra đến con đường hẹp họ đã thấy một chiếc xe ô tô đón và lái xe là người thân tín của Đugan. Cửa xe mở toang. Đugan lao ra ôm ghì vợ.

- Goen!

Chàng kéo vợ đến xe, đỡ nàng bước vào. Rồi chàng quay sang bà Hecmini:

- Xin cô tha lỗi, cô Hecmini...

Bà Hecmini mỉm cười:

- Có gì mà phải xin lỗi. Bá tước lo cho vợ đầu tiên là đúng lẽ tự nhiên rồi.

- Mời cô lên xe.

- Không, tôi thích đi bộ hơn. Ngày mai tôi sẽ ghé sang thăm. Còn bây giờ hai vợ chồng phải nghỉ ngơi cho hoàn hồn đã.

Rồi đưa tay âu yếm chào Goen xong bà đi xa dần. Goen hé mở cặp môi vẫn còn nhột nhột, trùu mến nhìn theo bóng bà cô già. Bà có vẻ hớn hờ đã được góp phần vào việc giải thoát đứa cháu gái mà bà đã bỏ ra bao nhiêu công phu dạy dỗ và xây dựng. Và bây giờ đứa cháu mà bà coi như con ấy đã đoàn tụ được với chồng nó.

Một tiếng đồng hồ sau Vũ về đến lâu đài. Cả Mêvađa lẫn thằng bé giúp việc đều biến đâu mất tăm. Nhìn thấy Uyli nằm dưới đất chắc hai đứa kia nghĩ không dại gì mà ra để hứng đạn.

- Uyli chết rồi chứ? - Đugan hỏi anh giúp việc.

- Bẩm Ngài Bá tước, đúng thế. Nó chết hẳn rồi. Tôi đã kiểm tra cẩn thận.

- Còn thằng nguy hiểm nhất nữa. Hắn còn sống, chúng ta vẫn còn có nguy cơ.

Goen nằm trên chiếc divăng trong phòng riêng, với đứa con trong tay. Bên cạnh nàng là phu nhân Nuhuócman. Theo chỉ dẫn của bà công chúa, chị Xanđa pha một liều thuốc giải độc nhằm loại trừ chất độc đã ngấm vào cơ thể cô chủ. Nhưng Goen báo là nàng đã thấy trong người hoàn toàn khỏe khoắn.

- Thế là em đã tìm được cả chồng cả con rồi! - Nàng nói, hết nhìn Đugan lại nhìn thằng bé Acmaen. - Ôi, em đã tưởng sẽ không bao giờ được thấy lại hai bố con nữa!

Gần tối, bà Hecmini đến. Goen cảm ơn bà rất nồng thắm. Bà cô già chỉ nói:

- Tôi đến báo để các cháu cẩn thận.
 - Có chuyện gì vậy? Cháu đang ở tại đây rồi kia mà?
 - Chưa phải nơi đây đã an toàn đâu. Bá tước nghĩ thế nào, Đugan?
 - Cháu cũng đồng ý với cô. Khi biết tin về vụ vừa qua, tất Ivo sẽ đoán được cháu đang ở lâu đài Kecmaden và Goen cũng ở đây.
 - Đúng thế. Và ông ta sẽ khai thác vai trò của vợ chồng mụ Blängsơ trong chuyện này. Chúng sẽ báo với nhà chức trách là cô gái họ bảo trợ trốn đi với Đugan Ponanxcôt bây giờ đã trở về. Họ sẽ dùng luật pháp bắt cậu phải trao lại Goen cho họ và họ sẽ trừng phạt cậu.
 - Ôi, thế thì đúng là quá đáng! - Goen kêu lên phẫn nộ.
 - Đừng hoảng hốt thế, em yêu! - Đugan cầm tay vợ nói. Ta sẽ tìm được cách ngăn cái trò ấy lại.
 - Chỉ có một cách thôi, - bà Hecmini nói. - Là tối nay Goen sang bên nhà tôi, ở đó trong một thời gian cho đến khi ông Ivo và hai vợ chồng Blängsơ Đuốcden tưởng cháu đã trốn khỏi đây rồi.
 - Đúng đấy! - Đugan nói. - Cháu giao vợ cháu cho cô là yên tâm nhất... Phải không, Goen?
 - Còn anh? Còn bé Acmaen?
 - Chúng ta sẽ thi hành những biện pháp ngăn ngừa cần thiết. Biết trước được kẻ thù sẽ tới là một thuận lợi lớn rồi.
 - Ôi, nghĩa là em lại phải xa chồng xa con!... Vừa mới đoàn tụ được có một lúc!
 - Anh sẽ sang thăm em, vào ban đêm, đi lỏm trong vườn.
 - Không đâu. Em rất sợ chúng rình và hại anh.
 - Chúng không thể ngờ được là em ẩn náu ngay trong khu vực của người bảo trợ em. Chính em ở trong ấy là an toàn nhất.
- Vừa lúc đó Vũ báo tin Agiamin vừa tới. Theo lệnh Đugan, chàng trai Trung Hoa dẫn ngay Agiamin vào. Nghe chủ hỏi, anh chàng Ấn Độ nói:
- Sáng nay ông Bá tước Ivo Ponanxcôt đã rời khỏi Pari bằng xe riêng. May tôi được tin báo đúng lúc và tôi đã lên chiếc xe phòng bị sẵn, lao bám theo ông ta. Ông ta đã để xe lại cho một người thân tín trông tại làng Lexmêlăng và đi về phía vùng này.
 - Hẳn sẽ đến Ticaréch. - Đugan nói. - Đến nơi hẳn sẽ thấy thằng con đã chết... Lập tức hẳn nghi ngay là ta có mặt ở đây và Goen cũng ở bên này.
- Goen hốt hoảng mặt tái nhợt, nắm chặt tay chồng.
- Ôi, nghĩa là ông ta đang ở ngay gần đây rồi... Cẩn thận đấy anh Đugan!
 - Em đừng sợ. Chúng ta có trong tay đủ chứng cứ để hẳn không thể

vu chúng ta là lật lọng được. Nhưng em phải đi khỏi đây ngay. Ngay từ chiều tối nay em phải sang đó ở bên cô Hecmini.

- Tôi về trước bảo chị Masa chuẩn bị phòng, - bà Hecmini nói. - Và lúc nào Bá tước sang đó, muốn ở lại bên tôi bao nhiêu lâu cũng xin mời.

- Cô là người họ hàng đáng quý nhất! - Chàng mới cúi xuống hôn tay bà Hecmini. - Nhưng cháu mong chỉ ít ngày nữa chúng ta sẽ thoát khỏi tất cả những nỗi lo lắng này.

- Cầu Chúa phù hộ cho như thế! - Goen lẩm bầm nói.

Người Tình Phương Đông

Dịch giả: Vũ Đình Phòng

Chương 15

Sáng hôm sau, vừa đúng tám giờ Ivo Pơnanxcôt bấm chuông gọi cửa tòa nhà Quabex. Ông ta trao người đầy tớ ra mở cửa một phòng thư và nói:

- Chuyển giúp cho bà phu nhân Đuốcden và nói tôi đợi bà ngoài phòng khách.

Nói xong, ông ta gạt người đầy tớ, đi vào luôn khiến anh ta trợn tròn mắt không hiểu sao có sự đường đột như thế.

Blăngsơ Đuốcden đang sửa soạn bữa điểm tâm dưới bếp, bởi vì chị nấu bếp về nhà hôm qua. Mụ ta xé phong bì, đọc lá thư:

“Tôi cần gặp nói chuyện với phu nhân ngay. Goen đã bỏ trốn, nhưng chúng tôi sẽ bắt lại được nó ngay trong hang ổ, nghĩa là tại lâu đài Kecmaden. Cả Đugan cũng đang trong đó. Nhưng ta phải hành động thật gấp”.

- Chà! - Blăngsơ lẩm bầm.

Nhưng thấy người đầy tớ đang giận dữ nhìn mình, mụ ta vội vã ngậm miệng, bỏ lá thư vào túi áo trong.

- Thừa với khách là ta sẽ ra ngay trong vòng năm phút thôi, - mụ ra lệnh.

Mụ lên phòng ăn mặc lại cho lịch sự rồi bước ra phòng khách.

Ivo Pơnanxcôt đang đi lại về bồn chồn.

- Có chuyện gì vậy, thưa Ngài Bá tước? Con Goen bỏ trốn rồi sao? -

Mụ nói ngay sau khi vừa kịp khép cánh cửa bên trong lại.

Ivo đứng lại, nhìn thẳng vào mụ:

- Vâng... Và Uyli bị bắn chết!

- Sao?... Bắn chết thế nào? Con Goen bắn à?

- Không, một tên hầu của Đugan. Con Mêvađa nhìn thấy nó và đã nhận được mặt.

- Nhưng sao họ biết được nhỉ?

- Tôi chưa rõ... Có một người đàn bà, Mêvađa không rõ là ai, cách đây vài ngày có đến hỏi tên người mới đến thuê ngôi nhà ấy là gì. Tôi đang nghĩ người đàn bà ấy là ai được nhỉ?

Mụ Blăngsor Đuốcden không hề nghi ngờ gì về quan hệ giữa Goen với bà Hecmini, cho nên khi nghe Ivo kể không hề nghĩ đến bà.

- Nhưng tại sao xảy ra chuyện ấy được nhỉ? - Mụ hỏi.

Ivo thuật lại tóm tắt lời Mêvađa rồi nói thêm:

- Tôi tin chắc rằng Đugan đang ở lâu đài Kecmaden và Goen cũng ở bên đó.

- Cậu Đugan ở Kecmaden? Sao tôi không nghe thấy ai nói gì nhỉ?

- Nó đến ở bí mật. Bây giờ ta phải làm thế này: tôi sẽ báo cảnh sát về việc Uyli bị ám sát. Ông Hecvê nhà ta sẽ cùng ra đây với tôi nhờ nhà chức trách can thiệp để họ vào lâu đài Kecmaden tìm đứa vị thành niên có tội, giải nó về nhà người bảo trợ nó. Sau đây ông nhà ta sẽ nộp một đơn kiện kẻ đã quyến rũ đứa con gái mà ông bảo trợ, chưa đến tuổi thành niên.

- Chà! Rắc rối quá nhỉ!... Rắc rối quá nhỉ! Vậy mà Ngài khẳng khẳng rằng con bé không dám trốn, vì Ngài đã nắm được đứa con của nó.

- Đáng tiếc là tôi đã bắt cóc hụt thằng nhỏ! - Ivo nói buồn bã. - Rất có thể ai nói cho nên con Goen biết là như thế... Tôi đang băn khoăn... ai báo cho nó biết thì nó mới dám bỏ trốn như thế? Hay nó liều mạng?

Ông ta nghĩ:

“Rất có thể nó biết nó đang bị đầu độc. Giá ta liều mạng để nó chết ngay có phải không! Nhưng ta lại muốn kéo dài, bắt nó chịu khổ khổ trong một thời gian đã rồi mới cho nó chết!”.

Ivo nói tiếp:

- Cần tiến hành thật gấp, trong khi bọn chúng chưa chạy khỏi Kecmaden. Bà vào báo ông Hecvê đi. Tôi có sẵn xe ngoài kia, sẽ chở ông đi.

Hecvê Đuốcden đang chăm sóc khóm hoa cúc ngoài vườn. Bà vợ ra sồn sồn nói với chồng và lôi xềnh xệch ông ta vào nhà. Hecvê để mặc vợ kéo đi đâu thì đi. Ông uể oải mặc quần áo rồi đi theo Bá tước Ivo Pơnanxcôt, thực ra vẫn chưa hiểu người ta đòi ông làm những gì. Ivo biết vậy bèn giằng giải cặn kẽ mọi chuyện lúc hai người đã ngồi vào trong xe.

Hecvê nhăn mặt:

- Ngài cho là tôi có quyền à?
- Sao lại không? Ông hỏi đến là lạ! Có quyền và có bổn phận nữa đấy, ông bạn ạ.
- Nhưng đã chắc gì nó ở bên lâu đài Kecmaden?
- Chính vì thế mà chúng ta phải làm việc này. Phần ông, ông phải kiện đưa con gái ông bảo trợ là đã trốn theo thằng Đugan. Còn tôi, tôi chứng thực là con trai tôi đã làm cái việc xấu xa ấy. Tôi với ông có đủ cơ sở pháp lý để chống lại những kẻ phạm tội.

Hecvê Đuốcden xem chừng chưa thấy xuôi tai. Nhưng trước Bá tước Pơnanxcôt ông cảm thấy mình chỉ là đứa trẻ nhỏ. Nhìn cặp mắt sắc của khách, Hecvê nhút nhát không dám cưỡng lại.

Một giờ sau hai nhân viên cảnh sát đến lâu đài Kecmaden. Họ được dẫn ngay vào gặp chủ nhân: Bá tước Đugan. Một người là hạ sĩ quan nói:

- Thưa ngài, tôi đến đây theo lời kiện của ông Đuốcden, tìm cô gái ông ấy bảo trợ, cô Goen Đuốcden, mà ông ấy bảo là đang ở đây.
- Ở đây không có ai là Goen Đuốcden, - Đugan lạnh lùng đáp.
- Nhưng ông Đuốcden kiện Ngài về tội quyến rũ và bắt cóc cô gái do ông ấy bảo trợ. Có cha của Ngài, Ngài Bá tước Pơnanxcôt thừa nhận sự việc trên là đúng.
- Ông Ivo Pơnanxcôt không phải là cha tôi, mà chỉ là chú tôi... Và ông ta muốn thừa nhận điều gì đi nữa thì tôi cũng không công nhận. Còn các ông, tôi xin nói rõ là chúng tôi không chứa ở đây cô gái do ông Đuốcden bảo trợ. Gia nhân của tôi có thể dẫn hai ông khám xét khắp mọi chỗ trong tòa lâu đài này.
- Trong nhà Ngài có một người Trung Hoa nào mang tên Vũ không?
- Ở đây không có ai tên như thế.

Khi trả lời câu đó Đugan đã nói đúng sự thật. Bởi vì khi đoán biết Vũ đã bị nhận mặt, chàng đã đưa anh sang trú với Goen bên nhà bà Hecmini.

Hai nhân viên cảnh sát tiến hành việc lục soát một cách dễ dàng vì được gia nhân của lâu đài giúp đỡ tận tình. Họ không tìm thấy gì bèn ra về. Họ báo kết quả cho ông Hecvê Đuốcden, trong lúc Ivo cũng đang đợi trong phòng khách của gia đình này. Sau khi nhân viên cảnh sát đã về, Ivo nổi cơn thịnh nộ:

- Chúng giấu con bé Goen và thằng Vũ ở đâu được nhỉ? Hay là chúng đã đi khỏi đây ngay sau đó rồi?
- Rất có thể, - mục Blăngsơ nói giọng thất vọng.
- Thôi được, lúc này hãy tạm thế... Tôi sẽ ở lại đây, trong ngôi nhà

Ticaréch để tiếp tục điều tra thêm mọi hoạt động của kẻ thù. Nhìn cặp mắt độc ác và nhất là hai chữ “kẻ thù” của Ngài Bá tước khi nói đến con trai, mẹ Blăngsor Đuốcden cũng phải rùng mình. Mẹ thấy cảm giác giống như mẹ gặp Uyli vậy.

Sau khi tiễn Ivo ra khỏi nhà, ngồi lại với chồng, mẹ gượng cười:

- Thật là rắc rối. Con bé Goen ấy gây cho mình nhiều chuyện phiền toái quá! Kể ra bây giờ tôi lại mong cho nó không bị tìm ra. Nó mà bị tìm ra đâm chuyện thành to và vợ chồng mình cũng mệt... Nhất là đám cưới con Rôđơ lại sắp tới rồi.

- Nếu vậy thì vừa rồi bà dính vào làm gì? - Hecvê trách vợ một cách chính đáng, trán ông ta nhăn lại. - Lẽ ra bà phải suy tính từ trước chứ. Bà là cũng...

- Cũng sao? - Blăngsor nổi cáu. - Tôi ghét cái con Goen ấy. Tôi muốn nhìn thấy nó bị trừng trị thật nặng vào.

- Thế nó có tội gì nào?

- Lại còn không có tội!

Blăngsor quát chồng. Nhưng Hecvê lần này không nhin.

- Tôi chẳng tin gì vào cái lão.

- Sao lại không tin? Ông nói thế là ý là sao?

- Nhìn mặt ông ta tôi đã ghét rồi.

Blăngsor cũng có cảm giác giống như chồng, nhưng vẫn cãi:

- Đây chỉ là phỏng đoán, không thể căn cứ được.

- Không phải chỉ là phỏng đoán đâu. Rồi lại chuyện cái nhà Ticaréch kia nữa. Tôi rất ân hận là đã dính vào...

- Ông thì cái gì cũng ngại. Ngay tôi từ nay tôi cũng mặc kệ con Goen. Ông Bá tước Ivo ấy muốn làm gì mặc ông ấy. Tôi cũng không dính vào nữa.

Nhưng bà Blăngsor có muốn không dính vào cũng không xong. Tiếng đồn lan truyền khắp nơi về việc trong sân nhà Ticaréch có một người bị ám sát, rồi cô con gái ông Hecvê bảo trợ, năm ngoái biến mất một cách bí ẩn, vừa rồi lại về mấy tuần lễ liền, sau đây lại trốn trong lâu đài Kecmaden. Người ta đồn cả chuyện Bá tước Đugan Pơnanxcôt đã bắt cóc đứa con gái ấy, nhưng đến khi cảnh sát khám nhà thì lại không tìm được ra.

Người đầu tiên nói đến chuyện ấy với mẹ Blăngsor Đuốcden chính lại là bà Hecmini. Đugan đã đề nghị bà đừng ra khỏi nhà, vì sợ Mêvađa và thằng nhỏ có thể nhận được mặt. Nhưng qua chị hầu phòng Masa, bà được biết những tin đồn đại. Một buổi chiều gặp bà Blăngsor ngoài sân, bà bộp chộp nói ngay:

- Bà Blăngsor này, người ta đồn lằng nhằng gì về con bé Goen đấy?

Chẳng có gì là sự thật hết!

- Họ đồn đúng cả đấy chứ.

- Nhưng tôi nói thật, sắp đến ngày cưới con gái rồi mà bà dính vào cái vụ tai tiếng ấy, chẳng hay ho gì đâu.

Bà Blăngsor đỏ mặt:

- Bà bảo tôi dính vào là thế nào?

- Thì cứ cho là con bé phạm lỗi, nhưng bà làm ầm lên thế ích gì? Tôi biết bà có mưu đồ khác kia, nhưng không xong đấy thôi. Dại mặt chưa?

Lời nhận xét ấy cũng trùng hợp với thâm tâm Blăngsor. Nhưng bà tự ái không muốn nhận thứ gì trước mặt bà Hecmini mà bà rất ghét, bởi chuyên nhìn bà bằng cặp mắt khinh bỉ.

- Mỗi người một cách nghĩ! - Bà đỏ mặt nói. - Tôi căn cứ vào lời Ngài Bá tước Ponanxcôt, chuyện con trai Ngài tất Ngài biết chính xác chứ. Chính Ngài nói, ông con trai đã quyến rũ và cướp đi con bé Goen.

- Với sự đồng tình của con bé chứ gì?

- Ngài Ivo nói là nó bị bắt cóc.

- Ngài Ivo nói! Ngài Ivo nói. Ngài Ivo cũng chẳng biết gì hơn bà với tôi đâu. Người ta đặt điều đấy. Biết đâu cậu Đugan bắt cóc nhưng được con Goen đồng tình thì sao?

Blăngsor cười nhạo báng:

- Bà tin cậu ta làm lễ cưới với con bé trước một cha linh mục nữa hay sao?

- Có thể lắm chứ!

- Nghe bà nói mà bật cười. Con trai một Bá tước danh giá giàu sang như thế mà lại cưới một con bé không một xu dính túi.

- Nhưng nếu ta nói với mọi người như tôi nói thì gia đình ta đỡ tai tiếng. Bà thử nghĩ xem, Blăngsor?

Bà Hecmini trở về nhà bụng khắp khởi mừng đã gieo một tiếng tốt cho Goen và hy vọng cái hạt giống ấy sẽ nảy nở và đâm hoa kết trái. Thâm tâm Blăngsor cũng tự giận bản thân và thấy bà Hecmini nói có lý. Thế là tối hôm ấy, khi anh con rể tương lai hỏi trong chuyện đồn đại có gì là đúng không, thì bà ta trả lời:

- Chẳng có lấy một tí gì đúng. Cậu Bá tước Đugan Ponanxcôt thấy thích con bé Goen thế là bắt cóc luôn hồi năm ngoái. Nhưng rồi cậu ta làm phép cưới với nó hăn hoai đấy.

- Vậy mà người ta lại đồn là bố báo cảnh sát để họ đến lục soát lâu đài Kecmaden tìm cô ấy.

- Không. Đấy lại là chuyện hoàn toàn khác. Nhà ta cho một người bà con của Ngài Ivo Ponanxcôt thuê ngôi nhà Ticaréch. Anh này bị ám

sát chết. Đám đầy tớ của anh ta bảo hung thủ là một gia nhân của cậu Bá tước Đugan. Nhưng cảnh sát điều tra thì ra không phải. Cách nhận định này lại lan truyền trong dư luận và quay về đến tai bà Hecmini. Bà mừng rỡ bảo hai vợ chồng Đugan và Goen:

- Bây giờ thì vợ chồng cụ Blăngơ sẽ không thọc gậy vào bánh xe hai anh chị nữa đâu. Nhưng điều tôi băn khoăn nhất là nghe tin ông Ivo ác độc ấy đang nằm rình ở Ticaréch.

- Đáng lẽ ông Hecvê phải tổng cổ hấn đi.

- Ông ta có quyền nhưng ông ta nhát. Mà hấn thì nằm chờ ở đấy để thám thính anh chị.

Thấy Goen lo lắng, Đugan ôm nàng vào lòng an ủi:

- Đừng sợ, em yêu! Em được bảo vệ rất chu đáo!

- Em lo cho anh ấy! Anh và bé Acmaen của chúng ta.

- Anh đã thi hành những biện pháp cần thiết, nhưng đúng là không thể sống như thế này mãi. Anh đã ra lệnh cử một máy bay tuần sau đến đón chúng mình. Ta sẽ trở về Pavala. Ở đó an toàn hơn nhiều.

- Nhưng nếu hấn ta cũng về đó?

- Càng tốt. Về đó nhất định sẽ không thoát được tay anh. Ở đó anh là người cao nhất. Anh sẽ tổ chức một mạng lưới, nhất định sẽ tóm được hấn.

Quay về phía bà Hecmini chàng nói thêm:

- Chúng cháu mời cô cùng sang đó, cô nghĩ sao?

- Đừng nói làm tôi thèm. Máu giang hồ trong đầu óc tôi lại trỗi dậy bây giờ. Không được đâu.

Goen vui vẻ nói:

- Nghĩa là cô nhận lời rồi đấy! Đúng lúc ấy, chúng cháu sẽ nhắc lại lời cô đã nói hôm nay.

Đêm hôm đó, Đugan quay về Kecmaden, có Agiamin và một gia nhân khác cùng theo bảo vệ.

Vừa vào đến tiền sảnh, chị Xanđa đã chạy ra đón và báo tin phu nhân Nuhuốcman muốn nói chuyện với chàng.

- Lệnh bà đang nghỉ trong phòng Trung Hoa. - Chị người Ấn Độ nói mắt rơm rớm.

Đugan bước vào gian phòng, nơi năm trước chàng đã tảo tợn lật tấm mạng che mặt Goen. Phu nhân Nuhuốcman ngồi trong chiếc ghế bành rất to bằng gỗ mun, mặc tấm áo dài bằng nhung màu tím, đeo chuỗi ngọc quý thả xuống đến gần ngang bụng. Bà vẫn trẻ trung, dường như năm tháng không tác động gì đến nhan sắc bà công chúa này. Khuôn mặt trắng nõn chưa hề có một vết nhăn. Bà ngồi với dáng một vương phi, dáng quen thuộc của bà xưa nay. Hai mi mắt

hơi khép lại. Khi thấy đứa cháu bước vào, bà mở mắt ra, hướng cặp mắt đen mịn vào chàng:

- Có chuyện gì đấy, thừa di? - Đugan hỏi.

- Ivo đang ở trong lâu đài này.

- Ở Kecmaden?

- Đúng thế. Hắn ta trèo qua bức tường trắng chỗ vườn cây và núp trong ngọn tháp. Ta đã sai người bao vây xung quanh rồi.

- Hay lắm! Hắn tự nộp mình cho ta. Lần này chúng ta sẽ xử tội hắn cho xứng đáng.

Vừa lúc đó, bên ngoài có tiếng chân người chạy rầm rầm, nhiều tiếng kêu thét. Đugan lao ra cửa có cánh bằng kính dẫn ra sân trời. Chàng mở cửa. Một người lao về phía chàng. Nhiều người đuổi theo sau.

Nhưng phu nhân Nuhuốcman, nhanh như mèo, đã đứng bật dậy nhảy tới đẩy cháu sang một bên. Một tiếng nổ vang lên. Bà công chúa lùi lại vài bước, nhắc con dao găm dài cán nạm ngọc trên bàn lao lên, và bằng một sự gắng sức không ngờ, đâm ngập mũi dao vào giữa ngực chồng.

Ivo đổ xuống như một vật nặng. Vừa lúc đó bà Nuhuốcman cũng loạng choạng và suýt ngã vật xuống nếu Đugan không đỡ kịp.

Chàng bế bà dì lên, đặt vào ghế nệm rồi gọi các gia nhân. Nhưng phu nhân Nuhuốcman hé mở mắt, thều thào:

- Vô ích. Hắn đã giết ta. Vĩnh biệt, Đugan... Nói với Goen.. là ta yêu cô ấy... và ta đã trừ hắn cho các con rồi.

Bà ngưng bật. Và khi bác sĩ đến, bà chỉ còn là cái xác, xinh đẹp tuyệt vời, thanh thản, bí ẩn giống như sắc diện của bà trong suốt cuộc đời.

Người Tình Phương Đông

Dịch giả: Vũ Đình Phòng

Chương 16 (Kết)

Sáng hôm sau, một chiếc ô tô đỗ trước cửa ngôi nhà Quabex. Một người Ấn Độ ngồi đằng sau lái xe người Mã Lai, bước xuống, bấm chuông và đưa lá thư, nói:

- Đưa giúp cho ông Hecvê Đuốcden.

Ông Hecvê đang trong phòng ăn, đang giờ báo hàng ngày ra đọc.

Ông mở lá thư và lướt mắt nhanh nội dung:

"Tôi muốn nói chuyện với ông. Lái xe của tôi sẽ chở ông đến lâu đài Kecmaden.

“Cảm ơn ông.

Bá tước Đugan Pơnanxcôt”.

Trong lúc ông chồng đang bối rối, tay vẫn cầm lá thư, chưa biết nên thế nào thì bà vợ thấy có xe ô tô đỗ trước cửa nhà, vội vã chạy vào.

- Ông Hecvê, chuyện gì thế?

Khi đọc xong lá thư, mẹ ta nói.

- Phải đi thôi!

- Nhưng đến đây nói cái gì?

- Ông khắc liệu chứ. Chắc là ông ta muốn bàn chuyện con Goen đây. Ông liệu cách sao cho sau này khỏi rắc rối mệt người. Tôi đang lo con rể mình nó sẽ hiểu sai ta đấy. Vậy nếu ông Đugan muốn giải quyết cuộc hôn nhân của ông ta cho hợp pháp thì ông tạo điều kiện cho ông ta.

- Nhớ ông Ivo lại gây chuyện?

- Cũng mặc! Tôi không muốn dính đến cái ông ấy nữa. Nguyên cái việc cậu Uyli con ông ta chết trên đất của mình đã làm mình rắc rối đủ thứ rồi. Ông ta, ông Ivo ấy, bảo hung thủ là người của ông Đugan, nhưng cảnh sát đến lùng có thấy gì đâu. Nào, ông mặc quần áo rồi đi sang bên ấy, mau lên!

Một giờ sau ông Hecvê trở về nhà, mặt mũi nhẹ nhõm hơn hẳn lúc đi. Đugan tiếp ông rất niềm nở. Đúng như vợ ông dự đoán, chàng đề nghị ông chứng nhận để hợp pháp hóa cuộc hôn nhân giữa chàng với Goen. Chàng đưa ra bản sao văn bản hôn lễ tôn giáo tại Pavala. Hai bên thỏa thuận đám cưới dân sự sẽ được tổ chức sau đây ba tuần lễ.

- Nhưng Goen đâu?

- Ông ta không nói.

- Sao ông không hỏi?

- Có chứ, nhưng ông ta chỉ cười đáp: “Ở gần đây thôi”.

- Chỉ nói có thế?

- Chỉ có thế... Ông Bá tước trẻ này chỉ nói những điều cần nói và người nghe hiểu ngay là không nên cần vặn thêm.

- Tôi ấy à, tôi sẽ làm cho ông ta phải tuôn ra hết, - bà vợ càu nhàu.

Blangơ ra dặn gia nhân là nếu ông Ivo Pơnanxcôt có đến thì trả lời là cả hai ông bà chủ nhà đều đi vắng.

Cũng khoảng thời gian đó, gia nhân của Đugan đã đào xong cái huyệt trong góc vườn, đặt xuống đó xác của con người ác độc và

gian dối đã ham thích làm điều tàn bạo. Họ lấp huyết rồi bỏ đi sau khi buông một lời nguyên rửa.

Số gia nhân khác thì đóng cho phu nhân Nuhuốcman một áo quan bằng những tấm gỗ mun do một tổ tiên của dòng họ Ponanxcôt mang từ phương Đông về trước kia. Đugan cùng với Agiamin đặt thi hài bà công chúa xinh đẹp phương Đông vào quan tài. Xanđa đã mặc vào cho bà bộ quần áo vương phi Ấn và đeo cho bà những nữ trang quý giá. Mộ bà được đào bên cạnh ngôi đền thờ Ấn Độ ngay gần hoa viên. Agiamin, Vũ và hai gia nhân nữa khiêng quan tài phủ đầy hoa. Goen vịn vào cánh tay chồng, khóc thốn thức. Nàng vô cùng thương tiếc bà công chúa bí ẩn nhưng luôn luôn đối xử tốt với nàng.

Nàng cùng chồng trở về lâu đài. Bây giờ họ không còn phải che giấu ai. Đugan xúc động nói:

- Chúng mình chịu ơn rất nhiều bà dì của anh. Dì đã cứu anh thoát chết và cũng đã báo tin kịp thời khiến em không bị chết vì thuốc độc của chúng.

- Cầu Chúa tiếp nhận dì lên Thiên đường bên cạnh Người! - Goen ngược lên trời cầu nguyện.

* * *

Ba tuần sau, ông Hecvê Đuốcden, với tư cách Xã trưởng Lexmêlăng chứng kiến lễ thành hôn dân sự của Đugan với Goen. Ông ta rất ngạc nhiên thấy bên cạnh Goen là bà cô Hecmini.

- Đúng thế, chính là tôi, - bà cười bốn cột. - Goen mời tôi làm nhân chứng và tôi đã vui vẻ nhận lời. Bởi vì tôi rất quý cô bé.

- À... vậy mà tôi... Tôi tưởng bà không quen biết gì cô ấy?

- Tôi rất quen, quen lắm kia... và tôi có thể nói rằng nếu không có tôi, cô dâu chú rể hôm nay đã không gặp được nhau.

Hecvê về nhắc lại câu nói đó với vợ khiến bà ta rất băn khoăn. Bà ta nghĩ mãi mà không ra. Phải đích thân bà Hecmini mấy ngày sau kể lại họ mới hiểu. Cũng hôm đó bà báo họ biết bà sẽ cùng đi Pavala với đôi vợ chồng kia, bằng đường thủy, trên chiếc du thuyền của

Đugan.

- Nhưng tôi vẫn chưa hiểu, vì sao mà họ lại quý bà đến như thế, bà Hecmini?

- Họ rất biết ơn tôi bởi vì nhờ tôi mà họ gặp nhau và yêu nhau.

- Sao lại thế được? Tôi không thấy...

- Bởi vì hôm đó chính tôi cho Goen mượn bộ quần áo phụ nữ Ấn Độ của bà nội tôi ngày xưa, và giục nó đến dự đêm hội hóa trang ở lâu đài Kecmaden.

- Chính bà.. chính bà đã...

Blăngsor suýt nữa ghen vì sủng sớt.

- Tôi sáng kiến đấy chứ? Và tôi đã thành công, đúng chưa? - Bà Hecmini cười giấu cợt.

Nói xong bà cáo từ, ra về với niềm thích thú đã trả thù được đôi vợ chồng xấu thói này, dù chỉ bằng một câu nói móc.

Sau đấy hai ngày, chiếc du thuyền trắng toát dàng hoàng thả neo ngay tại bến của lâu đài Kecmaden, chở Đugan, sắp chính thức nhận ngai vàng Vương quốc Pavala và vợ chàng, bây giờ cũng trở thành nàng công chúa phương Đông, rời khỏi nước Pháp, bước lên thuyền, cả hai vợ chồng đều nhớ tới con người đang nằm yên nghỉ trong nấm mồ bên cạnh ngôi đền xây theo kiểu Ấn Độ, bà công chúa Nuhuốcman, nạn nhân của Ivo. Cả bà cũng là nạn nhân, nạn nhân cuối cùng...

HẾT

Nguồn: NXB Lao Động

Nguồn CTT

Người đăng: Ct.Ly

Thời gian: 17/03/2009 1:06:27 SA

